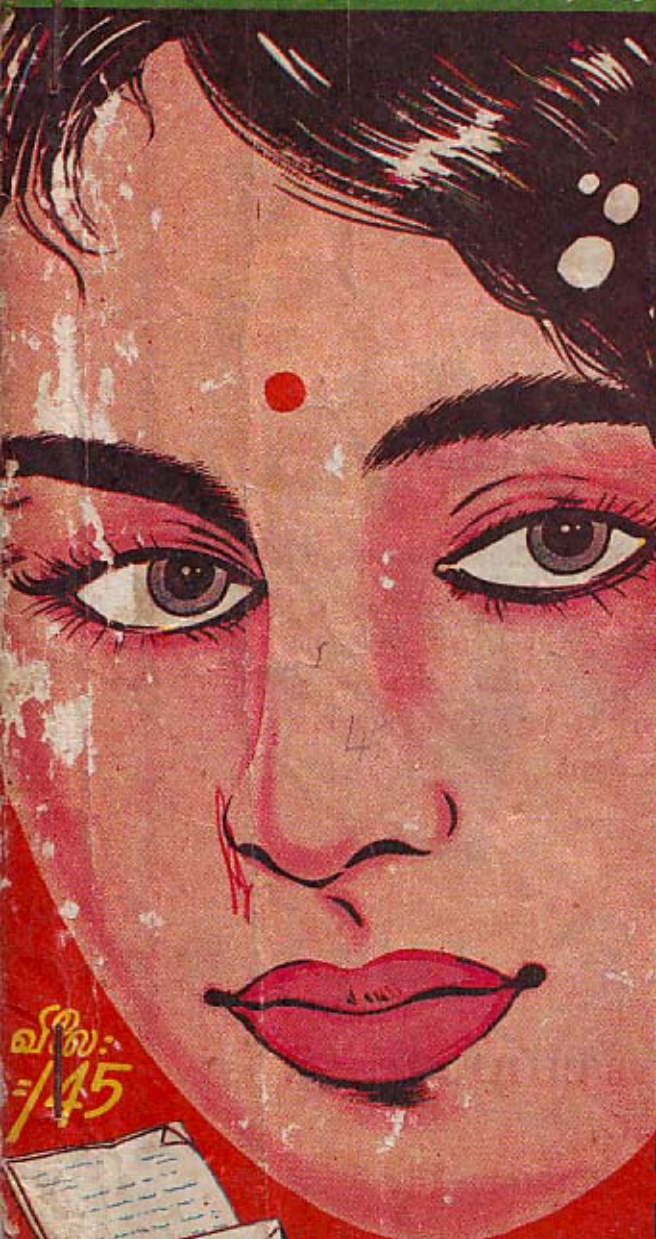

அஞ்சலி

தலைவராக ஆசிரியர்: ஏ.எம்.செல்வராஜா

விலை: ₹45

August.. 1971

THE TAMIL ILLUSTRATED MONTHLY OF CEYLON

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

எந்த விதமான

கட்டிட சாமான்களுக்கும்

தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

26576, 26577

(தொலைபேசி இலக்கங்கள்)

உங்களுக்கு வேண்டிய சகல வித
மான கட்டிடச்சாமான்கள், டால்
மியா இரும்பு உருக்குக் குழாய்
கள், நீர் சப்ளை வடி காலுக்கு
ஏற்ற சாமான்கள் எம்மிடம்
கிடைக்கும்.

செட்டிநாட் கார்ப்பரேஷன்
பீனாவெட் வீமீட்டேட்,
கெய்சர் வீதி, கொழும்பு 11.

நம்பிக்கையான

உத்தரவாதமான

அச்சடிப்

பிடவைகளுக்குச்

சிறந்த

இடம்

★

விஜயா இன்டர்ஸ்ரி

201, கிரேண்ட்பாஸ் வீதி,
கொழும்பு 14.

டேலிபோன் : 20027

DISTRIBUTORS FOR:-

C. I. C. PAINTS & AGRO-CHEMICALS
S-LON PIPE & FITTINGS
AND
I. A. C. PRODUCTS

★ ★ ★

**NATIONAL TRADING
CORPORATION**

10, D. S. SENANAYAKE VIDYA,

KANDY.

T'Phone: 7158.

T'Grams: NATRADCOR

கூடுதலாகப் பால் தரும் பசுக்கள்

விரும்பிச் சாப்பிடுவது

“ பசு நுகன்று ”

வைட் எக்ஸ் பெல்லர்

புண்ணாக்கு ஒன்றே

உற்பத்தியாளர் :

சீ துவ மில்ஸ்

சீ துவ.

டெலிபோன்: சீ துவ - 2

உரிமையாளர் :

A. S. M. M. ஹாஜியர் அன் கர்பெனி

203, 2-ம் குறுக்குத் தெரு,

கொழும்பு-11

டெலிபோன்: 21771

உங்கள்

அச்ச வேலைகள்

எல்லாவற்றிற்கும்

★

எம்மீடம் தோடர்புகொள்ளுங்கள்

★

லங்கா

எஸ்டேட் அன் கொமர்ஷியல் பிரின்டர்ஸ்

த. பெ. இலக்கம் 380

கொழும்பு.

டெலிபோன் : 2 5 3 2 9.

தந்தி : "ESTAPRESS"

விரோதிகிருது ஸு ஆனி மீ * * * 1971 ஆகஸ்டு மாதம்

உள்ளே...

தலையங்கம்	7
தொடர் கதை	
மாறுதல்கள் (தெளிவத்தை ஜோசப்) ...	9
குறுநாவல்	
இருட்டும்வரை காத்திரு (செ. யோகநாதன்) ...	49
கதைகள்	
பெருமூச்சு (ஓர்லை க. பேரன்) ..	17
தீர்ப்பு (நா. பாலேஸ்வரி)	23
தேவதரிசனம் (வீ. சீதாராமன்) ...	33
ஒரு வரலாறு ஆரம்பமாகிறது (ஜெயபாலன்) ...	42
கவிதைகள்	
ஒத்திகை பார்க்கின்றேன் (அன்பு முகையதின் ...	30
நம்நாடு (தே. பெனடிக்ற்)	39
கட்டுரைகள்	
நானும் வாழ்க்கையும் (மலையாளம்: பி. கேசவதேவ் * தமிழில்: ரவீந்திரன்) ...	21
ஆங்கிலேய மனோரதியக் கவிஞர்களின் கற்பனையைக் கவிதைப் போக்கு (கே. எஸ். சிவகுமாரர்)	31
பாரதியாரின் நகைச்சுவை	40
(தொகுப்பு: கா. நவரெத்தினம்)	

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஏ. எம். செல்வராஜா

★

அலுவலகம்:
198, நீர்கொழும்பு வீதி,
வத்தளை.

★ ★

சந்தா வீபரம்:

அரை வருடம் ரூ. 3-00

ஒரு வருடம் ரூ. 6-00

இந்த இதழில் வெளிவரும் கதைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றில் உள்ள பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே. படைப்புகளில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களுக்கு அவற்றின் ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

With
Best
Complements
from

T. S. SILVEIRA & CO.,

COMMISSION AGENTS.

33, OLD BUTCHER STREET,
COLOMBO.

T'phone: 26146.

T'gram: Mornington

Residence: 9, St. Lucia's Square,
Kotahena,
COLOMBO-13.

மலர்: 1

இதழ்: 6

அஞ்சலி

இந்த இதழைப்பற்றி...

நம் நாட்டில் தமிழ் சஞ்சிகையொன்றை ஆரம்பித்து வெற்றி கரமாகத் தொடர்ந்து நடத்துவதில் உள்ள எண்ணற்ற கஷ்டங்களை நாம் எல்லாரும் நன்கறிவோம். நமது தலையங்கங்களில் நாம் இவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடாமலிருப்பதால் அஞ்சலியைப் பொறுத்தவரையில் எவ்விதக் கஷ்டமும் இல்லை என்ற தவறான முடிவுக்கு எவரும் வந்துவிடக்கூடாது. ஆயினும் இவற்றின் மத்யில் ஈழத்து வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள், சஞ்சிகை விற்பனையாளர்கள், விளம்பரங்கள் கொடுத்துவிடச் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கேற்றிருக்கும் வர்த்தகப் பெரு மக்கள் ஆகிய பல பிரிவினரதும் பெரும் ஆதரவினாலேயே அஞ்சலியின் ஆறவது இதழ் இன்று வாசகர்களின் கைகளில் தவழ்கின்றது. அஞ்சலியின் பணியில் பங்குபற்றியுள்ள அனைவருக்கும் எமது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இப்பணியில் எல்லாரினதும் ஆக்கபூர்வமான ஒத்துழைப்பும் தொடர்ந்து எமக்குக் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

அஞ்சலி நேயர்களிடமிருந்து இதுவரை எமக்கு வந்துள்ள கடிதங்களில் தெரிவிக்கப்பட்ட ஆலோசனைகளைக் கூடுமானவரை செயற்படுத்தியிருக்கிறோம். அஞ்சலியைப் பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள குறைகளுள் ஒன்று ஒவ்வொரு மாத இதழும் அம் மாதத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில் வெளிவராமையாகும். இக்குறையை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு, வேறு வழிகள் சாத்தியப்படாமையின் காரணமாக ஜூலை மாத இதழாக வெளிவரவேண்டிய ஆறவது இதழை ஆகஸ்டு மாத இதழாக வெளியிட்டிருக்கிறோம். இச்சிறு மாற்றத்திற்கு, சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரினதும் ஆதரவும் எமக்குக் கிட்டும் என நம்புகின்றோம்.

Please Always Remember to Visit:-

RATHNA MALIGAI

THE MOST POPULAR PLACE FOR
YOUTHFUL BEAUTIFUL GLITTERING
SOVEREIGN GOLD JEWELLERIES

வருக!

தங்க நகை வாங்க

ரத்ன மாளிகைக்கு

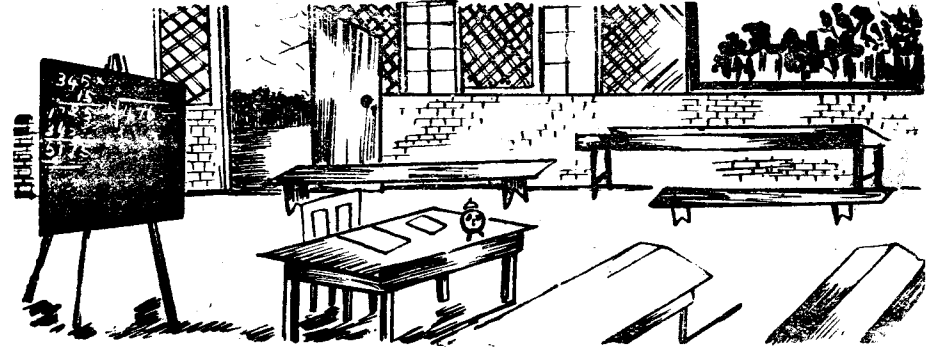
Rathna Maligai

No. 48, D. S. SENANAYAKE VIDIYA,

KANDY.

Telegrams : "DIAMOND"

DAIL: 630

மாறுதல்கள்

அத்தியாயம் 3

ரிதளிவுத்தை ஜோசப்

தோட்டத்திலும் ஒரு பாட சாலை இருக்கிறது.

இந்தப் புழுதிக்குப் பயந்து கொண்டு மாஸ்டர் மேலேயே நின்று விட்டார்.

அதோ! பூமிக்கு மேலே புழுதியாய்க் கிளம்பி, புகையாய் மண்டி கூரையையும் மறைக்கிறதே! அது என்ன?

அடர்ந்த மரங்களிடையில் அமைதியாய் இறங்கும் அதிகாலைச் சூரியக் கதிர், மலைநாட்டுக் குளிர்நீருக்கு இதமாக இருக்கிறது. சுள்ளென்று சூடும் வரை சுகமாக நிற்கலாம். ஆனால் மாஸ்டர் நிற்பது அதற்காக அல்ல.

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் கூட்டு கிரூர்கள்.

பள்ளிக்கூடம் கூட்டும் பிள்ளைகளைத் தவிர மற்றவர்கள் பாடசாலைத் தோட்டத்தருகே வரிசையாக நிற்கின்றனர், கூட்டல் பெருக்கல் வாய்ப்பாடு சொல்லிக்கொண்டு.

தரையை நோண்டி நோண்டிக் குழிபறித்து குட்டு மண்ணில் படுத்துக் கிடந்த நாய்களை விரட்டி விட்டு, சூவுக்குத் தழையால் தரையை மேலும் கொஞ்சம் நேரண்டித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தனர் நாலைந்து சிறுவர் சிறுமிகள்.

வழியவழியத் தேங்காயெண்ணெய் பூசி படியப் படிய வாரிவிட்டுள்ள தலையிப் பாடசாலை கூட்டிய தூசி ஒரு 'கோட்டிங்' கொடுத்திருக்கிறது. நாடகத்துக்கு வேஷம் கட்டியது போல் பவுடராய்த் தூசியை அப்பிக் கொண்டு நிற்கும் நாலைந்தும் அய்யா விடம் கூறிக்கொண்டு கீழே ஓடுகின்

அங்கிருந்து கிளம்பிய புழுதி தான் அப்படிப் புகையாய் மண்டி மேலேழுக்கிறது.

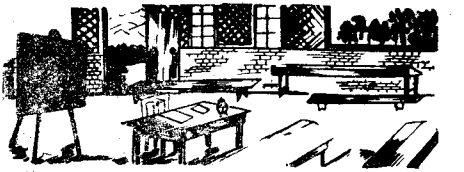
றன, ஆற்றை நோக்கி, கை, கால் முகம் கழுவு.

வாய்ப்பாடு கத்திக்கொண்டிருக்கும் வரிசையைத்தாண்டி ஓடும்போது “நானைக்கு நீ... நானைக்கு நீ...” என்று கூட்டிக் காட்டிக்கொண்டே ஓடுகின்றனர்.

“இக்கும்” கூட்டுவேண்டும்தான் பயம், நான் நேத்துக் கூட்டுவேன்” என்று வரிசையில் நிற்பவர்களில் சிலர் நையாண்டி செய்கின்றனர்.

பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து பறக்கும் தூசியைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆசிரியருக்குப் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

தரைக்குச் சிமிந்தி போட வேண்டும் என்று அவரும் எத்தனையோ தடவை துரையிடம் கூறிவிட்டார். துரை அதை இந்தக் காதால் வாங்கி

அந்தக் காதால் விட்டுக் கொண்டே இருந்தார். வாத்தியார் அய்யா ஆபீசுக்கு வருகின்றார் என்றால் சிமிந்தி போடுவது பற்றிப்பேசாமல்போனதே கிடையாது. தப்பித் தவறி துரை பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டார் என்றால் தரையில் உள்ள குண்டு குழிகள், பிள்ளைகளின் செம்பட்டை வர்ணமான கால்கள், தன்னுடைய வேட்டியின் ஓரம் அத்தனையையும் காட்டித் தரைக்குச் சிமிந்தி போட்டு விட்டால் பிரச்சினையே கிடையாது என்று முடிப்பார்.

இந்த நச்சரிப்புக்குப் பயந்து கொண்டே துரை மாஸ்டர் விஷயத்தில் அனாவசியமாகத் தலையிடுவது கிடையாது. ஒரு தடவை ஆபீசில் ஒரு கிளார்க் சுகவீனம் என்று படுத்தி விட்டார். மாதக் கடைசியானதால் செக்ரேஸ் வேலை கிடந்தது. சம்பளம் போட்டாக வேண்டுமே! ஆகவே பெரியவர் துரையிடம் ஒரு ஆலோசனை கூறினார்.

மாஸ்டரை ஒரு வாரம் ஆபீசுக்குக் கூப்பிடுவோமே” என்று துரை முகத்தைச் சுழித்தார் “தட் மேன் இஸ் ஏ பெஸ்ட் நோ: ஹி வில் கம் வித் த லிமெண்ட் டாக்...”

மாஸ்டர்யா பாடசாலையை மூடி விட்டு ஒரு வாரம் ஆபீசில் வேலை செய்தார் தான் என்றாலும் அவருடைய “பாடசாலைத் தரைக்கு சிமிந்தி போடும் தீவிரம்” எத்தனை பிரசித்தமானது பார்த்தீர்கள் தானே.

ஆசிரியரின் நச்சரிப்பால் ஒன்றும் நடந்தபாடில்ல. இனியும் நடக்கப்போவதில்லை. இது மாஸ்டருக்கே தெரிந்திருந்ததாலும், சொல்லிச் சொல்லி சலிப்படைந்துவிட்டதாலும் பரீட்சைக்கு வந்திருந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம் முறையிட்டார்.

இன்ஸ்பெக்டரும் றிப்போர்ட் புத்தகத்தில் சிமிந்தி போடவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியிருந்தார்

‘லொக் புக’ பெரிய துரையின் பார்வைக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வரும்வரை காத்திருந்த மாஸ்டர் புத்தகம் வந்ததும் வராததுமாய் புரட்டிப் பார்த்தார்.

இன்ஸ்பெக்டரின் ‘சிமிந்தி போட தல்’ பற்றிய ஆலோசனைக்குப் பெரிய துரை தந்திருந்த பதில் ‘இது குளிர் பிரதேசம், பள்ளிக்கூடம் வரும் பிள்ளைகள் காலணிகள் அணியவில்லை. சிமிந்திக்கு எப்போதுமே சில்லிப்ப்பு அதிகமாக இருக்கும். குரியனே தெரியாமல் மழை பெய்துகொண்டிருக்கும் நாட்களில் தரை மிதமிஞ்சிக் குளி ராக இருக்கும். வெறும் கால்களுடன் பிள்ளைகள் அதில் இருப்பதால் அவர்களுடைய சுகாதாரம் பெரிதும் பாதிக்கப்படும்’

“பேயன்கள் விழல் கதையளக்கினம்...” என்ற முன்கூட்டித் தரைக்கு சிமிந்தி போடும் பேச்சையே ஆசிரியர் விட்டு விட்டார். இருந்தாலும் புழுதி இப்படிப் புகையாய் மண்டிக் கிளம்பும் நேரங்களில் சிமிந்தி போடும் நினைவுகள் பொருமலாய் வெளிக்கிளம்பாமல் இருக்கா

பள்ளிக்கூடத்துக்கும் கீழ் வளைவில் வந்துகொண்டிருந்த ராமர்தனைக்குக் கொஞ்சம் முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்த சீதையைக் குரல் கொடுத்து நிறுத்தினான்.

“இந்தாரு சீதே...வாத்தியாரு ரோட்டுல நீக்கிறது தெரியுதா?”

“அய்யய்யோ ஆமா” என்ற படி அவள் நின்றவிட்டாள். அவனும் நின்றான்.

சற்று நேரத்துக் கொரு தடவை மெதுவாக எட்டிப்பார்ப்பதும் “அய்யோ இன்னும் நீக்கிறாரே” என்று தலையை இழுத்துக்கொள்ருவதுமாக இருவரும் நின்றனர்.

கால் கொள்ளாப்புழியும் கண் கொள்ளா இருட்டுமாகக் கிடக்கும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருவதே முப்பதோ முப்பத்தாரோதான். காலையில் ஒரு இருபத்தைந்து. மற்றவை சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு.

காலையில் வரும் இருபத்தைத் திலும் பத்து பால் குடி மறக்காத சிறிசுகள். வீட்டிலே பார்த்துக் கொள்ள ஆளில்லாததாலும் பிள்ளை மடுவத்தில் விடப் பிரியமில்லாததாலும், ‘முத்ததுகள்’ தூக்கிக்கொண்டு வந்து பெஞ்சில் உட்கார்த்தி வைப்பவை.

“பால் குடிக்கிறதுகளைக் கொண்டு டாருதே, இது பிள்ளைக் காம்பிரா இல்லே...” என்று ஆசிரியர் அதட்டுவதுண்டு. ஆனால் அழுத்துவதில்லை. அழுத்திப் பிடித்தார் என்றால் அடுத்த காளில் இருந்து ‘சின்னது பெரியது’ இரண்டுமே வராது.

துரையிடம் பிராது பண்ணலாம் தான். பண்ணி என்ன செய்ய? சிமிந்தி போட்ட கதையேதான்!

“முழுத்தோட்டத்திலும்முன்னூறுசுருக் குறையாத பள்ளிக்கூட வயதுப் பிள்ளைகள் இருக்கும். இருந்து என்ன செய்ய. பள்ளிக்கூடம் வருவது முப்பதோ என்னமோ தான். மற்றதுகள் என்னதான் செய்கின்றனவோ? ஒரு நூறு நூற்றாய்மீதாவது வந்தால் இதை ட்றிபள் செஷனாக்கி

இன்ஸ்பெக்டரை ‘றெச்சமண்ட’ பண்ணச் சொல்லி எலிமெண்ட்றி ஸ்கூல் லீவிங் சர்ட்டிபிக்கேட்டுடன் இருக்கும் மனுஷியைப் பிடித்துப் போடலாம்... இதுகளை செனியன்கள்...” என்று ஆசிரியர் அங்கலாய்த்துக்கொண்டுகிடக்கும்போது, ஒழுங்காக வந்து கொண்டிருந்ததிலும் ஒரு ஏழெட்டு சப்பாத்தையும் மேல் சோடையும் மாட்டிக்கொண்டு பதுனை பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கிளம்பிவிட்டவே ஆசிரியருக்கு அசாத்தியக் கோபம் வந்து விட்டது. பஸ் போட்டவர்களையோ பஸ்காரனையோ கோபிக்க முடியுமா? ஆகவே வெள்ளையும் சன்டையுமாகக் கிளம்பி பஸ்ஸுக்கோடும் பிள்ளைகளைக் கண்டால் கடித்துத் துப்பி விடுவதைப் போல் முறைப்பார். அந்த முறைப்புக்குப் பயந்துகொண்டு பஸ்ஸுக்கோடும் பிள்ளைகள் கூடுமானவரையில் ஆசிரியர் கண்ணில் படாமலே ஓடுவதுண்டு. ராமரும் சீதையும் வாங்கி மறைவில் நிற்பதும் இதற்காகத்தான்.

சின்னின் மகன் ராமனைக் கண்டால்தான் மாஸ்டருக்குக் கோபம் கூட வருந். ‘படிப்பதை விட்டு விட்டு இவன் இப்போதே கூஜா தூக்குகின்றானே’ என்று.

நான்காவதில் நன்றாகப் படித்துக்கொண்டிருந்த ராமன், திருமென் நின்றவிட்டதும் ஆசிரியர் சின்னனை அதட்டினார். சின்னன் பெரிய கங்காணியிடம் போனான்.

“போய் படுக்கச் சொல்லு” என்று ‘தொடங்கிய பெரிய கங்காணி’ “நீ ஓம் பாட்டுக்குப் போ” என்று முடித்தார்.

“பேரு பதியிறதைப் பார்க்கி கிறேன்கிறாரே சாமி...” என்றான் சின்னன்.

“அவரு பாத்துகிட்டே இருக்கட்டும் நான் பதிஞ்சு காட்டுறேன்” என்றார் பெரிய கங்காணி.

இரண்டு பெரியவர்களுக்கிடையில் நான் ஏன் இடிபடவேண்டும் என்று புரியாமல் விழித்தான் சின்னான்.

தோட்டத்தில் பெயர் பதியும் 'லிஸ்ட்' எடுத்தார்கள். பதினான்கு வயதைத் தாண்டிய அத்தனை பிள்ளைகளும் கண்டக்டரய்யா பங்களா முன் முண்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

லிஸ்டை எடுத்து மாஸ்டரிடம் அனுப்புவார் கண்டக்டர். மாஸ்டர் அவருடைய குறிப்புக்களை அதில் எழுத வேண்டும்.

'ஓழுங்காக பள்ளிக்கூடம் வந்தான் ஐந்தாவது வரை படித்தான் அல்லது பாஸ். பண்ணினான்' என்பது ஒரு 'அடிஷனல் கொலிபிகேசன்.'

சின்னானின் மகன் கண்டக்டரய்யாவின் பங்களாவை நோக்கி நடந்தான்!

சின்னான் பெரியகங்காணியின் பங்களாவை நோக்கி நடந்தான்!

"நீ ஒன்னுக்கும் யோசிக்காதே சின்னா, நான் மாஸ்டரய்யா கிட்டே சொல்லியிருக்கேன். அஞ்சாவது பாஸ் பண்ணிட்டானனு போட்டுறவாரு" என்று பெரிய கங்காணியார் அவனை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பினார்.

'அன்னைக்கு என்னமோ தாட்டிட்டுன்னு தாண்டுறே வாத்தியாரு இப்ப என்ன...' என்று எண்ணிக்குழம்பிய—படி நடந்த சின்னான் 'என்ன எழுவாயிருந்தா எமக்கென்ன பயலை பதிஞ்சுட்டா சரி' என்று திருப்திப் பட்டுக் கொண்டான்.

மாஸ்டரய்யாவின் வீட்டைச் சுற்றி ஒரு கையகல இடம் இருக்கிறதே அதில்தான் எத்தனை லாவகமாக அம்மா தன் கைவரிசையைக் காட்டுகின்றார்கள்.

புது ஞாயிறு தோறும் (தோட்டமக்கள் போயாவுக் கிட்டுள்ள புதுப் பெயர்) புதுளை சந்தைக்கேறும் காய்கறியே மாஸ்டரய்யாவின் சம்பளத்தைச் சின்னதாக்கி விடுமே. அம்மாவால் செய்ய முடியாத வேலைகளைச் செய்ய—அதாவது காய்கறி

பறிப்பதைத் தவிர்த்து மற்றவைகளை ஒரு ஆள் தினசரி தேவைப்படத்தான் செய்யும். முள்ளுக் குத் — பாத்தி பிடிக்க— உரம் தூக்கி வந்து போட தண்ணீர் ஊற்ற— விளைந்தவற்றை கொண்டுபோய் விற்று வர— ஆகிய தேவைகளுக்கு ஒரு ஆள் வேண்டாமா?

ஒவ்வொரு நாளும் கண்டக்டரய்யாவிடமே ஆள் கேட்க முடியுமா?

இரண்டு நாள் கண்டக்டரய்யாவிடம், இரண்டு நாள் சின்னக் கணக்கிளையிடம் இரண்டு நாள் பெரிய கங்காணியிடம் என்று சமாளிக்க வேண்டியதுதான்.

பெரிய கங்காணி கையிலும் இரண்டு கைச்செக்ரூல் இருக்கிறதே அவரைப் பகைத்துக்கொள்ளுவாரா ஆசிரியர், இதெல்லாம் எங்கே சின்னானுக்கு விளங்கப்போகிறது. அவனுடைய சின்னத் தலைக்குள் விழையக் கூடாத பெரிய விஷயங்களாயிற்றே இவைகள்.

மாஸ்டரய்யா வீட்டுக் காய்கறி தோட்டத்தில் தினசரி வேலை செய்பவனுக்கும் துரையே சம்பளம் கொடுக்கின்றார் என்றால் ஏதோ சில விஷயங்கள் துரைக்கே விளங்கவில்லை என்று தான் அர்த்தம். சின்னான் எந்த மூலை.

இராமரைப் பெயர் பதிந்தாயிற்று. மலையேறி வேலைசெய்ய அவன் அத்தாட்சி பெற்றுவிட்டான். ஆனால் அவன் மலை ஏறவில்லை. பஸ் ஏறிக் கொண்டிருந்தான். சம்பள தீதன்று மட்டும் ஆபீஸ் படி ஏறுவான்.

சீதைமேல் ஒரு சிறு கொசுகடிக்கா வண்ணம் அவனைக் கூட்டிப் போய்க் கூட்டிவந்தான்.

பெரிய கங்காணியாருக்கு அது தான் பரம திருப்தி.

ஏதாவதொரு இக்கட்டில் இருந்து அவன் தன்னைக் காப்பாற்றிய திறமையை மகனும் அடிக்கடி அப்பாவிடம் கூறுவான்.

கீழே பஞ்ச மரத்தில் இருந்து இராமன் வெட்டித் தந்த புல்லுருவிக் கிளையை இலைகள் நசுங்காமல் அடிப்பக்கத்தைக் காசுதத்தில் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டிருந்த சீதைமேல் பார்த்துக் கங்காணி கேட்டார் "இதென்னம்மா புல்லுருவியைக் கொண்டாந்திருக்கே" என்று.

அவள் இப்போது 'போட்னி' படிக்கும் ஆறாம் குப்பு மாணவி.

"ஆமாப்பா, டிச்சர் கொண்டாரச் சொன்னாங்க" என்றபடி "இன்னைக்கு பஸ்ஸில் சரியான கூட்டம்பா" என்றாள்.

"இருக்கும் தானேம்மா. சம்பளக் கெழமையாச்சே"

"போங்கப்பா உங்களுக்கு எந்த நேரமும் அந்தச் செக்ரூலைக் கூட்டுறது தான் வேலை... நான் சொல்ல

மாட்டேன் போங்க..." என்று சினுங்கிய படி "ரமார்...ரமார்..." என்று கிளம்பினாள்.

"இல்லேம்மா இல்லைம்மா, இதோ செக்ரூலை வச்சுட்டேன்... இப்ப சொல்லு..." டப்பென்று செக்ரூலை மூடி மெசைமேல் போட்டு விட்டு "பஸ்ஸை சரியான கூட்டம் அதுக்கென்னு?" என்று விட்ட இடத்தைத் தொட்டுக் காட்டுகின்றார்.

"நம்மா பஸ் மணிக்கூண்டுக் கிட்ட வரயிலேயே ஆளுக எல்லாம் றெடியா, நின்னு பஸ் வந்து நின்னதும் முட்டிக்க மோதிச்சுன்னு முண்டியடிச்சுகிட்டு ஏறுனாங்க

ராமரும் கூட்டத்தோட கூட்டமா ஏறி ஒரு சீட்டுல உக்காந்து டிச்சி. நான் ஏறுனப்போ ஒரு சீட்டு கூட இல்லை. ராமர் உக்காந்திருந்த பீட்டை எனக்குக் குடுத்துட்டு அது நின்னுக்கிறிச்சி: கண்டக்டர் ஏறு

னவன் 'பஸ்ஸட்ட போங்கோ பஸ்ஸட்ட போங்கோ'ன்னு எல்லாத்தையும் பின்னுக்குத் தள்ளிப்பிட்டான். ராமரும் பின்னுக்குப் போயிறிச்சி.

பஸ் கெனம்புனதும் எனக்குப் பின்னுக்கிருந்த ஒரு மூதேவிப் பய

என்னாட்டு சடையை சீட்டோட முடிஞ்சி வைச்சிட்டான்"

'படவா ராஸ்கோலு அப்படியா செஞ்சுட்டான்...' பட படத்தார் பெரியவர்.

"எழுந்திரிக்கிற வரைக்கும் எனக்கு தெரியாதுப்பா. பின்னுக்கிருந்து மெதுவா வந்து பெல்லை அடிச்சது. பஸ் நின்னதும் நான் எத்திரிச்சேன். அவ்வளவுதான். வெடுக்கின்னு சீட்டுல விழுந்துட்டேன். கொல்லுன்னு ஒரே சிரிப்பு கூடுதலா சிரிச்சது அந்தப் பயதான். ராமர்தான் றடிச்சை அலுத்து விட்டுச்சி. நான் இறங்கிட்டேன். என் பின்னாலேயே அதுவும் ஏறங்கிறிச்சி. ஆனாதனியா இல்லைப்பா அந்தத் பயலையும் இழுத்துக்கிட்டு

பஸ் செவனென்னு போயிறிச்சு...

ஏண்டா என்னையும் இழுத்துக் கிட்டு வந்தே அப்படின்னு அவரு கேட்டாரு பெரியதொரை கணக்கா!

இதோ இதுக்குத்தான் டான்னு ஒரு அடி விட்டுச்சிப்பா நானும் பெலமா சிரிச்சுட்டேன்....

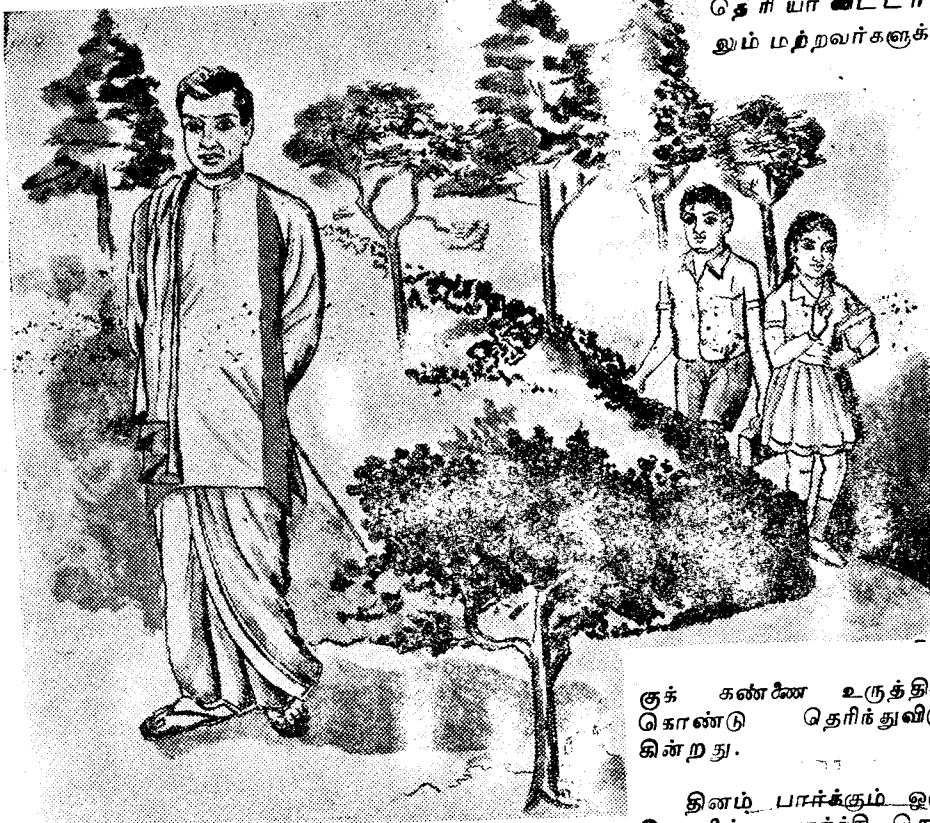
அவனும் எதுத்துகிட்டு வந்தான். விடலே ஐயய்யோ இனி செய்யலே இனி செய்யலென்னு கத்தக் கத்த அடிச்சிச்சுப்பா... நான்தான் பாவம் விட்டுட்டு வா ராமருன்னு கூட்டியாந்தே... ..

இப்ப சொல்லுங்க பஸ்ஸில் கூட்டம்பான்னு செக்ரூலை குப்புத்து கிட்டே சம்பளக் கெளமைதானேங்கு ரீங்களை ..."

"சரிம்மா அது தான் ஞாயத்துக் குப் பேராடுற ராமனே வர்ருனே உன் கூட..." என்றவர் கருணை

யுடன் ராமனைப் பார்த்தார்—பெற்றவன் பிள்ளையைப் பார்க்கும் ஒரு பாசத்தடன்—

“உனக்கொரு அண்ணன் இருந்தாக்கூட இப்படி கண்ணும் கருத்துமா உன்னைக் கூட்டிப்போய் கூட்டியாருவானாங்கிறது சந்தேகந்தாம்மா... அண்ணன் இருந்தாங்கிறது என்னத்தை இவனே அண்ணன் மாதிரி தான் மாதிரி என்னத்தை மாதிரி அண்ணனை தான்...” என்று கூறியவர் ஏனோ தடுமாறினர்.

குக் கண்ணை உருத்திக் கொண்டு தெரிந்துவிடுகின்றது.

தினம் பாசுக்கும் ஒரு செடியின் வளர்ச்சி தெரி

வதில்லை. ஆனால் பெண்கள்! பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே வளர்ச்சி தெரிகிறதே!

எப்போதும்போல் அன்றும் சீதை குளித்துவிட்டு இடுப்பில் மட்டும் பாவாயைச் சுற்றிக்கொண்டு

இப்போது சீதை கொஞ்சம் துடியாகத் தான் இருக்கின்றாள். உடலில் சதைபோட்டு சற்று ‘தளக் தளக்’ கென்றிருக்கின்றாள். லேசாக யானைத் தாலும் ஓடிந்து விடும் பசளிக்கிரை போல.

நேற்றிருந்த அதே உடல்தான் தனக்கு இன்றுமிருக்கிறது என்ற நினைப்பு அவளுக்கு.

மணி எண்ணி நாளெண்ணி மாறும் உடலாயிற்றே பெண்களுக்கு.

அது அலர்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் மற்றவர்களுக்கு

குளியலறையை விட்டு வெளியே வந்து நின்றாள்.

அகஸ்மாத்தாகத் திரும்பிய மீனாட்சி கிழவி தூக்கிய உலக்கையை உரலில் போட மறந்து நின்று விட்டாள்.

“சீச்சி ஓடம்மா உள்ளுக்கு, உள்ளே போயி தொலட்டிக்கிட்டு, சட்டையைப் போட்டுக்கிட்டு வெளியே வாடா... என்றுள்.

“ஏலாது போதூங்கே நின்னு தான் தொடைப்பேன்” என்றவள் குனிந்து கலையை சொடுக்கி சுரமான தலை முடியை முன்னே தொங்க விட்டு சுரம் துடைக்கத் துவங்கினாள்.

இடுப்புக்கு மேலாக, இரு விலாப் பக்கமும், சற்றே பூசினால்போல் தெரியும் அந்த அரும்பும் அழகைக் கண்டு கிழவி பதறிப்போனாள்.

“ஐஸ்வர்யம் கொள்ளை போகிறதே” என்று

அரைச் சுவற்று இரும்புத்தாணில் உலக்கையைச் சாய்த்து வைக்கின்ற சத்தம் கேட்டதும் கிழவின் வருகின்றாள் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட சீதை தலை முடியை முதுகில் வீசி நிமிர்ந்தாள்

எதற்காகவோ அந்தப் பக்கம்வந்து விட்ட ராமன் டக்கென்று கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்துவிட்டான்.

“ஐயோ ஐயோ ஒரு பொம்மையா நீயி, ...போ ஆத்தா உள் ளுக்குப் போயி சட்டையைப் போட்டுக் கிட்டு வாடா ராசா கண்ணில்ல...” என்று குழைந்தாள்.

“வெவ்வெவ்வே...” என்று கிழவிக்கு நையாண்டி காட்டிவிட்டு பாத்தியக்குள் நுழைந்து கொண்டாள் சீதை.

சிரித்துக் கொண்டாள் கிழவி.

விடிந்தும் விடியாத ஒரு இரண்டொட்டான் வயது.

நரகத்தின் கிரீடம்

அவாந்தி என்னும் மதியூகியோடு கதைத்துக்கொண்டிருந்த திழர் அரசன் அவனிடம் பின்வருமாறு கேட்டான்.

“எனது ஆன்மா, என் பரணத்தின் பிறகு சொர்க்கத்திற்கா நரகத்திற்கா செல்லும்?”

“குற்றங்கள் செய்யாதவர்களே சொர்க்கத்திற்குச் செல்ல முடியும்” என்று தொடங்கினான் அவாந்தி.

“நீர் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லாம். ஆனால் அது, உம்மால் கொண்டுவிக்கப்பட்ட பல லட்சக்கணக்கானோர்சென்ற மையினால் நிறைந்துபோய் விட்டது. எனவே உமக்கு அங்கே இடமில்லை. ஆயினும் நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். ஏனெனில் அவர்கள் உமக்கு நரகத்திலே ஒரு கிரீடம் செய்து வைத்திருப்பார்கள்”.

“வாமனன்”

இந்த வயதில் எல்லாப் பெண் களுமே இப்படித்தான்.

பிறகு வெகுவாக மிதமிஞ்சிப் பண்ணிப் கொள்ளும் பிசு கணக்கு முறைப்படி இதற்குச் சமனாகி விடுகிறதுபோலும்!

பள்ளிக்கூடம் போகாத நேரங்களில் சட்டைக்கு மேல் தாவணியுடன் தான் இருக்கவேண்டும் என்பதை சீதைக்குணர்த்த கிழவி அவ்வளவு சிரமப்படவில்லை எந்த நேரமும் சட்டையுடன் தான் இருக்கவேண்டும் என்று கூறிய நாட்களில் பட்ட சிரமத்தைப்போல்.

பிள்ளை தன்னை அறிந்துகொண்டாள்.

ஏழாவது வகுப்பில் உட்கார ஆரம்பித்த முதல் மாதத்தில் ஒரு நாள் பாடசாலை விட்டு வந்த சீதை கைகால் முகம் கழுவி முடித்து, சாப்பிட்டுக் களைப்பாறி காய்கறித் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினாள். முட்டைத் தக்காளிப்பழம் பறித்துத் தின்பதில் அவளுக்கு ஒரு அலாதி ஆசை. பட்டிக்குக் கீழே ஓடும் தண்ணீர்க் கானுக்குச் சற்று மேலே ஒரு பெரிய பாறை இருக்கிறதே. அங்கே தான் இருக்கிறது முட்டைத் தக்காளிச் செடி. எங்கே 'தூர்' இருக்கிறதோ தெரியாது; வளர்ந்து, ஒடிந்து, மடங்கி பாறைமேல்தான் புதராக மண்டிக் கிடக்கிறது. லாவகமாக செடியைப் பிடித்துத் தூக்கினால் செடிகடியில் நன்றாக விளைந்து பழுத்த பழங்கள் தொங்கும். பாறை மேலும் பழங்கள் உதிர்ந்துகிடக்கும். அவைகளைப் பொறுக்கி மடி நிறைய கட்டிக்கொண்டு வந்து பட்டியிடம் அமர்ந்து தோலுரித்துச் சாப்பிடுவதில் அவளுக்கு ஒரு தனிச் சுகம். அதே ஒரு பொழுது போக்கு.

சமையலுக்குதவாத இந்த முட்டைத்தக்காளிப் பழத்தின் சுகமான சுவை அதை அனுபவித்தவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்குப் புரியாத ஒன்று.

இன்றும் அதற்காகவே தோட்டத்துக்குள் நுழைந்த சீதை பட்டியை அடுத்துக் காடாய் மண்டிக்கிடக்கும்

அந்தரீயம் செடிகளிடம் சற்று நீன்ற ரசித்துவிட்டு இரண்டு கால்களையும் ஒன்றாகத் தூக்கி 'தக்'கென்று கீழே குதித்தாள்.

பட்டியிலிருந்து கீழே தக்காளிச் செடிக்குப் போவதற்குப் படிக்கட்டு இருக்கிறதென்றாலும் சீதை ஒரு நாளும் படியிறங்கிப்போவதில்லை. ஒரு குதியல்தான்!

குதித்தவள் அப்படியே திகைத்துப்போய் நின்றாள்.

யாரோ கட்டபெல்ட்டில் பளிங்குகோலியை வைத்து இழுத்தடித்தது போல் பட்டென்று அடள் பொட்டில் ஒரு அடி விழுந்தது. பொறி கலங்கி நின்று விட்டாள். கத்தவேண்டும் போல் இருந்தது. சத்தம் வர மறுத்தது.

அளவுக்கு மீறி சுதிகூட்டப்பட்ட விணைத் தந்தியாய் 'விண்'னென்று நின்றன நரம்புகள்.

நீலமாய் மேல் தெரியும் ஆகாயம், செக்கச்செவ்வர் என்று சிவப்பாய்ப் பூத்து நின்றது. சுற்றியுள்ள பசுமை ஒன்றும் தெரியவில்லை. குருதிப் பூ.

அடிவயிற்றை எக்கி ஒரு கத்துக் கத்தினாள். "அய்யய்யோ ஆயா..."

'ஏதாச்சும் பூச்சிபொட்டு தான் புள்ளையைக் கடிச்சிறிச்சோ' என்று பயந்தோடி வந்தாள் மீனாட்சி கிழவி.

ஏதாச்சும் கடிக்கவில்லை. இயற்கை கடித்திருக்கிறது!

இரண்டு கட்டு சவுக்குத்தழைகள் பெரிய கங்காணி விட்டு முன்றாரவோடு ராவாக வந்து விழுந்தது

வெள்ளை க.பொன்னடி

மேலின் சுரரிப்பான பகுதிகளிலிருந்து சுரந்து பின்னர் மலையோடு இணைக்கக் கட்டப்பட்ட மூங்கிற்பீலிகளில் விழந்து சிறுதுளி பெருவெள்ளம் போல வேகமாக ஓடிவந்த குளிர்மையான நீர் சண்முகத்தின் கார் முகில் மேனியில் பட்டுத் தெறித்துச் சில்லிடவைத்தது. குளிர் ஒன்றும் அவனுக்குப் புதிய அனுபவமில்லையென்றாலும் அதிகாலை ஆறு மணிக்குப் பீலித் தண்ணீர்பட்டபோது... அவன் உடல் மடுங்கிய நடுக்கம்... தலையிலிருந்து கால்கள் வரை ஒரு தடவை சிலிர்த்துக்கொண்டான். பீலியிலிருந்து கொள் கொள்வென்று சப்பித்து விழுமு தண்ணீரில் தலையைக்கொத்த படியே வாயைத் திறந்து நீரை ஏந்தி வந்திக் கொப்புளித்துக்கொண்டிருந்தான். மனம் மட்டும் ஆனந்தமாகச் சிறு கடித்துப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

அன்றைக்கு மத்தியானம் யாழ் தேவியில் அவளை ஊருக்குப் போகும் படி முதுகலாளி சொல்லியிருந்தார். கவிமத்தில் ஒரு யாழ்ப்பாணத்தவரின் கருட்டுக் கடையில் வேலை செய்து வந்த சண்முகம் அன்றைக்கு

ஊருக்குப் போகிறான். கொழும்பிலிருந்து 2 மணி 5 நிமிடத்திற்குப் புறப்பட்டு வரும் யாழ் தேவி பொல்காவலையை வந்தடைய சமார் மூன்று மணியாகும். அவன் ஊருக்குப் போவதானால் பொல்காவலையில் தான் ரயில் ஏறவேண்டும். கவிமத்தில் இருந்து பொல்காவலைக்கு பஸ்சில் போய்விடுவான். இந்தத் தடவை அவன் ஊருக்குப் போவதில் விசேசம் இல்லாமலில்லை. சண்முகத்திற்கு ஊரில் பேச்சுக்கால் நடக்கிறது.

சண்முகம் அந்தக் கடைக்கு வந்து இப்போது ஆறுவருஷமாகிறது. முதன்முதல் தனது சுருட்டுக் கடையின் அந்தப்புரத்தில் (அதாவது அடுக்களையில்) சட்டிபானை கழுவுவக் கடையில் சிற்பவர்களுக்குச் சமையல் செய்யவும் அவனை வேலைக்கார்த்திய முதலாளி அவனது நேர்மையையும் வேலைத்திறனையும் கண்டு படிப்படியாக முன்னால் பட்டறையில் இருந்து வியாபாரஞ் செய்யுள்ளவிற்குப் பிரமோஷன் கொடுத்திருந்தார். இப்போது சண்முகத்திற்கும் சேர்த்து இன்னொரு புதுப்பையன் சரைக்கிறான். இருந்தாலும் சண்முகத்தின் சமையல் திறனை முதலாளி இடைக்கிடையுடையபையனிடம் ரூப பகப்படுத்திக்கொள்ளுவார். கடையில் சமையல் செய்த காலத்தில் சண்முகம் ஆக்கித்தரும் பச்சை வல்லாரைச் சம்பலையும் மாசிக்கருவாட்டுச் சம்பலையும் நினைத்தால் முதலாளிக்கு இப்பவும் நாக்கில் நீர் ஊறும். அதற்காகச் சண்முகத்தை ஒரேயடியாகச் சமையற்காரனாக வைத்திருக்க அவர் விரும்பவில்லை.

அன்றைக்கும் குளித்து விட்டு வந்து கடையெல்லாம் திறந்து வியாபாரம் செய்து விட்டு மத்தியானம் பொல்காவலைக்குப் போகும் சமயத்தில் முதலாளி அவன் கையில் அந்த மாதச் சம்பளம் அறுபது ரூபாவும் மேலதிகமாக இருபது ரூபாவும் வைத்தார். இன்னும் கடையிலிருந்து பேரிச்சம்பழத்தில் இரண்டு ருத்தலும் விகக்கோத்துகளில் இரண்டு பெட்டியும் கொடுத்துவிட்டுக் 'கனநாள் நிக்காமல் கெடியாய் ரைவேணும் இங்கை வியாபாரஞ் செய்ய உன்னைவிட வேற நல்ல ஆக்களில்லை' என்றும் அவர் அவனிடம் சொல்லிவிட்டார்.

'முதலாளிக்குத் தான் எவ்வளவு நல்ல மனசு' என்று சண்முகம் நினைத்துக் கொண்டான்.

சிறுவயதிலேயே சண்முகத்தின் தகப்பனார் காலமாகிவிட்ட பிறகு தாய் அன்னம்மா தான் எல்லாம் செய்து வந்தாள். அன்னம்மாவின் கூடப் பிறந்த அண்ணர் அருமைத்துரை நல்ல இடத்தில் சம்பந்தம் செய்து ஒரு அரிசி மில்லும், டிராக்டரும் வைத்துக்கொண்டு பசையோடு வாழ்ந்து வந்தார். அவரது மகள் காஞ்சனா பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப் படிப்புப்படித்துக்கொண்டிருந்தாள். சண்முகம் சின்னவயதில் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். தகப்பனும் இறந்தபிறகு அவளது படிப்புச் செலவும் சகோதரியின் வாழ்வுப் பிரச்சனையும் தன்மீது வந்து பொறியப் போகிறதே என்ற பயத்தில் அருமைத்துரை முன்யோசனையுடன் சண்முகத்தைத் தன் நண்பர் ஒருவரின் கடைக்கு நேரகாலத்துடன் அனுப்பிவிட்டார்.

சண்முகம் கடைசீலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு தடவையும் மாமனார் அருமைத்துரையின் வீட்டுக்குப் போவது வழக்கம், இந்த முறை காஞ்சனாவும் பல்கலைக்கழக விடுமுறை யாதலால் வீட்டில் நின்றுள். அவளுக்குச் சண்முகத்தையும் அவளது குடும்பத்தை யும் கொஞ்சம் இளக்காரமாகப் பேசுவதில் ஒரு தனி விருப்பம். அதைத் தன் தாயிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டாள் என்றும் சொல்லலாம். சுருட்டுக் கடையில் கூலி வேலை செய்யும் சண்முகத்தைத் தன் அத்தான் என்று சினேகிதிகளிடம் அறிமுகப் படுத்தவே அவளுக்கு வெட்கமாக இருக்கும். அவளை அவளது குடும்பத்தினர் ஒரு வேலைக்காரனை அல்லது தீண்டத்தகாதவனைப் பார்ப்பதுபோலவே பார்த்து வந்தார்கள். என்றாலும் ஊராளுக்கு முன்னால் அவ்வளவு வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ளத் தயங்கினார்கள்.

அன்றைக்குத் தான் கடையிலிருந்துகொண்டு வந்த பேரிச்சம்பழத்துடன் காஞ்சனாவின் வீட்டுக்குச் சண்முகம் போனபோது அவள், 'அம்மா அம்மா...மாப்பிள்ளை பேரிச்சம்பழத்தோட வாறார்.' என்று கேவியாகக் கூறிக்கொண்டே, 'அப்பிள், திராட்

சைப் பழம் இப்ப எடுக்கேலாத? ஏன் கலிகமம் பகுதியிலே நிறையப் பழங்கள் கிடைக்குமே!' என்று கேட்டு விட்டுப் பேரிச்சம்பழத்தை அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளிடம் கொடுத்துவிட்டாள். 'நீ சாப்பிடவில்லையா காஞ்சனா?' என்று சண்முகம் கேட்டபோது, 'நான் உதெல்லாம் சாப்பிடுவதில்லை.' என்று முகத்திலடித்ததுபோலப் பதில் சொன்னாள். சண்முகம் ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பி விட்டான். நானும் இவனைப்போல யூனிவெர்டிக்குப் போய் படித்திருந்தால் இப்படி எடுத்தெறிந்து பேசுவாளா? என்னைத்தான் சின்னவிலேயே கடைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள்' என்று குமுறினான்.

தன் கணவர் உயிரோடு இருந்த போது அன்னம்மாவுக்குத் தன் அண்ணனது குடும்பத்துடன் உறவு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நினைப்பு இருந்ததென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அவளது கணவர் இறந்த பிறகு தமையனும் அவளது குடும்ப முன்னேற்றத்தில் அவ்வளவு சிரத்தை எடுக்காதபோது தன் அண்ணன் மகளுக்குச் சண்முகத்திற்கும் ஒரு காலத்தில் திருமணஞ் செய்துவைக்கவேண்டும் என்ற நினைப்பையே அடியோடு மறந்துவிட்டாள். கலிகமம் கடையில் மகன் நன்றாக இருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கஷ்டப்பட்ட குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சிலர் தங்கள் பேண்களுக்குச் சண்முகத்தை மணம் பேச முன்வந்தனர். என்ன இருந்தாலும் சண்முகம் சொந்தமாக உழைக்கும் ஒரு ஆண்பிள்ளையல்லவா?

சண்முகத்திற்குக் கலியாணம் பேசுகிறார்கள் என்ற கதையே அருமைத்துரைக்கு இளக்காரமாகப்பட்டது. 'உவனுக்கென்ன கலியாணம்?' என்று மனதுள் நினைத்துக் கொள்ளுவார். ஆனாலும் வெளிப்படையாக ஏதும் குறிப்புரைக்காமல் பேசாமல் இருந்து விடுவார். அன்னம்மா பண்டான ஒரு விவசாயியின் மகளுக்குத் தன் மகனை மணம்பேசி முடித்தான். கிளிநொச்சியில் மூன்று ஏக்கர் வயலும் காசாக ரூபா இரண்டாயிரமும் சீதனமாகக் கொடுத்தனர். 'சண்முகத்தின் முதலாளியும் வந்து கலியாணத்தைச் சிறப்பித்தார். அவர் தனது அன்பளிப்பாக

ஐந்து ரூபா கொடுத்தார். 'சண்முகத்தைப் போல நேர்மையான உழைப்பாளியை ஒருதராலும் பிடிக்கேலாது'' என்று மற்றவர்களிடம் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.

கலியாணத்தின் பின்னர் சண்முகத்தைக் கலிகமம் கடைக்கு அனுப்ப அவளது மனைவியும் மாமனாரும் மம்பலில்லை. இன்னும் கொஞ்சமுதலைப் போட்டு ஊரிலேயே சந்தியில் பிரபலமான இடத்தில் ஒரு பலசரக்குக்

கடையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்தார்கள்.

சண்முகத்தின் முதலாளியும் இதற்கு படிக்க ஆரம்பித்தபோது அவளுக்கு வயது 22. மூன்று ஆண்டுகள் பி. ஏ.

னைப்போல ஒரு முதலாளியாக வந்திடுவான் என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார். மலைநாட்டில் சிங்கள மக்களிடையும் சுற்றவரவுள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையும் முதலாளிக்கு நல்ல மதிப்பு நம்பிக்கையாகக் கடன் கொடுப்பார். மற்றவர்களைப்போல விலை விஷயங்களிலும் கரூராக இருப்பதில்லை. கஷ்டப்பட்டவர்களுக்கு அவசரத்திற்கு ஐந்தோ பத்தோ கடனாகக் கொடுத்து உதவுவார். எல்லா மக்களுடனும் சினேகபாவத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். கடந்த இனக்கலவரத்தின்போது கூட இவரது கலிகமம் கடைக்கு ஒரு சேதமும் ஏற்படவில்லை யென்றால் அவர்மீது மக்கள் கொண்டிருந்த அன்பும் மதிப்பும் தான் காரணம். சண்முகத்தின் பல சரக்குக் கடைக்கு அவரே மாதா மாதம் சுருட்டு, புளி, பேரிச்சம்பழம், பாக்கு

போன்றவற்றைக் கொள்முதல் செய்து அனுப்பினார். சண்முகம் ஊரில் அவருக்காகப் புகையிலை தீர்த்துக் கட்டி அனுப்பினார். இருவரும் பரஸ்பரம் வியாபார உதவி

பட்டப் படிப்புப் படித்து மூன்றாவது ஆண்டு இறுதித்தேர்வில் பெயிலாகி விட்டார். மறுபடியும் பரீட்சை எடுத்து ஒரு வரறு பொதுவகுப்பில் சாதாரண சித்தியடைந்துவிட்டார். ஊரில்வந்து இருந்துகொண்டு வேலைக்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்

சண்முகத்தின் பல சரக்குக் கடை இப்போது 'சண்முகம் ரெக்ஸ்ரைல்ஸ்' ஆக மாறிவிட்டது. அவனது குடும்பம் மகிழ்ச்சியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

காஞ்சனவுக்குச் சும்மா வீட்டில் இருக்க விசரே வரும்போல இருந்தது. பொழுது போக்காவும் பிரயோசனமாகவும் எதாவது செய்யவேண்டும் என்று கருதினான். அவளுக்குத் துணையாக வேறு சில படித்த பெண்களும் சேர்ந்துகொண்டார்கள். காஞ்சனவுவின் வீட்டில் ஒரு மொன்ரிசோரி வகுப்பும் மாதர் கைப்பணி, தையல் வகுப்பும் ஆரம்பமாகின. அந்த ஊரிலுள்ள குழந்தைகள் அனைவரும் அவளது மொன்ரிசோரி வகுப்புக்கு வந்தார்கள்.

காஞ்சனவுக்கு இப்போது வயது இருபத்தியொன்பது நடக்கிறது. கண்ணாடி போட்டிருந்தான் தகையிலிருந்து இரண்டு கரைத்த மயிர்களைப் பிடுங்கி எடுத்தபோது அவளுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது.

அன்றைக்கு அவளது மொன்ரிசோரி வகுப்பில் தன் மகனைச் சேர்ப்பதற்காகச் சண்முகம் மகனுடன் வந்திருந்தான். காஞ்சனவுக்குச் சண்முகத்துடன் முகம் கொடுத்துப்பேசவே வெட்கமாக இருந்தது. பால் வடியும் அந்தச் சிறுவனின் அழகான முகத்தைப் பார்த்தபோது காஞ்சனவுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. அவள் இப்போது மற்றவர்களை இளக்காரமாகப் பேசி எத்தனையோ காலமாகி விட்டது.

மகனைப் பாலர் பள்ளியில் சேர்த்து விட்டுச் சண்முகம் திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தான். உழைத்து உறுதிபாய்ந்த அவனது கட்டுமஸ்தான தேகத்தையும் உற்சாகமான நடையையும் பார்த்துக்கொண்டே அவன் மறையும் வரையும் தன் வீட்டுத் தூணை காஞ்சன ஆடாமல் அசையாமல் நின்றான்.

அவள் அடிமனத்திலிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு எழுந்து அடங்கியது.

நானும்-வாழ்க்கையும்

மலையாளம்: சி.கே.சுவதேவ்ஷ். தமிழில்: சலீந்திரன்

மலையாள நவீன இலக்கியத்துறை இன்று பெருமைப் படத்தக்க முறையில் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. மனித குலத்தின் சமகால அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைக் கூரிய பார்வையோடு அலசி எழுதிவரும் பல எழுத்தாளர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரே கேசவதேவ். இவரது நாவல்களான "சாக்கடையிலிருந்து" "அண்டை வீட்டார்" "பைத்தி பக்ஷா உலகம்" என்பன தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. "தேர்ந்தெடுத்த கதைகள்" என்ற அவரது மலையாளத் தொகுதியின் மூன்றாவது இங்கே தமிழில் தரப்பட்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கை!— அவளுடைய காதலன் நான். அவள் அழகானவள்; அவள் விகாரமானவள்; அவள் இனிய சிநேகபாவம் உள்ளவள்; அவள் கொடுமையானவள்.

சிலசமயங்களில் அவள் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்வாள். தலையசைத்து என்னைத் தன்னிடம் அழைப்பாளர்; என்னைக் கட்டிப் பிடித்து மகிழ்வாளர்; நான் மகிழ்ச்சியில் இலயித்திருப்பேன்.

சற்று நேரந்தான்! அந்தக் கணப் பொழுத்க்குப் பின்பு அவளுடைய குணம் மாறிவிடும்; அவள் என்னை முறைத்துப் பார்ப்பாள். அலறுவாள். நானும் அவளை உற்று நோக்குவேன்; அலறுவேன்.

மீண்டும் மனவிறைவுடன் அவள் என்னைக் கட்டிப் புணருவாள்; நான் மகிழ்ச்சியிலே தினைத்துப்போவேன்.

எனக்கும், வாழ்க்கைக்கும் இடையே உள்ள இந்த இனிய உறவு அறுபத்து நான்கு ஆண்டுகளாக நிலைத்து வருகின்றது. இந்த உறவின்

அடிப்படையில்தான் நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கூர்மையான பார்வைகள், அட்டகாசங்கள், மனக்குமுறுவினால் எழுகின்ற அழகைகள், புன்னகைகள், வெடிச்சிரிப்புகள்— இவைகளெல்லாம் எனது கதைகளில் உண்டு. ஏனென்றால் நானும் வாழ்க்கையும் சம்பந்தப்பட்ட இனிய உறவுகளில் இவைகள் அடங்கியுள்ளன.

நிராசையென்று ஒன்று இருக்கிற தல்லவா! நிராசையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் இலக்கியம் படைக்க முடிகிறதல்லவா! அத்தகைய நிராசை இலக்கியங்கள் நசிவு இலக்கியங்கள் அல்லவா!

ஆசையிலிருந்து இலக்கியம் உண்டாவது போலவே, நிராசையிலிருந்தும் இலக்கியங்கள் உருவாகின்றன. உருவாகிவிட்டுப் போகட்டும்.

எனது இலக்கியம் நிராசையிலிருந்து உருப்பெற்றதல்ல. ஆசைகளும், நிராசைகளும் சம்பந்தப்பட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து உருப்பெற்றது.

நிராசை ஏற்பட்டால் தாடையக் கைகளில் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுபவர்களுமுண்டு. அந்த அழுகையை இலக்கியமாக்குகின்றவர்களுமுண்டு. அவர்களிடம் எனக்குப் பரிவுதான் ஏற்படுகின்றது. நிராசையேற்பட்டபொழுது இடப்பள்ளி இராகவ பிள்ளையின் "மரணத்தின் மணிமுழக்கம்" கேட்டது.

பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வில் நிராசை ஏற்பட்டுவிட்டால், பின்பு வாழ்க்கையே குவியமாகிவிடுமென்றும், மரணத்தின் குரல் கேட்டு அதை நாடிச் செல்லவேண்டுமென்றும், இராகவன் பிள்ளை விரும்புகிறார். முழுமையான ஆத்மசாந்தி அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதைவைத்துக் கொண்டு அவர் ஆத்ம விசாரணையில் ஈடுபடுகிறார்.

நிராசைவாதிகளான அமரகாவியப்படைப்பாளிகள் எதற்காக ஆத்ம விசாரணையில் இறங்கவேண்டும்?

நானறிந்த இவ்வகை இலக்கியப்படைப்பாளிகளும், அழுகை இலக்கியவாதிகளும், அசாத்தியமான வாழ்க்கையை அனுபவிப்பவர்கள். அவர்களுடைய முகங்களில், நிராசையின் சிழலோ, துக்கத்தின் கரிய சுவடுகளோ படிவதில்லை. ஆத்மவஞ்சனை

யோடு, சகல வஞ்சனைகளும் சேர்ந்த தொகுப்புத்தானே அமரகாவியங்கள்?

ஆயிரமாயிரம் நிராசைகளை, நான் எனது வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கிறேன். நான் மீண்டும் மீண்டும் ஆசை கொள்கிறேன். வாழ்த்துகிறேன், மீண்டும் எதிர்பார்க்கிறேன். மீபிக்கையோடு வாழ்கின்றேன். நான் மட்டுமல்ல, உலகத்திலுள்ள கோடிக் கணக்கான மக்களும், நிராசைகளைத் தட்டிமிதித்துக்கொண்டு, ஆசைகளின் தீப்பந்தங்களை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு பாய்ந்து, பாய்ந்து விரைந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

வாழ்வெனும் விருட்சத்தில் ஆசைகள் மொட்டுக்களாய் மலர்கின்றன. பின்பு உதிர்ந்துபோகின்றன. இப்படிக்கோடிக் கணக்கான ஆசைமலர்கள் உதிர்ந்து போகும்பொழுது, ஒன்றோ இரண்டோ காய்த்துவிடுகின்றன. அப்படிக்காய்த்து விடுகின்ற ஆசைகளின் வலிமைதான் வாழ்வெனும் விருட்சத்தை அன்றாடம் நிலைத்திருக்கச் செய்கின்றது.

ஆசைகளற்ற வாழ்க்கை வாழ்க்கையே அல்ல. நான் வாழ்க்கையை நேசிக்கிறேன். நான் வாழ்க்கையின் காதலன்.

திருக்கோணேஸ்வர ஆலயத்தின் மலையடிவாரத்தைத் தழுவிச் சென்ற கடலைகள் அன்று மிகவும் உக்கிரமாக விசுவதுபோன்ற உணர்ச்சியில் மூர்த்தி கண்ணிமைக்காமல் சில நிமிட நேரம் அந்த அலைகளையே பார்த்து நின்றான். சிறுவர்கள் விளையாடும் போது சிலவேளைகளில் எப்படிப் பெரியவர்கள் தங்களை அவதானிப்பதை விரும்பமாட்டார்களோ அப்படித்தான் மூர்த்தியும் தன்னை அவதானிப்பதை விரும்பாததுபோல் அந்த அலைகளும் வானளாவ எழுந்து தண்ணீரை அவன் மீது வாரி இறைத்தன. அவற்றில் ஓரிரு துளிகள் அவன் உதட்டோரத்திற் பட்டுத் தெறித்தபோது அவனுந் தன் நினைவு பெற்றான். ஏதோ சினைத்துக்கொண்டவனாய் பிள்ளைக் கிச்சென்று மணல் மேட்டில் ஏறிக்கொண்டான். அந்த உயர்ந்த பகுதியில் நின்றுபடியே சுற்றுப் புறத்தை நோட்டம் விட்டான். திருக்கோணமலையின் இயற்கையழகு அவனைக் கொள்ளைகொண்டது. இந்த இயற்கை எழிலை ரசிப்பதற்கென்றே தினந்தினம் ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் வருகிறார்கள். போகிறார்கள். அவர்களை யாருந் கடுப்பதில்லை.

ஆனால் மனிதன் அப்படியில்லை. ஒருவனிடம் உள்ள அழகையும் குணத்தையும் ரசிக்கவும் போற்றவும் சில வேளைகளில் மனிதனுக்கு மனிதனே தடை விதிக்கின்றான். ஒரு பெண்ணி

டமுள்ள நல்ல பண்புகளுக்காக அவளைச் சகோதர பாசத்துடன் நேசிப்பது தவறு என்றால் எதைத்தான் இந்த உலகம் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறது...!

"மனஞ் செய்துகொண்டவன், மாற்றானின் மனைவி என்பதை நன்குணர்ந்து என் சொந்தச் சகோதரிக் கொப்பாக என்னிடம் அன்பும் ஆதரவும் காட்டும் ஒரு பெண்மீது நான் அன்பு கொள்ளக்கூடாதா..? என்னை விடப் பெரியவள் என்பதால் அக்காளே அழைத்துக் கூடவா இப்படியொரு சந்தேகம்? 'அக்கா' என்ற புனிதமான பதத்திற்கே மாசு கற்பிக்கும் இந்த வஞ்சக உலகத்தில் எதைத்தான் நாம் நேர்மையாகச் செய்வது? உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் புனிதமான அன்புக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் நடந்துகொள்ளும் இந்தச் சமூகத்தில் மனிதன் எப்படி முன்னேற முடியும்?'"

மூர்த்தி மணல் மேட்டில் நின்று படியே சிந்திக்கிறான். அவனது காற்சட்டைப் பைக்குள் இருந்த கடிதம் கற்பாறைபோற் கனத்தது. அவன் உள்ளத்தில் அமைதியில்லை. இந்த நிலையில் அவன் நடைப்பிணமாக நின்றான். அவன் சிந்தனை எங்கோ தாவுகிறது. ஆம் தேவிக்குக் காலையில் இருந்தே உடல்நிலை சரியில்லை, வழமைபோல அவன் அங்கு சென்ற போது சாடையான காய்ச்சல் என்று

அகராதிக்காரன்!

கர்வம் பிடித்தவனை அகராதி பிடித்தவனென்று நாம் கூறுகிறோம். அகம்பாவத்துக்கும், அகராதிக்கும் என்ன தொடர்பு? இவ்விரண்டுக்கும் ஒரு தொடர்பு இருப்பதாகப் பாமர மக்கள் கருதுகின்றனர்.

ஒருவன் அகராதியை முழுதும் படித்துவிட்டால், எல்லாம் தெரிந்தவன் என்ற கர்வம் உண்டாகிவிடும் என்பது அவர்கள் கருத்து. கல்லாடம் படித்தவனோடு சொல்லாடாதே! என்னும் பழமொழி புலவர் உலகில் வழங்குதல் போல, அகராதி படித்தவனை அணுகாதே என்ற எச்சரிக்கை பாமர உலகத்தில் எழுந்தது போலும்!

— பேராசிரியர் ரா. பி.

பிறிணன். கடையில் இரண்டு டிஸ் பிறின் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டுப் பின்னேரம் வந்து பார்ப்பதாகக் கூறியிருந்தான். ஆனால் அங்கு செல்லைக் கூடிய மனநிலையில் அவன் இப்போது இல்லை. ஆயினும் மனத்தில் ஒரு துடிப்பு! அவன் உடல் நிலை எப்படியிருக்குமோ என்ற பரபரப்பு. அவன் உள்ளத்தில் ஒரு ஏக்கம். கால்கள் அங்கு செல்வதற்குத் துடிப்பது போன்ற உணர்ச்சியேற்பட்டபோது அவன் அப்படியே மணல் மேட்டில் அமர்ந்துகொண்டான்.

அவளை அவன் இன்று நேற்றுத் தான் அறிந்திருந்ததாக இருந்தால் மற்றவர்கள் கூறுவது நியாயமாக இருக்கும். கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக அவளது குடும்பம் அந்தத் தெருவுக்குக் குடிவந்த நாளிலிருந்தே அவனுக்கு அவள் அறிமுகமானாள். அவளுடைய இனியகீதம் அவனைக் கவர்ந்தது. அந்தத் தெருவிற்கு அவன் குடிவந்த அந்நியநாட்களில் இரவு நேரத்தில் அவன் வெகு நேரம்வரை பாடிப் பழகுவான். அந்த இனிய கானத்தைக் கேட்பதற்கென்றே பலர் தூங்காமல் தங்கள் திண்ணைகளில் அமர்ந்து கொள்வர். அதிர்ஷ்டவசமாக அவன் குடியிருந்த வீட்டுக்கும் அவனுடைய வீட்டிற்கும் இடையில் ஒரு சுவர்தான். அதனால் இரவுவிட்டுப் பெரியவர்களும் விரைவில் பரிச்சயமாகிக்கொண்டனர்.

ஒரு நாள் மூர்த்தியின் விருப்பத்திற்கிணங்க பெரியவர்களின் அனுமதியின் பேரில் தேவி பாடினாள். மூர்த்தி பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டே ரசிக்கிறான். அவள் பாடிமுடிந்ததும் இனிமையான விருந்தக்கா என்று அன்று அவன் மனத்தாய்மையோடழைத்தபதம் இன்றுவரை மாறியதில்லை.

தேவிக்குத் திருமணம் நடந்தபோது கூட மூர்த்திதான் ஒரு கூடப்பிறந்த சகோதரன் போல சகல அலுவல்களையும் நின்று செய்து முடித்தான். தேவியின் கணவன் சந்திரன் கூட அவளை மூர்த்தி! மூர்த்தி?! என்று அசுக்கொருமுறை அன்புடன் அழைத்து உரிமை பாராட்டினான். சந்திரன் அன்புடன் நடந்து கொண்டது மூர்த்திக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது. திருமணம் என்ற புதிய உறவின் மூலம் அக்காவின் உறவை

முற்றாக இழந்துவிட வேண்டி ஏற்படுமோ என்று பயந்தவனுக்கு அவனூடன் தொடர்ந்து உறவு கொண்டாட வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சந்திரன் வெளியூரில் வேலை பார்த்து வந்தால் தேவியையும் அவனது வயோதிபத் தாயையும் பார்த்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும் பொறுப்பை மூர்த்தியிடமே விட்டுச் சொந்தந்தான். மூர்த்தியும் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்து வந்தான்.

ஆனால்—

ஆமாம்! ஆனால் இனிமேலும் அவன் கொடர்ந்து அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய முடியுமோ என்பது கேள்விக்குரியதாகவே இருந்தது. சில வேளைகளில் மூர்த்தியும் சந்திரன் வீட்டிலேயே உணவருந்துவான். இருவருக்கும் தேவியே உணவுப் பரிமாறுவாள். அப்போதெல்லாம் 'என்னைக் கண்டபின் மூர்த்தியை மறந்துவிடாமல் அவளை நன்றாகக் கவனி' என்று கேவி செய்வான் சந்திரன்! அக்காவின் அன்பு எவ்வளவு எப்போதும் இருக்கும் என்று பதிலுரைப்பான் மூர்த்தி. சந்திரன் விடுதலைக்கு வரும் போதெல்லாம் மூர்த்தி அதிகமான பொழுதை அவனுடன் தான் கழிப்பான். அப்படியொரு அந்நியோன்யம் ஒரு அன்புப் பிணைப்பு அவர்களை இணைத்திருந்தது.

சந்திரன் கூட அவர்களின் புனிதமான உறவை அங்கீகரித்திருக்கும் போது அவர்களைப்பற்றி மற்றவர்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும். இந்த உலகத்தில் உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் எப்போதுமே இடமிருப்பதில்லை. அதற்காக உண்மையும் நேர்மையும் உலகைவிட்டு மறைந்துவிடவும் இல்லை. அதற்குமேல் அவன் சந்திக்கவில்லை. சிந்திக்க விரும்பவில்லை.

தன் உடையில் ஓட்டியிருந்த மணலைத் தட்டியபடியே எழுந்தவன் நேராக தேவியின் வீட்டுக்குச் சென்றான். வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்று வீடு ஓய்ந்து போயிருந்தது. தேவியின் உடல்நிலை எப்படியிருக்குமோ என்ற எண்ணத்துடன் உள்ளே நுழைந்தவன் கண்கள் அவளைத் தேடின. வெளித் திண்ணையில் இருந்த சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து தேவியை

ரப் புத்தகத்தை வைத்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் தேவியின் வயோதிபத் தாயார் செல்லம்மா. மூர்த்தி வந்தது கூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

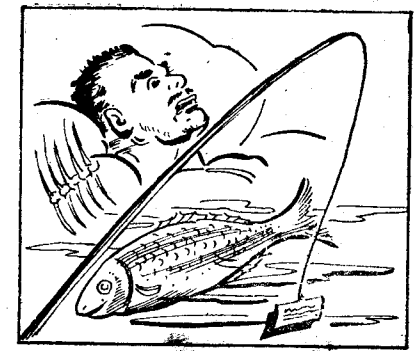
"அக்கா இல்லை யம்மா...?" தேவிக்கு உடல்நிலை எப்படி என்று நேரடியாகக் கேட்காமல் இப்படிக்கேட்டு வைத்தான்.

"மூர்த்தியா" நீ வந்தது கூடத் தெரியவில்லையப்பா! தேவி காலையில் படுத்தது. இன்னும் எழும்பவில்லை. உடல் அசதியாக இருக்காமல் அதோடு சாடையான காய்ச்சலும் காயுது. நான் எழுப்பிப் பார்த்துக் களைத்திட்டன். நீ வந்திருப்பதால் எழுப்புகிறேன். நீ மத்தியானம் வருவாய் என்று எதிர்பார்த்தன். எங்கயாவது போயிருந்தாயா தம்பி...? என்று செல்லம்மாள் கேட்ட வினா ஒன்றுக்கும் மூர்த்தி பதிலளிக்கவில்லை.

தேவியின் தாயார் செல்லம்மா வெளியில் நிறைபடியே மகளை அழைத்துப்பார்த்தாள். பதில் கிடைக்காது போகவே உள்ளே சென்று தேவியிடம் ஏதோ பேசிவிட்டு வெளியே வந்து "தம்பி கொஞ்சம் இருக்கட்டவா... வருகிறாயா..." என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் தேவாரப் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த மூர்த்தி காலடி ஓசை கேட்டு நிமிர்ந்தான். தேவிவந்துகொண்டிருந்தாள். ஒருநாளும் அறிமுகமற்ற ஒரு பெண்ணைப் பார்ப்பதுபோல் மூர்த்தி அவளைப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் சோர்வு காணப்பட்டது. கண்கள் இரத்தச் சிவப்பேறியிருந்தன. பல நாள் காய்ச்சல் வாட்டிய நோயாளி போன்ற தோற்றமளித்தாள் அவள்.

'என்னக்கா.. காய்ச்சலின்னும் விடவில்லைப்போல் இருக்கு டாக்டரிடம் போகலாமா...?' என்று கேட்டுவிட்டு அவன் உதடுகள் துடித்தபோதிலும் அவன் தன்னை மிகுந்த சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான். அங்கே மொளமை நிலவியது. அதை விரும்பாதவன் போல "என்ன மூர்த்தி" என்று சொல்லிச் சென்ற நீ இப்பத்தான் வரு

அதிர்ச்சியின் காரணம்

ஒரு ஊழல் நிறைந்த அரசாங்க அதிகாரியின் தொண்டையிலுள்ளே சிறிய முள் ஒன்று சிக்கிவிட்டது. அதனை எடுக்கப் பலர் பலவிதமான முயற்சிகள் மேற்கொண்டும் ஒரு பயனும் விளையவில்லை. மருத்துவர்களும் முயற்சிசெய்து தோற்றுப்போயினர். கடைசியில் அவாந்திக்கும் செய்திபோனது. அவாந்தி ஒரு சிறு துண்டிலே ஏதோ எழுதி அதை அந்த அதிகாரிக்கு அனுப்பி விட்டான். அதை வாசித்த உடனே அதிகாரி விக்கலெடுக்க, தொண்டையிலிருந்த முள் வெளியே வந்துவிட்டது. அவாந்தியின் வைத்திய முறையை அறிவதற்கு எல்லாமக்களும் விரும்பினார்கள்.

அவாந்தி அந்தத் துண்டில் எழுதிய விஷயம் இதுதான்: "நீ வாங்கிய அளவற்ற லஞ்சங்களுக்காகவே உனக்கு இந்தத் தண்டனை கிடைத்தது."

"வாமனன்"

கிறாய். இடையிற் செத்திருந்தாற் கூடத் தெரியாதாக்கும்.' தேவி வேண்டுமென்றே அவனைச் சீண்டுவது போற் சொன்னான்.

"வரத்தான் இருந்தேன் அக்கா எதிர்பாராதவிதமாக நண்பர்கள் இருவர் வந்துவிட்டனர். அப்புறம் நேரம் போனதே தெரியவில்லை".

அவன் வேண்டுமென்றே பொய் பேசினான்.

"எப்படியோ பொழுது நல்லபடியாகக் கழிந்ததில் மகிழ்ச்சி மூர்த்தி. எனக்குக் கூடக் காலையிற் தாய் காய்ச்சல் அதிகமாக இருந்தது. இப்போ ஏதாவது குடிக்கிறாயா மூர்த்தி...?"

"வேண்டாம் அக்கா... இப்போது தான் குடித்து விட்டு வந்தேன். ஆமாம்!" டிஸ்பிறின் எடுத்தீர்களா?

'இரண்டு எடுத்தேன்'

'சாப்பாடு...?'

'ஒன்றில்லை. சாப்பிடவேண்டும் போல் இல்லை.'

'... நான் வரட்டுமா அக்கா' மூர்த்தி விடை பெற்றான்.

'சரி மூர்த்தி!'

'அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தேவி அவன் செல்வதற்கு விடைகொடுத்ததில் அவனுக்குப் பெரும் ஆச்சரியம். இந்த மனநிலையில் இருவருக்குமிடையே ஒரு மாயத்திரை விரிக்கப்பட்ட உணர்வில் இரண்டு நாட்கள் கழிகின்றன. இந்த நிலை நீடித்தால் ஏதாவது அணர்த்தம் விளையலாம் என்று பயந்த மூர்த்தி மூன்றாம் நாள் மாலை அங்கு செல்கிறான் தேவியின் தாயார் அந்நேரம் வெளியே போயிருந்ததால் தேவியுடன் மனம்விட்டுப் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது அவனுக்கு.

நாற்காலியில் அமர்ந்து ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்த தேவி வாரங்கள் மூர்த்தி... என அவனை வரவேற்றான். அந்த அழைப்பு அவனுக்குச் சற்று இதமாக இருந்ததால் அவன்

எதிரிற் சென்று அவன் அமர்ந்து கொண்டான்.

"உனக்கு ஏதாவது சுகமில்லையா மூர்த்தி...?"

"இல்லையே அக்கா ஏன்...?"

'நீ இப்போ தெல்லாம் ஒரு மாதிரி' 'ஒரு மாதிரியா...? அப்படியென்றால்' அவன் சிரித்தான்.

'ஒரு மாதிரித்தான்'

எனக்கு விளங்கவில்லையே... அக்கா...? நீ என்னை ஏமாற்றப்பார்க்கிறாய்... கடந்த சில நாட்களாக நீ எதையோ என்னிடம் இருந்து ஒழிக்கப்பார்க்கிறாய்... அப்படியொரு உணர்வு எனக்குத் தென்படுகிறது.

மூர்த்தி திடுக்கிட்டான். எனது உணர்ச்சியை அறியக் கூடிய சக்தி இவளுக்கு எங்கிருந்து வந்ததோ. என் மனதை அறிந்து விட்டான். ஆயினும் உண்மையைக் கூறக்கூடாது என்ற முடிவுடன்... 'நீங்கள் வீணாக எதையோ கற்பனை செய்து கொண்டு...' அவன் இழுத்தான்.

"இல்லை மூர்த்தி நீ என்னை ஏமாற்றுகிறாய்?"

அது உண்மையென்றால் நீங்கள் கூடத்தான் என்னை ஏமாற்றுகிறீர்கள் என்று நான் கூறுகிறேன். அதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்கிறீர்களா?

நிச்சயமாக நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன் மூர்த்தி. நீ என்னை ஏமாற்ற நினைப்பது போல் நானும் உன்னை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை என்று கூறியபடி தன் சேலை மடிப்புக்குள் மறைத்துவைத்திருந்த கடித மொன்றை இழுத்து அவனிடம் நீட்டினான்.

அதை வாங்கத் தயங்குபவன் போல் அவன் உற்றுப் பார்த்தான்.

"அதைப்படித்துப் பாருங்கள் எல்லாம் புரியும்"

அவன் மனதில் ஏதோ ஒரு குழப்பம். பேசிக்கொள்ள முடியாதவர்தான்

தேவி கடித மூலம் விளக்க எத்தனிக்கிறாளோ அவன் சிந்திக்கும்போது அவள் எழுந்துவந்து அக்கடிதத்தை அவன் மடியில் வைத்து விடுகிறாள்.

ருந்தவன்போல் தேவி அமையலடைப்பக்கம் நழுவுகிறாள்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்து மூர்த்திக்கு வியர்த்துக் கொட்டு

அதற்கு மேலும் தாமதிக்க முடியாமல் மூர்த்தி அக்கடிதத்தைப் படிக்க முயற்சிக்கிறான். சந்தர்ப்பம் பார்த்தி

கிறது. அவன் தன் கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தை ஒற்றிக்கொள்கிறான்.

'களைத்திரும்பிர்கள் காப்பி குடி மூர்த்தி...' அந்த வார்த்தைகளை கலந்திருந்த குதர்க்கத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அவள் நீட்டிய காப்பியை வாங்கி அருந்தத் தொடங்குகிறாள்.

'கடிதம் படித்தாயா மூர்த்தி?'

படித்தேன் அக்கா..!

அதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்...?

'யாரோ கோழைகள் பொருமை யாற் செய்தவேலையாக இருக்கும்

'இருக்கலாம் மூர்த்தி... ஆயினும் எங்கள் குடும்பத்தைப் பாதிக்காமல் இருக்கவேண்டுமல்லவா. என்கணவர் பரந்த நோக்கமுடையவர். சந்தேகம் என்ற பெயருக்கே அர்த்தந் தெரியாதவர். அவர் இதை அறிவவந்தால் அவள் குரல் கம்மிக்கொள்கிறது.'

'தெரிந்துதான் ஆகவேண்டும் அக்கா... அண்ணாவிடம் இருந்து நாம் எதையுமே ஒழிக்கக்கூடாது. அவரிடம் நடந்தவற்றைக் கூறிவிடுவோம் அவர் கூட எம்மீது சந்தேகப்பட்டால் நான் இந்த ஊரைவிட்டு போகத்தீர் மாளித்துவிட்டேன்.'

'மூர்த்தி!' அவள் இடைமறித்தாள். சொந்தச் சகோதரம் போற் பழகிவிட்டுப் பிரிவது கொஞ்சம் கஸ்டந்தான். ஆயினும் என் அக்காவின் நன்மைக்காக நான் எதையுஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆமாம்! நான் உங்களிடம் இருந்து எதையோ மறைப்பதாகக் கூறினீர்களல்லவா? அது உண்மைதான் அக்கா. உங்களிடம் இருக்கும் விசால மண்பான்மையும் துணியும் எனக்கில்லை. அதனால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். உங்களுக்கு வந்த அதே கடிதம்போல் ஒன்று எனக்கும் வந்துள்ளது. படித்துப் பாருங்கள்.

அவன் தன் காற்சாட்டைப் பைக்குள் இருந்த கடிதத்தை எடுத்து அவளிடம் நீட்டுகிறான்.

அவள் அவனை வியப்போடு பார்க்கிறாள்.

நீ என்னை நிஜமாகவே எமாற்றி விட்டாய் என்று கூறுவதுபோல் இருக்கிறது அந்தப் பார்வை.

தேவி பரபரப்புடன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கிறாள்.

அவள் கண்கள் கலங்குகின்றன. அவள் அவனைப் பார்க்கும் அதேசமயம் அவளும் அவனைப் பார்க்கிறாள். இருவர் கண்களிலும் நீர்.

அக்கா! அக்கா... நீங்கள் அழக்கூடாது.

'நீ மட்டும் அழலாமாக்கும்...? இருவருமே அழவேண்டாம் அக்கா.

அப்போ எங்கள் பிரச்சனை தீரவேண்டுமே மூர்த்தி!

சந்திரா அண்ணா வரட்டும்! அவரிடம் எங்கள் இருவருக்கும் வந்த மொட்டைக் கடிதங்களைப் பற்றிக் கூறுவோம்! அவற்றைப் படித்து அவர்தீர்ப்புக் கூறும்வரை நான் இந்தப் பக்கம் வரப்போவதில்லை அக்கா, அண்ணாவுக்கும் உங்களுக்கும் இடைஞ்சலாக இருக்க நான் விரும்பவில்லை நான் சென்று வருகிறேன்

தேவியின் பதிலுக்குக் கூடக் காத்திராமல் விசையாக வாயிற்படியைக் கடந்து செல்லும் மூர்த்தியை இருளில் மறைந்திருந்த ஓர் உருவம் கையைப் பிடித்து நிறுத்துகிறது.

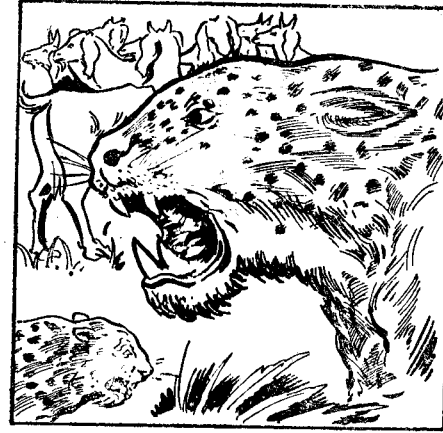
'யாரது' என்று பயத்தினால் அவறிவிடுகிறாள் மூர்த்தி.

அவள் குரல்கேட்டு வாயிலுக்கு வந்த தேவி எதுவும் பேசமுடியாத சிலையாகி நிற்கிறாள். சந்திரன் தான் மூர்த்தியின் கரங்களைப் பற்றி நின்று.

என்னை மன்னித்து விடுங்கள் அண்ணா... மூர்த்தி ஏதோ கூற முயற்சிக்கும் போது "நான் வெகு நேரமாக இங்கு மறைந்து நின்று உங்கள் சம்பாஷணையை உற்றுக் கேட்டேன். இன்று காலையில் வந்த நான் உங்கள் இருவரையும் கவனிப்பதற்காக மறைந்து நின்றேன்.

பெருந்தன்மை படைத்தவர் என்று உங்களால் பட்டம் குட்டப் பட்ட நான் உண்மையில் ஒரு நயவஞ்சகன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன் எனக்கு ஒரு மொட்டைக் கடிதம் கிடைத்தது. அதை நம்பக் கூடாது என்று எவ்வளவோ முயற்சித்தேன். என்னைச் சந்தேகம் ஆட்கொண்டுவிட்டது. அதனால் உளவு அறியத் துணிந்தேன். உங்கள் புனித

மான சகோதர அன்பின் முன் நான் ஒரு தூசி. இனி எத்தனை மொட்டைக் கடிதங்கள் வந்தாலு அவற்றை மதிப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். அதுவே என் தீர்ப்பு, என்ற படி அவன் தன் மனைவியைப் பார்க்கிறான். அந்தப் பார்வை தேவி என்னை மன்னித்து விடு என்பதுபோற் கெஞ்சியது.

சுயரூபம்

பாதையினால் போய்க்கொண்டிருந்த ஆட்டுக்கதைகளின் மேலே பெண் புலியொன்று மறைவிலிருந்து பாய்ந்தது. அப்போது அந்தப் புலி நிறை கர்ப்பமாக இருந்தது. ஆடுகளின் மேலே பாய்ந்த வேகத்தின் அதிர்ச்சியிலே அந்தப்புலிக்குட்புலி ஒன்றை ஈன்று விட்டு மரணமெய்தியது. குட்டியானது ஒருவாறு தப்பிப்பிழைத்து ஆடுகளிடையே வாழத்தலைப்பட்டது. வயல்களிலே ஆடுகள் மேயும்போது புலிக்குட்டியும் அவ்வாறே செய்யும். ஆடுகளைப் பார்த்து அதுவும் கத்தப் பழகியது. நாளடைவில் குட்டி வளர்ந்து பெரிய புலியாகிவிட்டது.

ஒருநாள் ஆட்டுக்கூட்டத்தோடு இப்புலி போய்க்கொண்டிருக்கும்போது வழியிலே உள்ள மறைவிலிருந்து ஒரு புலி அவைகளின் மீது பாய்ந்தது ஆட்டுக் குணமுடைய புலி இதனைக்

கண்டதும் வெருண்டோடியது. அதனை துரத்திப் பிடரியில் பிடித்துவிட்டது புதிய புலி. உடனே பழைய புலி ஆட்டைப்போல மிரண்டு கத்தியது. இதனைப் பார்த்த புதிய புலி, மற்றப் புலியை இழுத்துக்கொண்டுபோய் குளக்கரையொன்றிலே நிறுத்தி, அதன் நிழலைத் தண்ணீரிலே காட்டியது.

'இந்த நிழலைப்பார். நீயும் நானும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறோம். நீயும் என்னைப்போலவே ஒரு புலி தான். இதோ இந்த மாமிசத்தைச் சாப்பிடு''

புதிய புலி கூறிக்கொண்டே மறற்புலியின் வாயிலே மாமிசத்தைத் திணித்தது. பழைய புலி இறைச்சியைத் தின்ன மறுத்தபடி தானும் ஒரு ஆடுதான் என்று கூறி ஆடுபோலவே கத்தியது. மீண்டும் புதிய புலி, பழைய புலியின் வாயிலே இரத்தம் வழியும் இறைச்சியைத் திணித்தது. இரத்தச் சுவை பழைய புலிக்கு மெதுவாகப்பிடிப்படவே இயல்பான சுபாவம் தலைதூக்கத் தொடங்கியது. அப்போது புதிய புலி, 'நீயும் என்னைப் போலவே புலி என்பதை உணர்ந்து கொண்டுவிட்டாயல்லவா? இனி என்னோடேயே வந்துவிடு'' என்று பழைய புலியைக் காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றது.

'வாமணன்'

ஓத்திகை பார்க்கின்றேன் — இந்த உலகத்தில் நான் வாழ ஓத்திகை பார்க்கின்றேன்

எத்தனை துன்பங்கள் எத்தனை பாதைகள் எத்தனை படுகுழி எத்தனை ஆறுகள் எத்தனை மேடுகள் எத்தனை காடுகள் அத்தனையுமே அமைதியாய்த் தாண்டியே

ஓத்திகை பார்க்கின்றேன் — இந்த உலகத்தில் நான் வாழ ஓத்திகை பார்க்கின்றேன்

கத்தும் புலிகளும் கடும்விஷ நாசமும் நித்தம் நிறைந்துள நெடும்பெரு காட்டுக்குள் எத்தகை உதவியும் இல்லாமல் தனிமையில் ஓத்திகை பார்க்கின்றேன் உலகில் நான் வாழ

ஓத்திகை பார்க்கின்றேன் — இந்த உலகத்தில் நான் வாழ ஓத்திகை பார்க்கின்றேன்

என்னுடை வாழ்வினில் இன்னங்கள் வந்துறும் பின்னாலே அவையினால் பெரும் துயர் கொள்ளாது என்னைநான் ஒருவாறு இதற்குள்ளே பயிற்றினால் உண்மையில் வாழலாம் உறுதியில் காட்டுக்குள்

ஓத்திகை பார்க்கின்றேன் — இந்த உலகத்தில் நான் வாழ ஓத்திகை பார்க்கின்றேன்!

ஆங்கிலேய மனோஜயக் கவிஞர்களை கற்பனையக் கவிதைப் போக்கு!
கே. எஸ். சீவகுமாரன்

ஆங்கில இலக்கியத்தில் 'ரொமாண்டிக்' என்று ஒரு பதம் உண்டு. இதனைத் தமிழில் 'கற்பனையம்' அல்லது 'மனோஜயம்' என்று அழைக்கலாம். 19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஒரு சில ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட போக்கான கவிதைகளை இயற்றினர். வேர்ட்ஸ் வர்த், கீட்ஸ், ஷெலி போன்ற அக்கவிஞர்களின் படைப்புகளை வசதியை முன்னிட்டு 'ரொமாண்டிக்' என்று அமைத்தனர். இவர்களுக்கு முன் வாழ்ந்த கவிஞர்களிடமிருந்து இவர்களைப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்காக இந்த 'ரொமாண்டிக்' என்ற பதம் அளக்கரியமாக அமைந்துவிடுகிறது.

'ரொமாண்டிக்' (இதனை நாம் கற்பனையம் என்று அழைப்போம்) 'கற்பனையம்,' வசதியை முன்னிட்டு உபயோகிக்கப்படும் ஓர் இலக்கியப் பதம். திட்டவாட்டமான ஓடுங்கிய அர்த்தங்களைக்கொண்ட ஒரு பதம் அல்ல அது என்பதை நாம் மனதில் இருத்தல் வேண்டும். கற்பனையம் என்ற பெயர் அது நிஜவாழ்வில் நின்று தப்பியோடிச் செல்லும் ஒருவித மயக்க நிலை என்ற கருத்தில் அது விளங்கப் பட்டுவருவதையும் நாம் காண்கிறோம். 'ரொமாண்டிக்' என்றால் அது நிச்சயமாக 'எஸ்கேப்பிஸம்' தான் என்று கருதுவது அவ்வளவு சரியல்ல. ஏனென்றால் மனோஜயக் கவிஞர்கள் என்று

அழைக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் தமது சூழ்நிலையை மறந்துவிட்டுக் கவிதைகள் இயற்றவில்லை.

இம்மனோஜயக் கவிஞர்களின் படைப்புகளை நாம் சுவைப்பதற்கு அவர்கள் வாழ்ந்த அரசியல், சமூக நிலைகளையும் அறிந்திருப்பது ஓரளவுக்கு உதவக்கூடும். இன்றைய புதுக்கவிதைகளில் பிடிப்பு ஏற்பட்ட வாசகர்கள் 19ம் நூற்றாண்டு மனோஜயக் கவிஞர்களின் கற்பனையக் கவிதைகளில் லயித்திருப்பது என்பது சற்றுச் சிரமமான காரியம். ஆனால், அக்கற்பனையக் கவிதைகள் எழுக்காரணமாக இருந்த காரணங்களைப்பற்றித் து கொண்டு அந்தப்பின்னணியில் இக்கவிதைகளைப் படிப்பின் இவை ஓரளவுக்குச் சுவையூட்டக்கூடும்.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் குறிப்பாக இங்கிலாந்தில், 19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அரசியல், சமூக மாற்றங்கள் எழுந்தன. இம்மாற்றங்கள் அதிவிரமாகச் செயற்பட்டன. பிரெஞ்சுப்புரட்சி, அரசியல் உரிமைகளைப் பெறத்தகத்தளிப்பு, கைத்தொழில் புரட்சி, வாழ்க்கைத் தரத்தில் வீழ்ச்சி, எழுத்தறிவு வாசனை விஸ்தரிப்பு போன்ற மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வேர்ட்ஸ் வர்த் போன்ற கவிஞர்கள் முதலில் பிரெஞ்சுப் புரட்சியை ஆதரித்தனர். ஒளிமயமான எதிர்காலத்திற்கு அது ஒரு நல்ல அறிகுறி என்று போற்றினர். ஆனால், அகோர ஆட்சி, நெப்போலியனின் சர்வாதிகார எழுச்சி போன்ற பிற்சம்பவங்களினால் அவர்கள் நம்பிக்கை இழந்தனர்.

இங்கிலாந்தில் பிரபுக்களுக்கும், மக்கள் சபையினருக்கும் இடையே அரசியல் அதிகாரங்களைப் பெற நடந்த தகத்தளிப்பின் விளைவாக அரசியல் அதிகாரங்கள் வர்த்தகக்கைத்தொழிற் துறையினருக்கு மாற்றலாகின.

விவசாயப் பொருளாதார அமைப்பில் இருந்த ஒரு சமூகம் கைத்தொழில் பொருளாதார அமைப்பாக மாறியதன் விளைவாக நாட்டில் சமூக பொருளாதார நிலைகள் பெரிதும் மாறுபட்டன. வாழ்க்கைப்போக்கும், தராதரமும் முற்றிலும் வேறு

பட்டதாக மாறின. இம்மாற்றங்களை அவதம்பிக்கையுடன் மனோரதியக் கவிஞர்கள் நோக்கினர்.

கைத்தொழிற் புரட்சியின் நேரடி விளைவு ஒன்று எதுவெனில் வாழ்க்கைத் தராதரத்தில் ஒரு திடீர் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதாகும். இதனால் பலத்த கஷ்டங்களும், இடர்ப்பாடுகளும் ஏற்பட்டன. பின்னர் நிலைமை மிகவும் அபிவிருத்தியடைந்தாலும், முதலில் விளைவுகள் நம்பிக்கை இழக்கக்கூடியதாக இருந்தன.

கல்வி, எழுத்தறிவு விஸ்தரித்ததன் விளைவாக நூல்களுக்குக் கிராக்கி அதிகரித்தது. பெருவாரியான வாசகர்களுக்காக இப்பொழுது எழுத வேண்டிய நிலைமை எழுத்தாளர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

இவ்விதமான துரித மாற்றங்களுக்கிடையே தான் மனோரதியக் கவிஞர்கள் வாழ்ந்ததும், கவிதை இயற்றியதும். இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுள் பெருவாரியானவற்றை அவர்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதை அவர்கள் படைப்புகள் காட்டின.

பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பு தளர்ந்து உடைய, மத்திய உரவர்க்கத்தினரின் செல்வாக்கு அதிகரித்தது மனோரதியக் கவிஞர்களும். தமது வர்க்கத்தினரின் அபிவாழைகளையும், எண்ணப் போக்குகளையும் தமது கவிதைகளில் வடித்தனர். மனித உணர்வுகளின் உணர்ச்சிப்பிளம்புகள் கவிதைத் தணல்களாகச் சிதறின.

வாழ்க்கையோடு தொடர்பு காணும் விதத்தில் இயற்கை உலகில் தம்மனைதை அவர்கள் ஆழமாகப் பறிகொடுத்தனர் தம்மைச் சூழ்ந்து புறத்தே ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்டு பயந்துவெருண்டு இயற்கை உலகில் தஞ்சம்புக விரும்பினால் போல அவர்கள் தமது மனோரதியக் கவிதைகளை இயற்றினர்.

இவர்கள் தமது சொந்த அனுபவங்கள் தமது கவிதைகளில் பிரதிபலிப்பதையே அதிகம் விரும்பினர். அதற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். தமது கவிதைகளின் கவிதைப் பொருட்களாக அவர்கள் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையோ பழைய மரபுக் கதை

களையோ தேர்ந்தெடுக்கவில்லை தாம். வாழ்ந்த சமூகம் அல்லது காலத்துடன் தமக்கு எதுவித தொடர்பும் இல்லை என்ற விதத்தில் தமது மனதில் எழும் கவிதை ஊற்றுக்கு மாத்திரம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து தமது கவிதைப் படைத்தனர் மனோரதியக் கவிஞர்கள்.

அவர்கள் கவிதைகளில் உள் நோக்கிய தன்மையைக் காணலாம். தமது கவிதைகளில் கவிதைப்பொருட்களாக வெளியுலகப் பொருட்களை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் கவிதைகளின் தன்மை உள் நோக்கியதாக (அதாவது தமது சொந்த அபிப்பிராயம் அல்லது கருத்தை அப்பொருட்கள் சம்பந்தமாகத் தெரிவிப்பதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்) அமைந்துள்ளன. தாம் கண்டதையும் உணர்ந்ததையும் தெரிவிப்பதற்கு அவர்கள் தம் உள்ளுணர்வையும் மன அருட்டுணர்வையும் நம்பியிருந்தனர்.

மனோரதியக் கவிதைகளில், கவிஞர்கள் மறு உலகில் தமக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தமது உடன் வாழ்வோரிடமிருந்து தாம் வேறுபட்டவர்கள் போலவும், ஆத்மார்த்தமாக தாம் தனிமையில் உழல்பவர்கள் என்றும் அவர்கள் நம்பினர். இக்கொடூர உலகில் இருந்து தப்பிச் செல்வதற்குத் தமது கவிதைகளைப் பயன்படுத்தினர்.

அவர்கள் மொழிநடை சில வேளைகளில் செயற்கை ரீதியாகவும், தளர்ச்சியுற்றதாகவும் இருக்கக் காணலாம். வேர்ட்ஸ்வத் நேரடியான மொழிநடையைக் கையாண்டார். ஆனால் ஷெலி போன்றவர்கள் ஓசை நயத்துடனும், யாப்பு முறைகளிலும், எழுதியபோதும் கவிதைச் சொற்களின் கருத்துக்கள் புரியமுடியாத மறை நோக்காக விளங்குவதையும் காணலாம்.

ஆங்கிலேய மனோரதியக் கவிஞர்களின் கவிதைப்போக்குகளின் ஒருசில பண்புகள் மாத்திரம் அறிமுக ரீதியில் இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

மனோரதியக் கவிஞர்.....

அலைகள் மிகுந்து - ஆரவாரித்தவாறிருந்த நிலக் கடலும் அந்திவானத்துச் செக்கச் சிவந்த காட்சியுடைய பார்பதற்கு மிக இரய்மியாயிருந்தவை. நண்பரந்திருந்த நெடுங்கடலைத் தொட்டுத் தழுவிக்கொண்டிருந்தவான மண்டலத்தில் எண்ண அழகைக் கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்த ரகுபதியின் மனத்தில் இனத்தெரியாத இன்பப் பெருக்கு பிரவாகித்தது!

“கிண ... கிண ... கிண! ... கிண! ...” ரகுபதியின் அருகில் அண்மித்து வீட்டில் ‘ஐஸ் கிரீம்’ வண்டியின் பணியோசை, அனைத்து செவிகளைத் துளைத்து-எண்ணத்தையம் சரத்தது. ‘ஐஸ் கிரீம்’ வண்டியின் அரவத்தைக்கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த ரகுபதி, தன்னையறியாமலேயே பெய்ம் மறந்துபோனான். ‘ஐஸ் கிரீம்’ வண்டியின் உரிமையாளனை முத்தையனைப் பார்த்ததும் ரகுபதிக்கு வியப்பும்

திசையும் ஏற்பட்டது. ‘ஐஸ் கிரீம்’ வண்டியைத் தள்ளிச்சென்ற முத்தையன், ரகுபதிக்கு முன்பின் தெரியாதவனல்ல. ரகுபதியோடு ஒன்றாய்ப்பயின்ற அவனுரிமை நண்பன்தான் முத்தையன். அரிவரி வகுப்பு முதல்

இறுதி வகுப்பு வரை ரகுபதியின் ஆய்நண்பனாயிருந்தவன்தான் முத்தையன். தன்னுயிருக்குயிராயிருந்த நண்பன் முத்தையனை ‘ஐஸ் கிரீம்’ வண்டியுடன் பார்த்திட நேர்ந்ததால், ரகுபதியின் உள்ளத்தில் விவரிக்க முடியாத

அதிர்ச்சி குடிகொண்டது. உணர்ச்சி எழுச்சியால், உள்ளத்தில் பழைய நிகழ்ச்சிகள் சாயல் பளிச்சிட ரகுபதி: "முத்து!...முத்து!..." என்ற விளிந்த வாழை கைதட்டி அழைத்தான்!...

வாழ்ந்த முத்தையனை 'ஐஸ் கிரீம்' வண்டியுடன் காண நோந்ததை எண்ணி விதிர்ந்த ரகுபதிக்குப் புரியாத புதி ராகவும் அதிர்ச்சியாகவும் ருந்தது!...

‘சேச்சே! சான் வயிறு ... இந்தப் பாழாய்ப்போன சான் வயிறை எளர்க்கத்தானே அவனவன் உத்தியோகம் என்ற ஒன்றைக் காலமெல்லாம் சுட்டி அழுவேண்டியுள்ளா? மரணத்தக்குச் சற்று முன்னர் வருமே - இறுதி விக்கல்-இந்த இறுதி விக்கல் வந்து - சுடைசி மூச்சானது விரைந்து செல்லும்வரை மனித வார்க்கத்துக்கு உத்தியோகம் என்ற ஒன்றும், சம்பாத்தியம் என்ற பிறிதொன்றும் இன்றியமையாதவை தானா? ஆமாம் ... ஆமாம்! இந்த வெட்கம்கெட்ட சான் வயிறு இருக்கும் வரை மனிதனென்பவன் - அதுவும் ஆண்டவன் படைப்பில் முதல்ததை வகித்து வரும் மனிதனென்பவன் உத்தியோகம் வகித்தத்தான் ஆகவேண்டும் - எப்பது வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின்கேட்பாடுதான். இட்டமுகம் பார்த்து - இடுவார்கரம் எதிர்பார்த்து ஏங்கியிருந்து - காலத்தை விரயமாக்குவதுதானே இந்த மனிதப் பிறவியின் ரகசியம் ... இந்த மையம் உள்ளவரை - வாழ்வு உள்ளவரை - எல்லாச் சீவனும் உத்தியோகத்திலிருந்து தப்பிக்கவே இயலாதுதான். இந்தச் சுத்தச் குணியமயமான வயிறை வளர்க்கத்தானே முத்தையனும் 'ஐஸ் கிரீம்' வண்டி தள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது? ... 'கெட்டும் பட்டணஞ் சேர்' என்று அந்த காளிலேயே சொல்லிவைத்த தெல்லாம் பொய்த்தா போய்விட்டது? பெருக்கே தலைநகரான இவ்வளவு பெரிய பட்டினத்தில் முத்தையனுக்கு ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கக் கூடாதா? கண்களின் பார்வைக்கு எட்டியவரை எத்தனையெத்தனை சுட்டிடங்கள் டெடிதுயர்ந்து வானத்தை முட்டும் வண்ணம் நிற்கின்றன? ... இவையனைத்திலும் எத்தனையெத்தனை தொழிற்சாலைகள்? உற்பத்தி ஆலைகள்? கூட்டுறவுப் பண்டகசாலைகள்? இவையனைத்தும் இருந்தென்ன பயன்? முத்தையனுக்கு வாழ்வளிக்காத இந்தக் சுட்டிடங்களினால் என்ன பயன்? என்ன வாழ்வோ? என்ன உலகமோ? அத்தனையும் சுத்தச் குணியம்?' என்று உன்றற பற்பலவாறு எண்ணிக் கியா

ஆனால், முத்தையனே ரகுபதியின் கைத்தட்டலுக்குச் சற்றேனும் செவி சாய்த்திடாமல் - "ஐஸ் கிரீம்" வண்டியை வெகு வேகமாய்த் தள்ளிக் கொண்டு கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ச் சென்று மறைந்தான். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் முத்தையனைச் சந்தித்தும், அவனோடு அளவளாவ இயலாமல் போனதை எண்ணி மறுகியாய்ந்தான் ரகுபதி. முத்தையனும் அவனும் பள்ளிச் சிறுவர்களாயிருந்த-அந்த இளமை நாட்களை நினைவு கூர்ந்த ரகுபதியின் மனத்தில் கடந்தகாலத்துச் சம்பவங்கள் யாவும் குமிழியிட்டன...

கூட்டிலிருந்து விடுபட்ட சுதந்திரப் பறவைகள்போல்-துள்ளித்திரிந்த பள்ளிப் பருவத்தில், தனித் தன்மையும் அறிவுத் திறமையும் ஒரு சேரக் குடிகொண்டு திகழ்ந்து - எதையும் அதி ஆர்வத்தோடும் கூர்மதியோடும் செய்து முடித்து - பலரும் போற்றத்தக்க விதத்தில் ஒழுகிய முத்தையனை நினைத்துப் பார்த்த ரகுபதியின் உள்ளம் வெகுவாய் மகிழ்ந்தது. எல்லாவற்றிலும் அளவோடும் ஆற்றலோடும் செயலாற்றி சினமும் சீற்றமும் அற்ற நிலையில் நிதானத்தோடும் பொறுமையோடும் பழகிய முத்தையனின் மனப்பண்பை எண்ணிப் பார்த்த ரகுபதி அளவற்ற பேருவகையில் திளைத்தான். இடர்வந்துற்ற வேளையிலெல்லாம் சிரித்து மகிழ்ந்து - பகைமை தவிர்த்து - தகைமையோடு விளங்கிய முத்தையனின் மனப்பான்மையைச் சிந்தித்துப் பார்த்த ரகுபதிக்குப் புளசாங்கிதம் ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் - எல்லாப் பாடங்களிலுமே முதன்மை வகித்து - சக மாணவர்களின் புகழ்ச்சியையும், ஆசிரியர்கள் அத்தனைபோளையும் ஒருமுகமான பாராட்டுதல்களையும் ஒருங்கே பெற்று - மன ஒருமையோடு இவங்கி - ஆருயிர்த் தோழனும் ஒன்றி உறவாடிய முத்தையனை நினைவில் நிறுத்திப் பார்த்த ரகுபதிக்கு அதி பெருமிதமும் உண்டாகியது. இவ்வாறெல்லாம் - தனக்கே உரித்தான தனித்தன்மையோடும் தகைமையோடும்

ந்து டெட்டுயிர்த்த ரகுபதி, வீட்டை நோக்கி நகர்ந்தான்!...

இவ்வம் ஏகிய ரகுபதியின் உள்ளம் அமைதியிழந்து அலைபாய்ந்தது. முத்தையனின் எண்ணமேவிட்டால் அலைமோதித்தவித்த ரகுபதி, நிழற்பட ஆல்பத்தை எடுத்துப் புரட்டினான் முத்தையனும் ரகுபதியும் ஏழாம் வகுப்பில் பயின்றபாது - அவர்கள் கல்லூரியில் நிகழ்ந்த கல் நிகழ்ச்சிகளில் அமரகவி-பாரதியாரின் பாகத்தை ஏற்று - வெகு திறமையோடு நடித்த கம்பீரத்தோற்றத்தைக் கண்ணுற்றதும் ரகுபதியின் விழிகள் அவனை அறியாமலேயே மல்கின. மகாகவி பாரதியாரின் மீது அளவற்ற வாஞ்சை வைத்திருந்த முத்தையனின் நெஞ்சுறுதியை நினைத்துப் பார்த்த ரகுபதியின் நெஞ்சம் மிதமிஞ்சிய சஞ்சலத்தில் மூழ்கியது. இலட்சியக் கவிஞன் பாரதியின் தீரம் மிக்க தேய கவிதைகளையும் - சக்தி தரும் சக்திப் பாடல்களையும் உணர்ச்சிவசத்தோடு பாடி-கேட்பவர்கள் எல்லோரையும் ஆ கொள்ளும் முத்தையனின் உருவத்தைப் பல கோணங்களில் எடுக்கப்பெற்ற நிழற்படங்களினைத்தையும் பார்த்த ரகுபதி, கதிகலங்கி மதிமயங்கினான்.

தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று வாரங்களாய் முத்தையனைப் பற்றிய அகலாத சிந்தனையிலேயே அமிழ்ந்து கிடந்து தவித்தது ரகுபதியின் உள்ளம். அன்றாட அலுவல்களை வழக்கம் போல் கவனித்துவந்தானேயாயினும் - வேனாவேனைக்கு உண்டுறங்கிவந்தானேயாயினும் ரகுபதியின் மனமானது எதையோ பறிகொடுத்துவிட்டாற்போல் பரிதவித்தது. முத்தையனைப்பற்றிய ஆழ்ந்த நினைவானது ரகுபதியின் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்தே - ஆற்றுடைபோல் ஊற்றெடுத்தகொண்டிருந்தது. ஆழ்ந்த நட்பைப் பிரதிபலிக்கும் முத்தையனின் அருள்பொழியும் விழிகளும் - உயரிய நட்புக்கு மென்மேலும் மெருகூட்டும் அவனது அன்பு கனிந்த மொழிகளும் ரகுபதியின் உள்ளத்தில் அழியாமல் நிழலாடி - அவனைத் தாளாத எண்ணக் கடலில் மூழ்கடித்தன!...

வெள்ளை மாளிகைத் திருமணங்கள்

அமெரிக்க ஜனாதிபதிகளின் வாசஸ்தலமான 'வெள்ளை மாளிகையில்' பல திருமணங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

வெள்ளை மாளிகையில் 1812ம் ஆண்டுதான், முதல் திருமணம் இடம்பெற்றது.

அப்போது, ஜனாதிபதியாக விருந்த மாடிகன் என்பவரின் மைத்துனி லூசி பெயின்தான் முதல் மணமகள். மணமகன் தாமஸ் டாடு. அவர் அப்போது பிரதம நீதியரசராக இருந்தார்.

மற்றும் வெள்ளை மாளிகையில் நடைபெற்ற திருமணங்கள் பின்வருமாறு:

1828-ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி மகன், ஜான் ஆம்ஸ் என்பவருக்கும், காதலின் ஹெலனுக்கும் திருமணம் நடந்தது. ஜனாதிபதி ஒருவரின் மகனுக்கு வெள்ளை மாளிகையில் நடந்த முதல் திருமணம் இதுவேயாகும். 1842-ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி டெயிலர் மகன் எலீஸ பெத்துக்குத்திருமணம் நடந்தது.

1886-ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி குரோவர் கிளிவ்ஸ்டு திருமணமே வெள்ளை மாளிகையில் நடந்த முதல் ஜனாதிபதி திருமணமாகும்.

1820-ம் ஆண்டு ஜனாதிபதியின் மகள் மரியமன்ரோ திருமணம் நடந்தது.

1905-ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட் மகன் ஆல்ஸ் திருமணம் இடம்பெற்றது.

1967ம் ஆண்டு ஜோன்ஸன் மகன் லின்டாவுக்கும் காப்டன் சார்லஸ் என்பவருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

1971ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ரீக்ஸன் மகன் பட்ரிஷியாவுக்கும், எட்வர்ட் கோஸுக்கும் நடந்த திருமணமே வெள்ளை மாளிகையின் கடைசித் திருமணமாகும்.

அன்று ஈழ மணித்திருநாடு முழுவதுமே திருவிழாக்காலம் பூண்டே பேரெழிலோடு திகழ்ந்தது. பிணியை மூடிச் சாக்காடு முதலியவைகளால் மனித வாக்கத்துக்கு ஒத்தபடும் அல்லல்களை-தர்க்கரிதியோடு அறிந்துணர்ந்து மனைவி மக்கள் அரசு போகங்கள் அனைத்தையுமே முற்றுத்துறந்து ஆண்டுகள் பலவாய் அரசு விருட்சத்தின் அடியிலேயே ஆனந்தமோனத்தில் அமர்ந்து, பெருந்தவமிருந்து-இறுதியில் ஞானத்தின் முழுமையை எய்தி - வையத்தை உய்வித்த புத்த பகவானின் மகிமையை ஞாபகப்படுத்தும் புனிதத்தினமாகிய வைகாசிப் பெளர்ணமி தினம்தான் அன்று. இயற்கை எழிலோடு கூடிய பசும்பூட்டும் செல்வமும் கொழிக்கும் இந்த ஈழத்திருநாட்டு பெளத்த மதத்து மக்கள் எல்லாருமே பயபத்தியோடும் - சமய ஆசாரங்களோடும் கொண்டாடும் வெசாக் திருநாள், இலங்கை முழுவதையுமே புனிதமயமாக்கும் ஒரு பெருநாளாகும்...!

வெசாக் திருநாள் என்று கொழும்பு மாநகரெங்கும் ஒரே கோலாகலமாய் விளங்கியது. வீதிக்கு வீதி சந்திக்குச் சந்தி - எங்கெங்கும் ஒரே வர்ண அலங்காரங்களாய்த் திகழ்ந்தது. வண்ண வண்ண வான வெடிகளின் பேரதிர்ச்சி விண்ணதிர முழங்கியது. புதுமை மேலீட்டின் உணர்ச்சியோடும் - விதவிதமான புத்தாடைகளின் அழகோடும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் உற்சாகம் கரைபுரள - ஒலிபெருக்கிகள் ஆர்ப்பரிக்க - அணியணியாய்த் திரண்ட வண்ணமிருந்தனர். ஆங்காங்கே காணப்பட்ட நாடகக் கொட்டைகளிலிருந்து நானூதி வாத்தியக் கருவிகளின் மூலம் வெகு நளினமாய் இழைந்தோடிய இசை முழக்கத்தின் இன்னிசை, செவிகளுக்கு அளப்பறியாரச்சுவையை ஊட்டியது...!

நகரெங்கிலுமுள்ள பெரிய பெரிய சந்திகளில் நடு நாயகமாய் விளங்கிய வெசாக் தோரணங்களோ பற்பல. நகரம் முழுவதிலுமே ஐம்பதிற்று மேற்பட்ட தோரணங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், புறக்கோட்டை 'மார்க்கெட்' டுக்கு அருகாமையில் அமைந்திருந்த தோரணத்தான் பலருடைய பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. அந்த அநிசயரீக்க வெசாக் தோரணத்தைப்

பார்க்கும் நோக்கோடுதான் ரகுபதியும் ஆங்கே சென்றிருந்தான். புத்த பகவானின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த பல அநிசய மாணசம்பவங்களைத் தத்ரூபமாய் ஒருசேர இணைத்து - மிக அற்புதமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த தோரணத்தின் எழிலைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் ரகுபதி!...

“கிணீ!...கிணீ!...கிணீ!...கிணீ!

சுற்றேனும் எதிர்பாராத விதத்தில்-அதே 'ஐஸ் கிரீம்' வண்டியுடன் முத்தையனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் ரகுபதி தன்னைப்பிரியாமல் பிரமித்துப் போனான் அதிபரபரப் பட்டும் ஆர்வத்துடனும் அவனது இரு கரங்களையும் இறுகப் பற்றியவாறே ரகுபதி. “முத்து!...முத்து...!! என்று வியப்பு மிக்கூர விளித்தவண்ணம் முத்தையனின் வதனத்தை நோக்கினான். இரவாரங்களுக்கு முன் - அன்று கடற்கரையில் ரகுபதியைப் பார்த்தபோது - அவனோடு அவளாவ சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லையென்றும், அன்று போயா தினமாதலால் ஓரளவு-போதுமான வருவாய் கிடைப்பது வழக்கமென்றும் விவரித்துக்கொண்டே முத்தையன், ரகுபதியைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தான்!

முத்தையனை ஒருமுறை ஏற இறங்க உற்றுப்பார்த்துவிட்டு ரகுபதி, “முத்து, நீ ஏன் 'ஐஸ் கிரீம்' வண்டி தள்ளிப் பிழைக்கவேண்டும்? இவ்வளவு பெரிய பட்டினத்தில் உனக்கு ஒரு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லையா? அதிக திறமையோடும் பேரார்வத்தோடும் சுற்றுத் தேர்ந்த நியா 'ஐஸ் கிரீம்' வண்டி தள்ளவேண்டும்? அந்த காளில் பலர் வியக்கத்தக்க உத்தியோகமும் வைராக்கியத்தோடும் வாழ்ந்த உன்னை இந்த நிலையில் சந்திக்க நேர்ந்ததை நினைத்தால் என் நெஞ்சம் பற்றி எரிகிறது முத்து...! உன் திறமைக்கும் அறிவுக்கும் தகுந்தாற்போல் நீ ஒரு உத்தியோகம் பார்க்கலாமே?” என்று வேதனையோடு வினவியதைச் செவிமடுத்த முத்தையன், வாய் விட்டுச் சிக்கான். முத்தையனின் சிரிப்பில் ஆழங்காண முடியாத அமைதியும் தெளிவுமே குடியாக கொண்டிருந்தான்!...

ரகுபதியைக் கூர்ந்து பார்த்தவாறே முத்தையன்: “ரகு, இந்த மனம் இருக்கிறதே. இது மிகவும் புதுமையானது. இருப்பதை அனுபவித்து இன்புறத் தெரியாமல், இல்லாததையே சதா எண்ணி எண்ணி ஏங்கித் தவிக்கும். பொல்லாத மனம், நினைத்தபடி நாம் வாழவே இயலாது. மனம் நினைத்தபடி வாழ்வதை விடுத்து வாழ்க்கைக்குத் தக்கவாறு மனதை மாற்றிக் கொள்வதுதான் உத்தமம். எந்தத் தொழில் செய்தால் என்ன?

செய்யும் தொழிலில் உயர்வு தாழ்வே இல்லை. சாண் வயிறை வளர்த்துச் சீவியத்தை நடாத எந்தத் தொழிலும் செய்யலாம். செய்யும் தொழிலானது தெய்வத்திற்கே சீகர்-என்பது தத்துவம். கடந்த உண்மை. உள்ளம் உயர்ந்து விட்டால் உய்வுக்கு வழியுண்டு. அத்தோடு, முயற்சி உண்டேல் உயர்ச்சியும் நிச்சயம் உண்டு. உழைத்துச் சம்பாதிக்கத் தக்க திறமை இருந்தும், உழைக்காமல் சோம்பித்திரிந்து- வறுமை முதலிய சிறுமை கட்டு உள்ளகி-நாலு பேரிடம் கைநீட்டிப் பிச்சை எடுத்து வயிறு வளர்ப்பதை விட இந்த 'ஐஸ் கிரீம்' தொழில் எவ்வளவோ லோனதுதான்! ரகு, உறதியாகவும் இறுதியாயும் கூறுகிறேன். நான் வேண்டுவது உயர்ந்த உத்தியோகமும் கைநிறைய வருமான மும்ல்ல: எனக்கு வேண்டியது மன அமைதிதான். அமைதியில்லாத மனம் பண்படாது... பயனடையாது. உயர்ந்த வாழ்க்கைக்குப் பண்பட்ட மனம்தான் பிரதானம்” என்று விவரித்தவைகளை கேட்டுப் பிரமித்துப் போன ரகுபதி, ஏதோ சொல்லவாயெடுத்துச் சுற்றே தயங்கி நின்றதை அவதானித்த முத்தையன் மறுபடியும் தொடர்ந்தான். “ரகுபதி, அதிகமாய்ச் சொல்லான் ஏன்? அநேக நம் கண்முன்னே நியமிய சொகுபத்தில் அதிபுனிதத்

தன்மையோடு ஜெக ஜோதியாய் ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கிறதே! கௌதம புத்தரின் திருவுருவம்-அந்தத்தியாகச் செம்மலின் வாழ்வை ஒரு முறை சிந்தித்துப் பார்த்தால் போதும் தியாகத்தின் திருவுருவமான கௌதமர் தன்னலங்கருதாது அரசு போகங்கள் அனைத்தையும் துறந்தது யாருக்காக? இந்த மனிதப் பிறவியில் ஏற்படும் இடையறாத இடையூறுகளைக் கெல்லாம் தலையா காரணம் ஆசைதான் என்ற உயர்ந்த தத்துவத்தை

உலகுக்கு உணர்த்திய உத்தமர். புத்த பகவானின் வாழ்க்கையை உய்த்துணர்ந்தால் போதும். அரசு போகங்களனைத்தையும் துறந்து சிரசு மழித்து காவிய உடுத்து அரசு மரத்தடியில் அமர்ந்த பூரணஞானத்துவம் அடைந்த பத்தருக்கும், தீராத ஆசை லையில் வீழ்ந்து மாளாத விசனத்துக்குள்ளாகி நாசமாகும் மனித ஐன்மத்துக்கும் எத்தனையெத்தன் வித்தியாசம்?... ஆசை அகன்ற பின்னர் தான் விடிவுண்டு

ஒளியுண்டு உய்வுண்டு. ஆசை அறுப் போம்; மாசற்ற உள்ளத்தோடு உழைப் போம்; உள்ளதை அனுபவித்து அமைதி அடைவோம்! என்று அயராத நம்பிக்கையோடும் தளராத கம்பீரத் தோரணத்தோடும் கூறிய வண்ணம் புன்னகை அரும்ப நின்ற முத்தையனை அதி புதிரோடு ஊடுருவிய ரகுபதியின் விழிகள் தாளாத வியப்பிலாழ்ந்தன...!

அன்றாட 'ஐஸ்கிரீம்' வண்டி தள்ளி அதன் பொருட்டு கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தைக் கொண்டு எளிய வாழ்க்கை வாழும் ஒரு சர்வ சாதாரண ஏழைத் தொழிலாளியின் உள்ளத்தினின்று பிரவாகித்த அரிய கருத்துக்களைத் தரும் ரகுபதியின் உள்ளத்தை வெகுவாய் சர்ந்தன... உயர்ந்த பதவியையும் கை நிறைய வருவாயையும் எதிர்பார்த்து அல்லலுறுது மன அமைதி ஒன்றையே வேண்டி மன அமைதிக்காகவே உழைத்து வரும் அபூர்வப் பிறவி முத்தையனின் மனத் தன்மையை நினைத்துப் பிரமித்துப் போனான் ரகுபதி. "சரி...சரி...ரகு...

எனக்கு நாழியாகுது. நான் வருகி மேன்", என்று ரகுபதியிடம் விடை பெற்ற வாறே 'ஐஸ் கிரீம்' வண்டி யைத்தள்ளிக்கொண்டே சென்று கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் மறைந்தான் முத்தையன்...

ரகுபதியின் பார்வை வெசாக் பந்தலில் ஆழ்ந்து பதிந்தது. அருள் பொழியும் விழிகளோடும் ஆழ்ந்த அமைதி ததும்பும் பேரெழிலோடும் ஞானமே வடிவாய் மோன நிலையில் திகழ்ந்த புத்தபகவானின் திருவுருவத்தைப் பார்த்துச் சிரம் தாழ்த்தி கரங்கள் குவித்த ரகுபதியின் உள்ளம் அரியதொரு தேவதரிசனம் கண்டது போல் பேராசனந்தப் பெருவெள்ளத்தில் முழுகித் திளைத்தது. "பகவானே!" என்று தன் உள்ளூற முணு முணுத்துக் கொண்டே பெரு மூச்செறிந்த ரகுபதிக்கு மெச்சிவிர்த்தது! அவனை அறியாமலேயே அவனது விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சுரத்தது!...

மாணவகுைச் சேர்ந்தால் சம்பளம் கிடைக்கும்!

மேற்கு பேர்லினிலுள்ள ஹொப்மெயிஸ்டர் பாடசாலையில் சேரும் மாணவருக்குக் கல்வி-பயிற்சி அளிப்பது மட்டுமல்லாமல் சம்பளமும் கொடுக்கிறார்கள். இப்பாடசாலையில் தற்பொழுது சுமார் ஆயிரம் மாணவ, மாணவியர் பயின்று வருகிறார்கள். தொழில் பரிவர்த்தனை நிலையத்துடன் இணைந்து இயங்கும் இப்பாடசாலையில் இலவசக் கல்வி-பயிற்சி அளிப்பதுடன் சம்பளமும் கொடுப்பதால் விண்ணப்பதாரர்களுக்குக் குறைவில்லை. ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் ஒன்பது மாத காலப் பயிற்சியும் ஊதியமும் இங்கு அளிக்கப்படுகிறது.

நம் நாடு

—தே. பெனடிக்ற்

1. உண்பதற்கு உணவில்லை உடுத்திடவே உடையிலலை என்பவர்தான் எம்நாட்டில் ஏராளம் ஏராளம் என்ன—வழி தனையெடுத்தால் எம்நாட்டுப் பொருள்வளத்தை எண்ணிறத்ததாக்கிடலாம் எனநினைப்பார் எவருமில்லை
2. கப்பல்கள் வந்தடையக் கணமேனும் தாமதித்தால் அப்பப்பா பொருட்களெல்லாம் ஆனைவில் குதிரைவில் எப்போதும் தம்நிலையை ஏற்றிடவே நினைக்கின்றார் இப்பூமியோ தமக்கு வேற்றிடமென் தெண்ணி விட்டார்
3. புத்தகத்தை யேபடித்து புகோளம் சரித்திரத்தில் வித்தகராய் வருகின்றார் வேகையற்றோர் தொகைசீர்ப்ப எத்தொழில்கள் கற்பதனால் ஏற்றமுண்டு எனத்தெரிந்து அத்தொழிலின் றுட்பத்தை அறித்திடவோ மனமில்லை
4. இன்னின்ன தொழில்களின் இவரிவர்கள் செய்கவென என்னென்னவோ பெயரும் எப்போதோ சொல்லிவைத்தார் இன்னும்தான் அந்தவரு இந்நாட்டில் மறையவில்லை முன்னின்று யாருழைப்பார் முன்னேற்றம் என்றுவரும்
5. வீட்டுக்கு வீடுஆங்கே வீணாகும் நிலங்களிலே தோட்டப் பயிர்வளர்ப்போம் தொழிலெல்லாம் ஒன்று என்போம் ஏட்டுக் கல்விதனை என்றென்றும் நம்பிடாது நாட்டுக்கு நல்லவற்றை நாமே ஊர்ந்து செட்வோம்.

குருடு

அவாந்தியின் குழந்தை சப்பருவ சினேகிதன் ஒருவன் அரசாங்க உயர் அதிகாரியாக நியமனம் பெற்றிருந்தான். அவர்களிருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நீண்ட நாட்களாகச் சந்திக்கவில்லை. நண்பனைப் பற்றிக்கேள்வியுற்ற அவாந்தி அவனைக் காரியாலயத்தில் போய் வாழ்த்தினான். அந்த நண்பனோ அவாந்தியைத் தெரியாதவன் போல, "நீ யார், உனக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டுமீ?" என்றான். அவாந்திக்குக் கோபம் தலைக் கேறிவிட்டது.

"என்னை உனக்குத் தெரியாதா?" உன் இளமைப் பருவத்திலே உன்னோடு ஒன்றாக விளையாடிக்களித்த அவாந்தி என்ற நண்பன் நான் தான். நீ குருடாகிவிட்டாய் என்று யாரோ சொன்னார்கள். அது தான் உன்னைப் பார்த்து விட்டுப் போகவந்தேன்".

(சினக் கதைகள்)

'நாமனன்

பாரதியார்

கவிதைகள்
கி.உமரத்தினம்

நகைச்சுவை!

கவிதையில் கைவந்தவராக மட்டும் பாரதி திகழவில்லை என்பதற்குக் கீழே தரப்படும் அவர் எழுதிய குட்டிக் கதையின் ஒரு பகுதி சான்று பகருகிறது. சமூகச் சீர்கேடுகளையும் மூடப் பழக்கங்களையும் நகைச்சுவை ததும்பக் கதை வடிவில் அவர் சாடுவதைப் படித்துப் பாருங்கள்.

ஆ—ர்.

வாந்தி பேதிப் பிசாக முன் ஒரு காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்டு அரேபியாவிலுள்ள மக்கா நகரத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த தாம். போகும் வழியில் பாரதீகத்தில் பெரிய தபஸ்வியும் ஞானியுமாகிய ஒரு மஹாதியப் பக்கிரி அந்தப் பேயைக் கண்டு 'எங்கே போகிறாய்?' என்று கேட்டார். அது கேட்டு வாந்தி பேதி சொல்கிறது: 'மக்கா நகரத்தில் இப்போது வருஷத்திருவிழா தொடங்கியிருக்கிறது. நானா திசைகளினின்றும் எண்ணற்ற ஜனங்கள் திருவிழாவுக்காக அங்கு வந்து கூடியிருப்பார்கள். அவர்களை வேட்டையாடும் பொருட்டு மக்கத்துக்குப் போகிறேன்' என்றது.

அது கேட்டு அந்த சய்யாசி:—
"ஓச்சி! மூர்க்கப் பிசாசே! மக்கத்தில் அல்லாவைத் தொழும் பொருட்டு எல்ல எல்ல பக்தர்கள் வந்து திரண்டிருப்பார்கள். அவர்களைப் போய்க் கொல்ல நான் இடங்கொடுக்க மாட்டேன்" என்றார்.

அதற்கு வாந்தி பேதிப் பேய் சொல்கிறது:— 'ஸ்வாமியாரே, என்னையும் அல்லாதான் படைத்து மனித உயிர்களை வாரிக்கொண்டு போகும் தொழிலுக்கு நியமனம் செய்திருக்கிறார். உலகத்தில் நடக்கும் எல்லாக் காரியங்களும் அல்லாவின் செயல்

களையன்றி மற்றில்லை. அவனின்றி யோர் அணுவுமசையாது. ஆதலால் எனது போக்கைத் தடுக்க உம்மால் முடியாது. முடியுமெனிலும் நீர் அதனைச் செய்தல் நியாயமன்ற. மேலும் மக்கத்துக்கு வந்திருப்போர் அத்தனை பேருமே உண்மையான பக்தர்களென்றும் நினைத்து விடக்கூடாது. எத்தனையோ பாவினும் அதர்மிஷ்டர்களும், கொரான் விதிகளை மீறி நடப்போரும் அங்கு வந்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. தவிரவும் புண்யாத் மாக்களுக்கு இவ்வுலகில் சாவு கிடையாதென்று அல்லா விதிக்கவில்லை. பாவிகள் மாத்திரமே உன்றிப் புண்ணியவான்களும் சாகத்தான் செய்கிறார்கள். வேறு நோய்களால் நெடுங்காலம் வருந்தி வருந்தித் துடித்துத் துடித்துச் சாவதைக் காட்டிலும் என்னால் துரிதமான மரண மெய்துதல் மனிதருக்கு நன்றே யன்றித் தீங்காகாது. ஆதலால் எப்படி யோசித்த போதிலும், நான் சொல்வதை நீர் தடுக்க முயலுதல் பொருந்தாது. எனினும் மஹானுசிய உம்முடைய மனதுக்குச் சற்றே திருப்தி விளைவிக்கத் தக்கதாகிய வார்த்தையொன்று சொல்லுகிறேன். அதாவது, நீர் அங்கு இத்தனை பேரைத்தான் கொல்லலாமென்று தொகை குறிப்பிட்டுக் கட்டினாயிடும். அந்தத் தொகைக்கு மேலே நான் ஒற்றை உயிரைக் கூடக் கொல்வதில்லையென்று பிரதிக்கினை செய்து கொடுக்கிறேன்" என்றது.

இங்ஙனம் வாந்திபேதிப் பேய் சொல்லியதைக்கேட்ட முனிவர் 'சரி போ, அங்கு அநேக லக்ஷக்கான ஜனங்கள் திரண்டிருப்பார்கள். அவர்களில் நீ ஒரே ஓராயிரம் பேரைத் தான் தான் கொல்லலாம். அதற்கு மேல் ஒரு யிரைக் கூடத் தீண்டலாகாது. ஜாக்கிரதை! போய் வா' என்றார்.

நல்லதென்று சொல்லிப் பேய் பக்கிரியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மக்கத்துக்குப் போயிற்று. அப்பால் சில தினங்கள் கழிந்தபின், அந்தத் திருவிழாவுக்கு வந்தவர்களில் லக்ஷம் பேர் வாந்தி பேதியால் இறந்து போயினரென்ற செய்தி பக்கிரியின் செவிக்கேட்டிற்று. அவர் தம்மை வாந்திபேதிப் பேய் வஞ்சித்துவிட்டதாகக் கருதி மிகவும் கோபத்துடனும் மனவலக்கத்துடனுமிருந்தார். மறு நாள் வாந்திபேதிப் பேய் அந்த வழியாகவே மக்கத்தினின்றும் இந்தியாவுக்கு மீளயாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பக்கிரியைக் கண்டு வணங்கிற்று.

பக்கிரி பெருஞ்சினத்துடன் அப்பேயை நோக்கி 'துஷ்டப் பேயே, போய் சொல்லிய நாயே, என்னிடம் ஆயிரம் பேருக்கு மேலே கொல்வதில்லையென்று வாக்குறுதி செய்து கொடுத்துவிட்டு அங்கு மக்கத்திலே போய், லக்ஷம் ஜனங்களை அழித்து விட்டனையாமே? உனக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கலாம்? என்றார்.

இதைக்கேட்டு வாந்திபேதிப் பேய் கலகலவென்று சிரித்தது. அது சொல்கிறது 'கேள்! முனிசிரேஸ்டரே, நான் உமக்குக்கொடுத்த வாக்குறுதி தவறுதபடியே ஆயிரம் பேருக்கு மேல் ஒருயிரைக் கூடத் தீண்டவில்லை. ஆயிரம் பேரே என்னால் மாண்டவர்கள். மற்றவர்கள் தமக்குத் தாமே பயத்தால் வாந்தியும் கழிச்சலும் வருவித்துக்கொண்டு மாய்ந்தனர். அதற்கு நான் என்ன செய்வேன்? என் மீது பிழை சொல்லுதல் தகுமோ?' என்றது.

அப்போது முனிவர் பெருமூச்சு விட்டு 'ஆஹா! ஏழை மனித ஜாதியே, பயத்தாலும், சம்சயத்தாலும் உன்னை நீயே ஓயாமல் கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறாயே! உன்னுடைய இந்த மகாமூடத்தன்மை கொண்ட மதியையும், இம்மதியை உம்மிடத்தே தூண்டிவிடும் மகா பயங்கரமான விதியையும் நினைக்கும்போது என் நெஞ்சம் கலங்குகிறதே! நான் என் செய்வேன், நான் என் செய்வேன்! அல்லாஹோ அக்பர் அல்லா மஹான். அவருடைய திருவுளப்படி எல்லாம் நடைபெறுகிறது. அவர் திருவடிகள் வெல்லுக' என்று சொல்லி முழங்கால் படியிட்டு வானத்தை நோக்கியவராய் அல்லாவைக் கருதித் தயானம் செய்யத் தொடங்கினார். பேயும் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய்விட்டது

நல்ல யோசனை!

குழந்தையைத் தாயிடம் விடுவதா? தந்தையிடம் விடுவதா? என்ற பிரச்சினையான வழக்குகளில் வயதான நீதிபதிகளுக்கு உதவ மணமாகி மகிழ்ச்சியுடன் வாழும் தம்பதிகள் அழைக்கப்படவேண்டுமென்று லண்டன் சமாதான நீதிபதி ஒருவர் யோசனை தெரிவித்திருக்கிறார்.

11 னங் கூடலுக்கு மேற்புறமாக ஒரு நாரை பறந்து வந்தது. அந்த நாரையின் ஓறக்கைகள் மெதுவாகவே அசைந்ததில், அது களைப்படைந்திருக்கிறதென்பதும் விளையில் எங்காவது ஒரு பனை மரத்தில் இறங்கித் தரிக்கும் என்பதும் ஊகித்

செய்யுளின்

ஒரு வரி வாசித்து!

கக்கடியதாக இருந்தது.

பனங்காணி கடற்கரையில் மணல் புட்டி ஒன்றில் நின்று அந்த நாரையையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அருளப்பன்.

“என்ன மச்சான் ஆகாயத்த பாத்துக் கொண்டு நிக்கிராய்...”

“இல்ல, ஒரு கூளக் கிடாய் பறந்து போகுது அங்காரன்...”

“இப்பதான் இந்தியாப் பக்கம் கிடந்து பறந்திருக்கிறார்...”

எங்கவண்டாலும் பனை வட்டில குந்து வார்... இல்லையே மச்சான்...”

“உம்...”

“மச்சான் வாடா...வாடி முதலாளியின்ர துவக்கைக் கேட்டா தருவார் வேண்டிக் கொண்டு போய் வெடிவைப்பம்...இப்ப எங்கயும் ஒட்டி வருவார்...”

“நீ போனாப் போதும் மச்சான்...”

“கறும்...நான் வரவில்லை...நீ போறதண்டா போ...”

“இந்தச் சந்தியாபோனா எப்படியும் கடுவான், பங்குவேணுமண்டா வா...”

சந்தியா வானத்தை மீண்டும் ஆராய்ந்தான். நாரை மெல்லக் கீழே

இறங்கி மயானத்துக்கு அண்மையில் சீன்ற ஒற்றைப் பனைமரமொன்றில் அமர்ந்தது.

‘குந்தீற்றார்...’ கத்தியபடிவாடியை நோக்கி ஓடினான் சந்தியா. அவனது கால்களுள் பட்டு நசுங்கும் இளம் கோரைப் புற்களை பச்சா தாபத்துடன் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான் அருளப்பன்.

கோடை காலத்தில் மணற் கிணத்தடி, மாரி காலத்தில் பனங்காணி என்று மாறி மூட்டை முடிச்சு கனூடன் நெடுந்தீவில் கிடக்கும் மேற்குமாக இடம்பெயரும் நாடோடி வாழ்க்கைதான் மீனவர்களது வாழ்க்கை. காற்று மாறும் பருவங்களில் அவர்கள் காற்றொதுக்கான கரைகளை நாடி இடம் பெயர்வார்கள்.

கோடை காலத்தில் வெறிச்சோடிப் போய்க் கரடு முரடான கற்பாறைகளும், கரண்டமலை வெளியும், காய்ந்துபோன இராவணன் மீசைச் செடிகளும், கருகிய கத்தானை கனூடே சொந்தம் கொண்டாடும் அந்த வரண்ட கடற்கரை வெளியில், மாரிகாலம் கண்ணுக் கிவிய பசியகோரைப் புற்கம்பளத்தைப் பரப்பி வைக்கும். பூத்தக் குலுக்கும் வெடி வேலன் பூண்டுகளையும் காலோதிச் செடிகளையும் சிலந்த மொட்டுகளையும் பூக்களையும் தாங்கிய தண்டுகளை நீட்டிய படி அணிவகுத்திருக்கும் கத்தானைகளே யாரையும் பரவசம் அடையச் செய்யவை.

அந்த மாரிகாலத்துக் காலிப் பொழுதுகளில் திடீரென ஒரு நாள் சாரி சாரியாகக் கிடுகுசுளும் பனம் சலாகைகளும் ஏற்றப்பட்ட வண்டிகள் அந்த மணல் வெளிக்கு வந்து சேரும். தொடர்ந்து அங்குமிங்கும் கக்கொட்டில்களும் மீன் வாடிகளும் அமைக்கப்பட்டு ஒரு சுறுசுறுப்பான கிராமம் உருவாக்கப்பட்டுவிடும்.

கட்டுமரங்கள் ஒவ்வொன்றாக அந்தக் கரையில் அணைக்கப்பட்டுக் கொட்டில்களுக்குப் பெண்களும் குடிவந்து விட்ட பின்னர் அங்கு ஒரு பூரணத்

துவம் பெற்ற ஒரு கிராமமும் உணர்வார்கள்.

அருளப்பனைப் பொறுத்த வரையில் இதுதான் அவன் ஒரு தொழிலாளியாக பனங்காணியில் குடிவந்த முதல் மாரிகாலம். இதற்கு முன்பு பனங்காணியில் இருந்து நான்கு மைல்களுக்கப்பால் வெல்லைக் கடற்கரையில் அவன் அதிகார மீடுக்குடன் தலை நிமிர்ந்து நடந்திருக்கிறான். அங்கு தொழில் செய்வதற்காக பாரிகாலங்களில் தங்கும் மீனவர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் இருந்து வருபவர்கள். பெரும்பாலான மீனவர்களது சொந்த இடம் காங்கேசன்துறைக்கு அண்மையில் உள்ள மயிலிட்டி கிராமம்கும். அவர்களிடம் இயந்திர எள்ளங்கள் இருந்தன. அருளப்பன் அந்த அழகான வெல்லைக் கடற்கரையையும் அங்கே கிடைக்கக் கூடிய வசதிகளையும் கற்பனை செய்து பார்த்தான்.

சென்ற வருடம் இதே மாதத்து மாரி வேளைகளில் அவன் எத்தனை மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான். அவனுடைய தந்தையாரது இரண்டு மீன்பிடி வள்ளங்களும் ஒழுங்காகப் பராமரிக்கப் படுகின்றதா என்பதை நேர் பார்வை செய்வதும், வெல்லைக் கரை ஓரங்களில் சாரி சாரியாக பேய்ச்சலுக்காக வரும் குதிரைகளை வேடிக்காக பார்ப்பதும் கடுதாசிக் கூட்டம் விளையாடுவதும் தான் அவனது வாழ்க்கையாக இருந்தது. எனினும் மிகுந்த வைராக்கியத்துடன் அந்த சொகுசான வாழ்க்கையைத் துறந்த அருளப்பன் தன்னந்தனியான ஒரு கார்த்திகை மாகத்து மாரிப் பொழுதில் பனங்காணியை நோக்கிக் கடற்கரையோரமாக நடந்து வந்தான்.

அருளப்பனுக்குத் தனது தந்தையாரது கடைசி வார்த்தைகள் இப்பொழுதுதான் கேட்டதுபோல தெளிவாக ஞாபகத்தில் இருந்தது.

‘யாக்கோப்பன் உன்னைக்காப் பாற்றினதுக்கு வேணுமெண்டா காசு தானே குடு. பெட்ட பின்னத்தாச்சி யெண்டா எங்கிட வள்ளத்தில் வேலை செய்யிற ஒருத்தனுக்கு பேசி முடிச்சவைக்கலாம்... நாங்கள் மேல் நோக்கிக் கரையா... கீழ்சாதிக்க கரையா

ரோட எங்களுக்கு என்ன சம்மந்தம் ?”

★ ★

மீன்பிடித் தொழிலாளர்களது சக்திக்குச் சவால் விடுவதைப் போலக் கடல் ஒவென்று இரைந்து கொண்டிருந்தது, அதைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் பல தொழிலாளர்கள் பகுதி பகுதியாகச் சிதறிக் கிடந்த கட்டுமரத்தின் உதிரிகளை மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கடல் பலமாக இரைந்தது.

“அப்பா இஞ்சாருங்க இஞ்சாருக்கா வந்திட்டுப் போங்களா ... இஞ்சாருங்க ...”

கடல் இடைந்த போதும் திரேசம் மாவின் குரல் அருளப்பன் எடுத்த எடுப்பிலேயே புரிந்து கொண்டான். முன்பு அவனைக் கூப்பிடுவதென்றால் திரேசம்ம வுக்குச் சங்கடம். குழந்தை பிறந்த பிறகு அப்பா அப்பா என்று அடிக்கடி தனது கணவனைக் குரல் வைத்துக் கூப்பிடுவதில் அவருக்கு ஒரு இனம் புரியாத ஆர்வம்!
“அப்பா இஞ்சாருங்க...”

அருளப்பன் வேண்டாவெறுப்பாகத் திரும்பினான்.

“அப்பா இஞ்சாருக்கா வாருங்க...”

இனியும் அவன் அமைதியைத் தேடித் தனித்து நிற்க முடியாது. இன்னொரு மனிதர் பிறவியின் ஒவ்வொரு கண வாழ்வின் சுக துக்கங்களிலும் தட்டிக் கழிக்க முடியாத பங்கை அவன் ஏற்றுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவன்.

“பாவம் தகப்பன் செத்த பிறகு சரியா உடைஞ்சு போனான்” முணுமுணுத்தபடி தனது குடிசையை நோக்கி நடந்தான்.

“பிள்ளை தேடுது நீங்க குளிர் காத்துக்கிள நிண்டுகொண்டு வாங்க உள்ளுக்கு தேத்தண்ணியை அடுப்பில வைச்சுப் போட்டு கத்தவேண்டியிருக்க

குது” அருளம்மா கோபித்து கொண்டாள்.

அருளப்பனுக்குச் சிரிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. குடும்பக் கடல் அவனைப் போர்க்களம், அங்கு அவன் கதாநாயகன். குளிர் காற்று அவனை என்ன செய்துவிடும்?

சென்ற வருடம் கார்த்திகை மாதத்திற்கு முன்னம் ஒரு வேலை அவன் குளிர் காற்றுக்குச் சற்று நடுங்கி இருக்கலாம்.

அவன் தன்னுடைய வசதி மிக்க வாழ்க்கையைத் துறந்து கால் நடையாகப் பணங்காணியை நோக்கி நடந்த போது பணம் அவனுடன் கூடி வரவில்லை. அவனுடைய மனிதப் பண்புகளும் இயல்புகளும் மட்டும் அவனிடத்தில் உரிமை பாராட்டிக்கொண்டன.

மறுகாள் காலை யாக்கோப்பின் கொட்டியில் தட்புடலில்லாமல் ஒரு வாழ்க்கைக் கதை ஆரம்பமானது. அந்தச் சின்னஞ் சிறு குடிசையின் நான்கு கிடுகுத் தட்டிகளுக்கு நடுவில் ஐந்தாறு பேர் சம்பிரதாயத்துக்காகக் கூடினர். அவர்களது சாட்சியத்துடன் சோறு கொடுக்கும் ஏழைகளது திருமணச் சடங்கு நிறைவேறியது. குடும்பப் பொக்கிஷங்களுடன் பாதுகாப்பில் இருந்த அழகிய பிங்கான் கோப்பையில் அருளப்பனுக்கு உணவு பரிமாறப்பட்டது. உணவு பரிமாறும் போது திரேசம்மா வெட்கப்பட்டாள். சக தொழிலாளி சந்தியாவுக்கு வாய் துருதுருத்தது.

“சரி...சரி மாப்பிள இப்ப சோத்தத்தான் சாப்பிடவேணும் சோத்தப் பாருங்க”

வெளியே கடலின் இரைச்சலையும் மீறி அந்தச் சிறிய குடிசையில் இருந்து பலத்த சிரிப்பானி பரவி ஓய்ந்தது. அருளப்பனுக்கு அவையாவுமே சற்று முன் நிகழ்ந்த சம்பவம் போல இருந்தது.

“என்ன காலம் அவன் முதலாளி சொன்னதுக்கா இப்படி பிரமசத்தி பிடிச்சதுபோல இருக்கிறியள் அறுவாருக்கு கடவுள் காட்டும்”

திரேசம்மா கோபமாகப் பேசினான். எப்பொழுதும் அல்லல் பட்டு ஆற்றாது அழுவதற்கு முன்னம் அவனுக்குச் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் எவர் மீதும் கோபம் வரும்.

குப்பறப் படுத்திருந்த கை குழந்தை கால்களை நிலத்தில் அடித்துத் தனது பாஷையில் அருளப்பன் வரவேற்றது.

“ஓ சனியன் எங்காவது வெள்ளாள வீடுகளிலே பிறக்காமல் ஏன் ஒரு கரையாற்ர வீட்டில் பிறந்திருக்கு...” அருளப்பனது கண்களில் இருந்து பொல பொல வெண்கண்ணீர் வடிந்தது.

திரேசம்மா பதறிப்போய் விட்டான்.

“ஐயா சோமால் மாதாவே இந்த மனிசனுக்கு என்ன பிடிச்சது... சல்லறஞ்சியாரே நான் இனி எங்கே போய் ஆறுவேன்...”

திரேசம்மாவும் அழத்தொடங்கி விட்டான்.

★ ★
முன்பு பல தடவைகள் மாரி காலத்தில் நெடுந் தீவுக்கு வந்திருந்த

அருளப்பனுக்கு அந்த கோடை காலத்தில் எதிர்பாராதவிதமாக நெடுந் தீவுக் கரையில் இறங்க நேரிட்டது. இயந்திரக் கோளாறினால் நடுக்கடலில் தத்தளித்த அருளப்பனது உள்ளத்தை கடல் நீரோட்டம் மேற்குப் புறமாகத் தள்ளியது. அந்தக் கோடை காலத்து மாலே நேரத்தில் யாக்கோப்பின் கட்டுமரம் அவனது இயந்திர வள்ளத்தை மீட்டிருக்காவிட்டால் அருளப்பனது கதையே முடிந்துவிட்டிருக்கலாம். அல்லது முன்பொரு தடவை அவனது உறவுக்காரர்களுக்கு நிகழ்ந்ததுபோல ஒரிசாக் கரைகளில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

வள்ளத்தில் அருளப்பனைத் தவிர நான்குபேர் இருந்தார்கள். யாக்கோப்பின் கட்டுமரம் அவர்களது வள்ளத்தை அண்மியபோது ஒருவனுக்கு சுயநினைவு இருக்கவில்லை.

கடல் கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்தது. கட்டுமரத்தில் வள்ளத்தைப் பிணைத்திழுப்பது ஆபத்தான முயற்சி தங்கள் மட்டும் மீட்டால் போதுமென அருளப்பன் வாதாடியபோதும் யாக்கோப்பு கட்டுமரத்தில் வள்ளத்தைப் பிணைத்து கட்டுமரத்தின் பாயை விரித்துவிட்டான்.

சாதகமில்லாத காற்றிலும் கூட ஓரளவுக்கு வெற்றிகரமாகத் தனது இலக்கை நோக்கி முன்னேறிய அந்தக் கிழவனையும் அவனுடன்கூட்டு மரம்வலித்த தொழிலாளர்களையும் உருளப்பு தனது வள்ளத்தில் இருந்த படியே மனதார வணங்கினான். பாயைச் சுருட்டிவிட்டு கைகளால் வலிக்க வேண்டிய கட்டம் வந்தபோது அருளப்பு மீண்டும் தங்களை மட்டும் மீட்டால் போதுமென்று கத்தியதை அந்த வீரக் கிழவன் பொருட்படுத்த வில்லை.

செடுத்திவின் வடக்குக் கரையில் இருந்த அவர்களது குடியிருப்பை வள்ளம் அண்மியபோது யாக்கோப்பு சிக்கநாதமெடுத்து பாடத்தொடங்கி விட்டான். ஆம் அவனுக்கு அத்தனை வெற்றிப் பெருமீதம், யாக்கோப்பின் கட்டுமரம் வலித்தவர்களுள் சேர்ந்து பாடினார்கள். அருளப்பன் வள்ளத்தின் முன் அணியத்தில் ஏறிநின்று பின் பாட்டுப்பாடினான்.

அன்றிரவு யாக்கோப்பு வீட்டில் விருந்துண்டபோது அருளப்பன் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தான். இளமையின் ஆசைகளால் அல்லது நன்றிக் கடன் செய்ய விரும்பும் வெறியால் அவனை அந்தத் தீர்மானத்துக்கு வரச் செய்தது என்பதை யார் சொல்ல முடியும்.

மறுநாள் காலை யாக்கோப்பின் தந்தியைக் கண்டு ஏழு எட்டு இயந்திர வள்ளங்களில் அவனது தந்தை யாரும் நண்பர்களுள் வந்து குவிந்து விட்டார்கள். எல்லோரையும் யாக்கோப்பு உற்சாகமாக வரவேற்றான்.

வள்ளங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் திரும்பின.

திரும்பிச் செல்ல வள்ளத்தில் ஏற முன்னர் அருளப்பு ரூபகமாக யாக்கோப்பின் குடிசைப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். முற்றத்தில் நின்ற திரேசம்மா எண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தனது கைகளை அசைத்தாள். அருளப்புவுக்குப் பிரிவை விட தனது தந்தையார் யாக்கோப்புவின் வீட்டில் தேவீர் வழங்கிய போது சாக்குப் போக்குச் சொல்லித் தட்டிக் கழித்து விட்டதுதான் பெரும் கவலையைக் கொடுத்தது.

“எல்லாரும் மீன் பிடிக்கிற மீறகு எங்களுக்கிள ஒரு மேல்சாதியும் கீழ் சாதியும்... விசுருகள்...”

“இந்தாங்க தேத்தண்ணி ஆறப் போகுது... அப்பா... கூப்பிடுகிறன்...”
“உம்...”

“தேத்தண்ணியைக் குடிச்சுப் போட்டு கோப்பையைத் தாங்க. பிள்ளைக்கு மாக்கரைக்க வேணும். சம்மா கெருவில போறவன் வாறவன் கதைகளுக்கெல்லாம் யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தார் வாழ ஏலுமே...”

அருளப்பன் வேண்டா வெறுப்பாகத் தேவீரை அருந்தினான்.

“சீனி ஓரெப்பன் கூடிப் போச்சுது இந்தா பிள்ளை நித்திரையாகப் போகுது மாவைக் கரைக்கிறதெண்டாக் கரை...”

திரேசா எட்டி சுண்டுக்கோப்பையை வாங்கினான்.

“அவன் ஆரோ சொன்ன கதைக்கு ஏன் இப்பிடி மண்டையை உடைக்கிறியள், அவன் முதலாளியெண்டால் எங்களுக்கு என்ன ராசாவே... சம்மா கிடவுங்க...”

“நான் ஒரு விசரன், காலம் சம்மா கிடக்க ஏலாம் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அவனோடு கதைக்கசனே...”

“என்ற பிள்ளை நல்ல இலக்கணத்திலுள்ள ராஜேட பிறந்திருக்குது” என்று சாத்திரகாறன் சொன்னதைச் சொல்ல அவன் “அப்ப நல்லா மீன் பிடிப்பான்போல கிடக்கிறது, எண்டு சொல்லித்தெண்டால் எவளவு தடிப்பு அவனுக்கு இருக்கவேணும். அதோட எண்டாலும் பழவாயில்ல... கூடநிண்ட பயல்கள் சிரிச்ச சிரிப்பு... அதுகளை அவன் சரிமன மதிக்கிறவனே... பண்டி நாய்கள்...”

அருளப்புவுக்குக் கண்ணில் நீர் மல்கியபோது கிழக்குப் பக்கமாகத் துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் கேட்டது.

“கூழக்கிடாய் சுட்டுப் போட்டான்...”

“ஆர்”
“சந்தியா...”

அதன் பின்பு நெடுநேரம் அருளப்பு மௌனமாக இருந்தான். திரேசம்மா குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து நித்திரையாக்கிவிட்டு வெளியே வந்தவன் நடுங்கிப் போனான்.

“அப்பா இதென்ன சண்டை...”

அருளப்பு வெளியே வந்தான். வாடியில் பெற்றோமாக்கள் விளக்கு கொளுத்தப்பட்டிருந்தது. அங்கே பலர்கூடி நின்றார்கள். கடல் இரைந்து கொண்டிருந்ததில் ஒன்றும் கேட்கா விட்டாலும் யாரோ வாய்ச் சண்டை போடுகின்றார்கள் என்பது புலப்பட்டது.

யாரோ வாடிப்பாக்கம் இருந்து வந்தார்கள். அந்த மைமல் இருட்டில் அருளப்புவுக்கு வந்த ஆளை அடையாளம் தெரியவில்லை.

“யார் அது...”

“ஏன் நான்தான்...”

“ஆர் அந்தோனி அண்ணனே, என்னண்ண வாடியில் சத்தம்...”

“ஏதோ கூழக்கிடாய் சுட்டவனும் சந்தியா அவனோடு வாடியில் வேலை செய்யிற கந்தப்புவும் போனதாம். முதலாளி முழு நாளையும் தனக்கு வேணும் எண்டாராக்கும். அதுதான் கந்தப்புவும் சந்தியாவும் ஒண்டாச் சேர்ந்து முதலாளியோட இருப்பறிப்பட்டுக் கொண்டு நித்திரைங்க” அந்தோனி அப்பால் போய் விட்டான்.

அருளப்புவுக்கு உடல் ஒருமுறை புல்லரித்தது.

“ஆரடா அவன் முதலாளி காட்டொருக்கா அவனை”

அருளப்பு தனது காவில் இடறிய கட்டை ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு தன்னை மறந்து ஓடினான்.

வாரத்தீல் 78 மணி நேரம் அலுவலகத்தீல்!

ஜெர்மன் கூட்டாட்சிக்குடியரசுப் பிரதமர் திரு. வில்லி பிராண்ட் தமது நேரத்தை எவ்வாறு செலவிடுகிறார்? இவர் வாரத்தில் 78 மணி நேரத்தைத் தமது அலுவலகத்திலே செலவிடுகிறார். 15 மணி நேரத்தைத் தமது வாசஸ்தலத்தில் பத்திரங்களை பார்வையிடுவதற்குப் பயன்படுத்துகிறார். விருந்தினர்களுடன் உரையாடுவதில் ஒரு மாதத்தில் 74 மணி நேரத்தைச் செலவிடுகிறார். முறையீடுகளைக் கேட்க 36 மணி நேரம், பாராளுமன்றத்தில் 25 மணி நேரம், பத்திரிகையாளருடன் பேச 13 மணி நேரம், 12 மணி நேரத்தை அமைச்சர்களுடன் செலவிடுகிறார். மேலும் 11 மணி நேரத்தை விமானத்தில் கழிக்கிறார்.

ஓபல் காரின் 6 உலக சாதனைகள்

ஜெர்மன் கார் உற்பத்தியாளரான டாக்டர் ஜோர்ஜ் வொன் ஓபல் தயாரித்தளித்த “ஓபல் ஜிரி 1900” என்ற மின்சாரத்தினால் இயங்கும் கார், ஒரு கார் பந்தயத்திடலில் ஆறு உலக சாதனைகளை நிலைநாட்டியிருக்கிறது. இந்த மின்சாரக் கார் சத்தம் போடாது, புகையும் கக்காது.

அறிவின் எல்லை

நகரத்தில் வாழ்ந்த மனிதன் ஒரு வன் தன் மனைவி மீது கடுமையான சந்தேகமுடையவனாக இருந்தான். எனவே தன்னுடைய மனைவியைக் கண்காணிப்பதற்காக அவன் ஒரு கிளியை வாங்கி, அதைக் கூண்டிலடைத்து நடுமாடத்தில் தூக்கிவிட்டான். அந்தக் கிளி பேசப் பழகிய தாதலால், தன் எஜமானன் வெளியே போன நேரத்திலிருந்து திரும்பி வரும் வரை எஜமானி என்ன செய்தாள், யாரோடு பேசினாள் போன்ற எல்லா விபரங்களையும் ஒன்றும் விடாது எஜமானன் திரும்பிவரும்போது சொல்லி வந்தது. ஒருநாள் கணவன் வேலைக்குப் போனபின்னர், மனைவியைச் சந்திக்க அவளின் நண்பன் ஒருவன் களவாக வந்தான். அவர்களின் சகல நடவடிக்கைகளையும், பேச்சுக்களையும் கிளி ஒன்றும் விடாது கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. கணவன் வேலையால் திரும்பிவந்ததும் கிளியை ஒதுக்குப் புறமாக எடுத்துச் சென்று நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் அதன் வாயிலாக அறிந்து கொண்டான். தனக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்த மனைவியின் மீது அவனுக்கு எல்லையற்ற ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. “வீட்டை விட்டுப் போய்விடு” என்று கூறிக் கொண்டு அவன் மனைவியை நையப்புடைத்தான்.

ஆத்திரங்கொண்ட மனைவி வேலை காரியைச் சினந்தாள். வேலைக்காரி எல்லா விஷயங்களையும் அவர்களுக்கு விபரித்தாள். கிளியின் மீது அளவற்ற

ஆத்திரம் கொண்ட மனைவி திட்டமொன்று தீட்டினாள். அதன்படி கிளியைப் பிடித்து ஒரு சீலையால் மூடி அதன் மீது நீண்ட நேரம் தண்ணீர் ஊற்றினாள். பிறகு கண்ணாடியை வெளிச்சத்தில் படும்படி செய்து அதன் ஒளியினைக் கிளியினது முகத்தின் மீது தாறுமாறாய்ப் பாய்ச்சினாள். பிறகு கல்லையும் தகரத்தையும் மோதிச் சத்ததையும் உண்டாக்கினாள். இரவிக்குந்து உதயம் வரை அவள் கிளிக்கு இப்படித் தொடர்ந்து செய்தாள்.

காலையானதும், கணவன் நித்திரை விட்டெழுந்து இரவில் என்ன நடந்ததென்று கிளியை வினவினான்.

“இரவு முழுதும் பழையும், மின்னலும், இடியுமாயிருந்தது. என்னால் எதையுமே காணமுடியவில்லை” என்பது கிளி.

கணவனுக்கு அளவு மீறிய ஆத்திரம் வந்துவிட்டது.

“உன்னுடைய புளுகு இப்போது தான் தெரிகிறது. நீ பொய் சொல்லுங் கிளி. உன்னை நம்பி என் அருமை மனைவியைச் சந்தேகித்தேனே”

கணவன் அடுத்த கணமே கிளியைக் கொன்றுவிட்டான்!

(ஸ்பானியக் கதைகள்)

‘வாமனன்’

வெற்றிப் பதக்கங்களில் பெயர்கள்

1972ல் நடைபெறும் ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் வெற்றி பெறுவோருக்கு வழங்கப்படும் தங்கம், வெள்ளி, வெண்கலப் பதக்கங்களில் அவரவர்களின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். எனவே போட்டிகளுக்கும் பரிசளிப்பு வைப்பவர்களுக்குமேலும் பெயர்கள் பொறிக்கும் வேலையைச் செய்ய ஏற்பாடாகியிருக்கிறது.

ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் வெற்றிபெறுவோருக்கு மொத்தம் 1109 பதக்கங்கள் பரிசளிக்கப்படும். இவற்றில் தங்கம் வெள்ளிப் பதக்கங்கள் 364.

இருட்டும் வரை காத்திரு

செ.யோகநாதன்

மணி வாழைக் கன்றுக்கு நீர் வார்த்துக்கொண்டிருந்த சின்ன ராசா தாயின் குரலைக் கேட்டதும், பின்புறமாகச் சென்று அடுக்களையின் முன்னுள்ள மாமரத்தின் கீழே வாளியை வைத்துவிட்டு ‘என்னம்மா’ என்றபடியே அடுக்களைக்குள் போனான். அங்கே அவன் நிற்கவில்லை. தள்ளியுள்ள குடிசைக்கு அருகாக இறக்கப்பட்ட பத்திப் பக்கமாக அவனது தாய் நின்றாள்.

தாய் அன்னலெட்சுமி பெட்டகத்தின் மீதுருந்த கடலைக் கடகத்தை கண்ணாடி அடுக்கிக்கொண்டு புறப்படத் தயாராகிக்கொண்டு நின்றாள். அவளுக்கு முப்பத்தைந்து வயது. மெல்லிய தோற்றமுடைய சிவப்பி. அவளுடைய உடலின் நிறத்தைப் பார்த்தால் இன்னொரு முறை அவளைத் திரும்பவும் பார்க்கத் தோன்றும். உருண்ட முகம். பெரியகண்கள், பளபளக்கும் பார்வையுடைய கவருகின்ற கண்கள் அசுவ. சிவக்கச் சிவக்க வெற்றிலை போட்டிருப்பாள். சின்னராசா பலருடைய தாய்மாரைக் கண்டிருக்கின்றான். அவனுடன் படிக்கும் நண்பர்கள் எத்தனையோ பேருடைய தாய்மாரைப் பார்த்திருக்கின்றான். ஒன்றில் அவர்கள் பருமனாகக் கட்டை குட்டையாக அல்லது ஒல்லியாக, முருக்கங்காய்போல மெலிந்து தோன்றுகிறார்கள். தூங்கற் கோழிபோல வாட்டமான அவர்கள் அரைக் கிழவிகளாகவே அவனது கண்களிற்குத் தோற்றினார்கள். அவனது தாயோ மிக இளமையாக, அழகாக இருக்கிறாள். மணியோடு அவள் ஒருநாள் பள்ளிக்

கூடத்திற்குப் போயிருந்தபோது அன்னமுத்து ரீச்சர், “நீங்கள் மணியினுடையே அக்காவோ?” என்று கேட்டபோது தாய் வாய்க்குள் சிரித்ததனை அங்கு நின்று சின்னராசா நன்றாகவே கவனித்தான். தாயின் வசீகரத்தையும், வண்ப்பினையும் குறித்து சின்னராசாவிற்கும் மணியும் மிகவும் பெருமை. தாயின் கோற்றப் பொலிவிலும், கண்டிப்பான குரலிலும் அவர்களிருவரும் தங்களை மீறிக் கட்டுண்டதோடு, அளவற்ற அன்பும் வைத்திருந்தார்கள். தாய் மீது.

சின்னராசாவுக்கு இந்த விஷயம் தான் விளங்கவில்லை. எல்லாரும் விரும்பத்தக்க அவர்களின் தாயை, அன்னலெட்சுமியை-அவளைப் பெற்றவளோ ஆயாமல் திட்டிக்கொண்டிருப்பாள். போதாக்குறைக்கு ஆச்சியோடு அப்புவும் சேர்ந்து கொள்கிறார். அவர்களிருவரும் தாயை முன்னாலும் பின்னாலும் திட்டினார்கள். தாய் அவற்றை அசட்டை செய்ததில்லை எனினும் சிலவேளை தனியே இருந்து அமுலதைக் கண்டு மணியும், சின்னராசாவும் ஆச்சி அப்பு மீது மனத்தள்ளை நரும்பித்தீர்த்திருக்கிறார்கள். சிலவேளை கிழட்டுத் தன்மை வந்தால் இப்படித்தான் ஆகிவிடுகின்றதோ? ஆனாலும் ஆச்சியும் அப்புவும் மணியையும் தன்னை யும் மிகவும் நேசிக்கிறார்கள். உயிருக்குள் உயிரெனைவைத்து அவர்களை வளர்க்கிறார்கள். அது எதற்கென்பதை இருவராலும்—மணியாலும் சின்னராசா வாலும் விளங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை.

“ராசா, என் யாபாரத்துக்குப் போறன். அண்ணன் கடையாலை

மத்து உடன ரெண்டு பேரு மா முகங்கமுலியிட்டுப் படியுங்கோ.கத்த ரிக்காய் பொரிச்சு உறியில வைச்சிருக்கிறேன். ஆச்சி சோறு போட்டுத் தரேக்கை கேட்டுப் போடவேணும்.. ஆச்சி எங்கை போட்டா?"

"ஆச்சியும் அப்புவும் அடிவளவுக்குள்ளே புல்லுச் செருக்கிக்கொண்டிருக்கிறீன... நீங்க போட்டு வாருங்கோ..."

"ஆச்சியிட்டைஇந்தஐம்பேசத்தைக்குடுத்து அப்புவுக்கு முட்டை வாங்கச் சொல்லு: அப்பு கறட்டுக் கறட்டுடென்று இருமுகிரர். விடியக் காத்தாலையிலே அடிச்சுக் குடுக்கவேணும்"

"சரி..."

கொட்டப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து தாய் எடுத்துக்கொடுத்த ஐம்பது சதத்தை மிகப் பத்திரமாகச் சின்ன ராசா வாங்கிக்கொண்டாள். எட்டு வயதேயானாலும் அவன் மிகக் கவனமானவன். அன்னலட்சுமி வாய்க்குள்ளே முனியப்பரை அழைத்துக் கொண்டு, கடலைக் கடகத்தைத் தூக்கித் தலையில் வைத்தவண்ணம் படலையை நோக்கி நடந்தாள். அன்னலட்சுமி படலைக்குப் போகும்வரை அவளோடு போய், அவள் வீதியிலே ஏறியதும் படலையடியேயே நின்று கொண்டாள் சின்ன ராசா. தாய் போய்கொண்டிருந்த பாலையினக் கண்கள் தொடர்ந்தன. அவள் சிவப்பு நிறச்சீலையை உடுத்தியிருந்தாள். அதே நிறத்தில் சிவப்புப் பூக்கள் நிறைந்த இரவிக்கை. கைகள்எலுமிச்சம் பழமாய் விளங்கின. கருகருத்த அடர்த்தியான கூந்தலை அள்ளி முடித்திருந்தாள்.கெதியான நடை. அவளை இக்கோலத்திலே கண்டால் தாய் ஒருபாட்டம் திட்டித்தீர்ப்பாள்... "உனக்கு ஏன் இந்த மினுக்கும் குலுக்கும்? இருட்டும்வரை இருந்திட்டு வெளிக்கிட்டியோ யாவார மெண்டு?" தாயில்லாத நேரத்தில், பிள்ளைகளுக்கு முன்பாக ஆச்சி சரளமாகத் தூஷணம் பேசத் தொடங்கி விட்டாள், அப்பு தடுத்துவிடுவார்: 'பிள்ளையன்இன்னும் குழந்தையளில்லை. கம்மா ஓட்டை வாய்ச்சிமாதிரிக் கதைக்காதை' நாங்கள் இப்போது குழந்தைகளாகத்தான் இல்லை. ஆச்சி

அதனால்தான் போலும் அப்பு சொன்னவுடன் மேற்கொண்டு எதுவுமே கதைக்க மாட்டாள். ஒருநாள் மாலே நேர மங்கற் பொழுதான வேளையிலே, ஆச்சி எதையோ பேசியதைக் கேட்டுவிட்டுத் தாய் போயிருந்து தனிசய அழுவதைக் கண்ட மணியினம் மிகமேலோங்கத் தனியே போய் நின்றாள். அன்னலட்சுமி ஒருபோதும் ஆச்சியையோ, அப்புவையோ நிமிர்ந்து பார்த்துத் தன் குழந்தைகளை எதிர்த்துக் கதைக்கவிடமாட்டாள். அது மணிக்கு நன்றாகவே தெரியும். அன்னலட்சுமி கடலை வியாபாரத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனதும், மணி ஒன்றுமே பேசாமற்போய், அடுக்களையின் முன்புறமாகவுள்ள மாமத்தின் கீழே நின்றாள். கீழே கிடந்த இலையொன்றை எடுத்து துண்டுகளாக்கிக் கிழித்தெறிந்தன கைகள்.

அப்பு தன்னுடைய கூனிய முதுகினைக் கைத்தடியில் பார்ப்படுத்திக் கொண்டு அங்கு வந்து ஆச்சியோடு போய்ப் புல்லுச் செருக்கச் சொன்னார். மணி அலட்சியமாய் நின்றாள். பிறகு புஸ்புஸென்று மூச்சிழுத்துக் கொண்டு உழவாரமும் கடகமுமாய் ஆச்சிவந்தாள். மென்மென்றதை அறியா முதியவள் அவள். அவளின் நிழல் புறுபுறுப்பும், சளசளப்பும் தான். ஆச்சி உருண்டு சுருங்கிய முகத்தை அவள் பக்கமாய்த் திருப்பிக் கேட்க முன்னர் நெஞ்சிற்குள்ளிருந்த சினம் மணியின் வார்த்தைகளில் வெடித்தது:

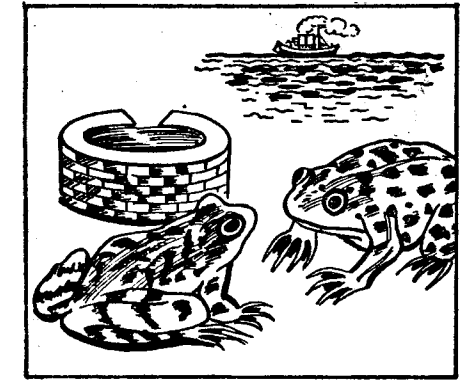
"அம்மாவை நீ ஓயாமல் திட்டியாய். பிறகு என்னை வந்து உன்னோடே வேலை செய்யச் சொல்லுறாய்—தாய் கூடாது பிள்ளை நல்லதோ? என்னுடைய வரேலாது...நீ போ...அங்காலே போ"

பதினொரு வயதுப் பிஞ்சு இப்படிச் சீறும் என முதியவள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை நிமிஷங்கழிந்த திகைப்பின் பின்னால், முகர்ச்சியில் தளர்ந்த மெலிந்த உடல் குலுங்கத் தன்னை மீறிய மன அவலத்தோடு ஆச்சி கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

"என்றை குஞ்சுகளே, உங்களுக்காகத்தானே...நான்.நான் பெத்தமகனையே பேசிப் பேசிச் செய்துக்கொண்டிருக்கிறேன்"

சுருக்கம் நிறைந்த அவள் முகத்தில் கண்ணீர் மடிந்து மடிந்து வழிந்து இரவிக்கை போடாத மார்பினை நனைத்தது.

மணி தன் தாயையும் ஆச்சியையும் நினைத்துக்கொண்டாள். ஆச்சி தான் அவர்களை அதிக நேரமாகக் கவனித்துவளர்க்கிறாள். தாய் மட்டுமென்ன, அவளின் அன்பிற்குக் குறை சொல்லவே முடியாது. இருவருமே தங்களிருவரையும் ஆசையோடு விரும்

அறிவாளிகள்

கிணறென்றில் தவளையொன்றை வெகு நாட்களாக வசித்துவந்தது. அது அங்க கிணற்றிலேயே பிறந்து வளர்ந்தபோதிலும் ஏறிய தவளையாகவே இருக்காது. கிணற்றடிக்கு அண்மையிலேயுள்ள சமுத்திரத்திலே வாழ்ந்த இன்னொரு தவளை கிணற்றிலுள்ளே வந்து ஒரு நாள் குதித்தது.

ஆச்சரியத்தோடு கிணற்றுத் தவளை கேட்டது.

"நீ எங்கேயிருந்து வருகின்றாய்?"

சமுத்திரத்திலிருந்து வந்த தவளை ஆறுதலாகச் சொல்லிற்று "நான் சமுத்திரத்திலிருந்து இங்கே வந்தேன்"

"சமுத்திரமா? அது எவ்வளவு பெரியது?"

சமுத்திரத்தைப் பற்றி ஒரு போதுமே அறியாத கிணற்றுத் தவளையை, சமுத்திரத் தவளை பார்த்தது.

பியும் அவர்களிருவரும் மட்டும்—ஆச்சியும், அம்மாவும் ஏன் ஒருவரையொருவர் அன்பாக நடத்துகிறார்களில்லை. அம்மா அன்பாக நடக்கிறாள், ஆச்சியோ அம்மாவை மறுதலித்து நடக்கின்றாள். அதுதான் மணிக் குவிளங்கவேயில்லை.

(2)

அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்விலே தாயை விட ஆச்சியும், அப்பு

"அது மிகவும் பெரியது"

கிணற்றுத் தவளை மடக்குண்ட தன் கால இழுத்து நீட்டியது.

"உனது சமுத்திரம் இந்தக் கால எவ்வித நளமிருக்குமா?"

"இல்லை, அதைவிடப் பெரியது".

கிணற்றுத் தவளை கிணற்றின் ஒரு பக்கம் போய் நின்று மறு பக்கத்திற்கு எட்டிப் பாய்ந்தது.

"உனது சமுத்திரம் நான் எட்டிப் பாய்ந்த தூரமளவிற்கு இங்குமா?"

சமுத்திரத் தவளை பொறுமையிழக்காமல் கூறியது.

"நன்பனே, ஒரு கிணற்றை ஒரு போதும் சமுத்திரத்திற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாதே!"

கிணற்றுத் தவளை தன்னுள்ளே நினைத்துக்கொண்டது. "நான் வாழுகின்ற கிணற்றினை விட உலகிலே பெரியதாக எதுவும் இருக்கமுடியாது. இக்கிணற்றினைக் காட்டிலும் பெரியது ஏது? புதிதாக வந்த இவன் எனக்குப் பொய் சொல்கிறான். இவனை வெகு சீக்கிரம் இங்கிருந்து விரட்டி விடவேண்டும்".

(இந்தியக் கதைகள்)

"வாமனன்"

வந்தான் அதிக நேரத்தினைப் பங்கு கொண்டவர்கள். பனிகொட்டினாலும் மழை விசி, வீசியடித்தாலும் அப்பு உதயநேரத்திற்கு முன்னரே நித்திரை விட்டெழுந்து முகங்கழுவித் திருநீறு பூசி வாய்க்குள்ளே தேவாரத்தை முணுமுணுத்தபடி அடிவளவிற்குள்ளே போய்த் துருதுரு செவ்வெழுந்தாறு செய்யத் தொடங்கிவிடுவார். அது வழிவழியாக அவர்களுக்கு வந்த காணி. முதுசச் சொத்து. வளவின் முன்பகுதியில் சிறு குடிசையும், பக்கத்திலே அதனோடு தொடர்பாகவே இறக்கிய பத்தியும், சுவர் உயர்த்திய திண்ணையும். பத்தியின் உட்புற ஓரமாகப் பழைய பெட்டகமொன்று இடத்தை அடைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது அந்த வயோதிபப் பெட்டகத்தின் மேலேதான் அன்னலெட்சுமி கடலைக் கடகத்தைப் பத்திரமாக வைப்பது வழக்கம். அந்தத் திண்ணையிலே இருந்து சிறிது தூரம் தள்ளித்தான் அடுக்களை. அடுக்களையின் முன்னே திகைத்த சிறுவன் போல பூமணக்கும் யாமாம். அடுக்களையின் வலது புற மூலையிலே பெரிய தாச்சிச் சட்டியும், இரண்டு அகப்பைகளும். பழைய பெட்டிக்குள் வெண்மணல், அரிதட்டு-ஓவலின் பேணிக்குள் நிரைய மஞ்சள் மாவும், அதனையடுத்துச் சிறிய சுண்டு களும் தாறுவாறாய்க் கிடந்தன. இவையெல்லாம் அன்னலெட்சுமியின் தொழிலிற்கான கருவிகள்.

குடிசையின் பின்புறமாக வற்றகை, பூசணிக்கொடிகள் படர்ந்துள்ளன. வளவின் ஒதுக்குப்புறமே பில் பசுமாதொன்ற கட்டிநிற்கிறது. வேப்ப மரத்திற்கும் அடுக்களைக்கு மிடையே கிழக்குப் பார்த்த படி தென்னை மரம் சரிந்து நிற்கிறது. அதற்கு மேற்கே தள்ளிச் சிறிய இணறு அமைந்திருக்கின்றது.

அப்பு, உதய வேளைப்பொழுதிலே எழுந்து பரபரப்படையத் தொடங்கியதும் ஆச்சி கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு எழுந்துவிடுவாள். வழமையான காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு தேத்தண்ணீர்க் கேத்தலை அடுப்பில் வைத்துவிட்டு, அடுக்களைக்கு வெளியே வந்து மாமரத்தின் கீழே சில நிமிஷங்கள் நிற்பாள். அந்த மாமரத்தின் கீழே நிற்கையில் அவளது உடல் சிவிர்க்கும்.

வானத்தை கோக்கிக் கைகளை நீட்டிநிற்பன போன்ற மரத்தின் கொப்புளைப் பார்த்துக்கையிலே அவளின் மனம் நெடுமுச்செரியும். தன்னுடைய மருமகன் கதிரவேலு தன் வாழ்நாளில் வைத்து வளரக் கண்டு மனம் பூரித்தது அந்த மாமரத்தினால். அந்த வளவிலே கதிரவேலுவின் நினைவாக எல்லோரது சிந்தனையிலும் ஒரு குளிர்ந்த இனிய நிழலாகவே அந்த மாமரம் விளங்குகின்றது.

தாயோடு படுத்திருக்கின்ற பிள்ளைகளை ஆச்சி மெதுவாகவே தட்டியெழுப்புவாள். பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து தாய் அன்னலெட்சுமியும் எழுந்துவிடுவாள். மூவரும் எழுந்து சென்று முகங்கழுவி ந்து குடிசைக்குள்ளே சென்று குடுவையைச் சரித்துத் திருநீறு எடுத்துப் பூசிக்கொள்வார்கள். சிறிய சிலபெருமான் படத்திற்கு முன்னே மணியும், சின்னராசாவும் தேவாரம் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்தப் பழக்கம், அவர்களின் தகப்பன் அவர்களுக்குப் பயிற்சி வழக்கமாகிவிட்ட ஒன்று. பிறகு படுத்த பாய்களை ஒழுங்காகச் சுற்றி மூலையில் வைத்துவிட்டுப் பக்கீஸ் பெட்டியின் மேலே தலையணைகளை அடுக்கிவைப்பான் மணி இது மணியின் நித்தியகடமை. சிறிய வேலைகள் செய்து முடித்ததும் அவர்களிருவரும் படிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். தாய் அன்னலெட்சுமி, வளவிற்குள் ஏதாவது வேலையாக சிற்பாள். அல்லது கடலைக்கு மஞ்சள் மாப் பூசுவாள்.

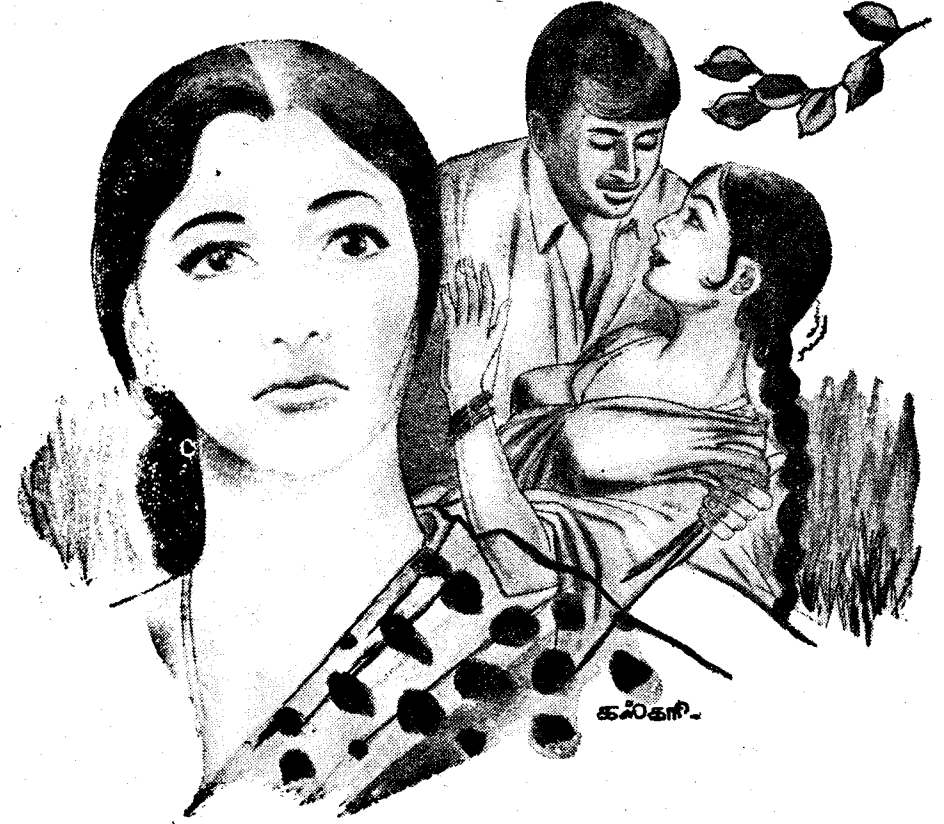
பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகின்ற போது தாய் முகமலர் அவர்களை வழியனுப்புவாள். மத்திய அப்பொழுதில் சில வேளைகளில் மணியும், சின்னராசாவும் தாயை விட்டிலே காண்பதில்லை. அம்மா எங்கே என்று விசாரித்தால் ஆச்சி பொரிசின்ற சோளனாய் வெடிப்பாள். "அந்த அறுதலி எங்கைதுலைஞ்சாளோ. வந்தாப்பிறகு கேளுங்கோ..." இதுதான் ஆச்சியின் பதில் அவர்களுக்கு அதற்கு மேலே எதுவும் கேட்கத்தொன்றது. மாலை யிலே, தாய் தானாகவே அவர்களுக்குச் சொல்லுவாள். நான் கோயிலுக்குப் போனேன். அல்லது தெரிஞ்சான் விட்டிற்குப் போனேன். அப்படி அவள் அடிக்கடி சொல்வாள்; அவ்வேளையில் அவளின் உருண்ட முகத்தில்

பிறழ்ச்சி துலங்கித் தெரியும். பிறகு ஒன்றுமே பேசாமல் போய்த் தனியாக இருந்து அன்னலெட்சுமி வெற்றிலை போடத் தொடங்கிவிடுவாள் வாய் சிவக்கச் சுவக்க அவள் வெற்றிலை போடுவாள்.

அவர்களைக் கவனித்து உற்சாகமுட்டிக் கதைகள் சொல்லி என்றும் பக்கத்திலிருக்க ஆச்சி மிகவும் விருப்பமுடையவள். பேரக் குழந்தைகளில் மிகவும் பிரியமுடைய ஆச்சி அப்புவிக்கு அவர்

டம்பை பூடிய கோலம். ஒரு பக்கட அவளுக்கு விழவில்லை. பெரிய பூக்கு, காதிலை பன்னாளிலே பெரிய கடுக்கள் போட்டுத் தொய்ந்த பெரியது வாரங்கள். மெவிந்த உடலாயினும் கூன் விழாத முதுகு.

காலையிலே அவள் பிள்ளைகளுக்கு வாஞ்சையோடு சோறு அல்லது பிட்டைக் குழைத்து. உருண்டை உருண்டையாக அவர்களது கைகளிலே வைத்துவிடுவாள். கை இறைகளால்

க.சீ.காரி.

கந்தான் முதுமைக் கடைசியின் பிராக் காகவுமிருக்கின்றார்கள்.

ஆச்சிக்கு எத்தனை வயது மதிக்கலாம்? மணியும் சின்னராசாவும் இதைப்பற்றி யோசிப்பதுண்டு. ஆச்சி பொது நிறம் சுருக்கம் விடிந்த முகமும், மேனியும், இரவிக்கை போடாத முந்தானைச்சேலையால் மேலு

சொதி வழிய வழிய அவர்களிருவரும் சாப்பிடுவதைப் பார்த்தபடியே ஆசையோடு தொளதொளக்கத் தொங்கி விடுவாள். கவனமாகப் படிக்கவேண்டும் என்று ஓயாது சொல்லுவாள். அத்தோடு தனக்கும் அப்புவுக்கும் கல்ல முறையில் கொள்ளிவைக்கவேண்டும் என்பதும் அவர்களிடம் அருண்டைய நித்திய வேண்டுகோள் பலர்ந்து வீகாசித் திருக்கும் ஆச்சியினு

நடைய முகம் அன்னலெட்சுமி அழகான தோற்றத்திலே வருவதைக் கண்டதும் கறுத்துச் சிறுத்துவிடும். ஏதாவதொரு சாட்டுவைத்துச் சுற்றிவளைத்து அன்னலெட்சுமியைத் திட்டித் தீர்த்துவிடுவாள் ஆச்சி. அப்போது அவர்களுக்கு உணவே நஞ்சுச் சுவையாகி தொண்டைக்குள்ளேயே நின்றுவிடும். போதும் போதும் என்று அவர்கள் எழுந்துவிடுவார்கள்.

ஆச்சி பேசி முடிய தாய் மௌனமாகி மாமரத்தின் கீழேபோய்நிற்பாள். மணியையும் சின்னராசாவையும் அந்த மாமரத்திலே ஊஞ்சல் கட்டி அவர்களுடைய தகப்பனான கதிரவேலு ஆட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறான். இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன்புரை அந்தச் சந்தோஷமான நாட்களிலே அவர்கள் அனுபவித்திருக்கின்றார்கள்.

அன்னலெட்சுமியின் கண்கள் அவளின் நினைவு தந்த வேதனையிலே கலங்கின. கதிரவேலுவோடு தொடர்ந்து செல்லச்சாமியும் அவளது கண்களிலே வந்து நின்றான் உறுதியான அவளது வார்த்தைகள் காதோடு கேட்டான். புதிதாக மணமான நாளொன்றின் போது வெறும் வெண் மணல் பரவியிருந்த அந்த இடத்திலே இளமையின் கட்டறியாக் கணவுகளாலும் அவர்கள் தனித்திருந்த அந்த நடுநிசிலேயிலே தன் மடியிலே கிடந்த அன்னலெட்சுமியின் முகத்தை வருடிய படியே வாட்சலயத்தோடு கதிரவேலு முணுமுணுத்தான்: "உன்னை வாழ்க்கையிலே என்றை மடியைத்தவிர வேறொரு தருடைய மடியிலும் நீ படுக்கக்கூடாது" அப்படி அவன் சொன்னபோது அதிகாரமான ஆனால் கம்மியபடியே அவளது குரல் தொனித்தது. "என்னை ராசாவுக்கு ஒருநாளும் அப்பிடிச் செய்யமாட்டன்... அப்பிடிச் செய்வன் என்று நீர் நினைக்கிறீரா?...". கதிரவேலு உணர்ச்சியற்றவனாய் இருந்ததுளாவி அவளை ஆழ்ந்து பார்த்து அப்படியே குனிந்து அவளின் முகமெங்கும் முத்தங்களாய் சொரிந்தான். அவள் அந்தத் திணறிய மோகமுட்டும் நிமிஷங்களில் பேரானந்த மூற்று மயங்கிவிடுவோலானான். அவன் வாழ்ந்த ஒன்பது வருஷங்களிலும், அதன் எல்லாக் கணங்களிலும் அந்த நடுநிசிச் சத்தியம் அவர்களின் வாழ்க்கையில் வாழ்க்கையாக அமை

ந்துவிட்டது. அவன் இறந்துபோய்தான் இரண்டு வருஷங்கள் இறந்து போயின.

அன்னலெட்சுமி சஞ்சலப்படுகின்றாள். பேசாமல் அங்கேயிருந்துபோய் வெற்றிலைத்தட்டையெடுத்த உறைநிலையைப் போட்டபடி தன்னை ஏதாவது அலுவலில் ஈடுபடுத்திக்கொள்கிறாள்.

தாயினது மௌனமும் கண்ணீரும் இரகசியமாக வெளியாவதனை மாரி நன்றாக அறிவான். அதற்கு ஆச்சியே ஒரு காரணம் என அவன் மனதார அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். பதினொரு வயதானாலும் எதையும் கூர்ந்து பார்க்கின்ற திறன் அவனுக்குண்டு. பின் வளவிடேபோய் நின்று விசும்பி, அந்த விசும்பலை மறைத்து முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு திரும்பி வந்து காலையிலே தண்ணீர் வார்த்த பூஞ்செடிகளுக்கெல்லாம் மாலை யிலே மீண்டும் அவள் தண்ணீர் ஊற்று கின்றபோதில் சின்னராசாவுக்கு மனங்குறுகுறுக்கும். அன்னலெட்சுமி தனது யாருக்கும் சொல்லியறியாள். வெளியே பச்சையாகவும், உள்ளே கனிந்த சிவப்படியிருக்கும் வத்தகப்பழம்போல அவளது வாழ்விருக்கின்றது அன்னலெட்சுமி ஒரு நாள் அப்படி நினைத்தாள்.

மணி நினைக்கின்றான் ஒரு நாளைக்கு அம்மா தனித்திருந்து அழகின்ற போது அவளிடம் சென்று அவளது கண்ணீரைக் கைவிரல்களினால் கனிவோடு துடைத்து, எதற்காக நீங்கள் அழுகிறீர்கள்? என்று கேட்கவேண்டும்... அந்த நோக்குடனே செல்கின்ற போதில் அவளது பெரிய விழிகள் அவளை ஆழ்ந்த கருணையோடு நோக்குகையில் அவன் கேட்கப்போனதையே மறந்துவிடுவான். அப்போது அவள் சில வார்த்தைகள் தான் கதைப்பாள். அவளினது பலமே சொற் சிக்கல்தான். ஆயினும் அவற்றினை மந்திரச் சொற்கள் போலக் கேட்டிருப்பதைத் தவிர அவன் வேறொன்றுமே அறியான். நன்றாகப் படிக்கவேண்டும், கனவெடுக்கக்கூடாது, பொய் சொல் க்கூடாது, என்று தாய் சொல்லுவாள். அப்போதெல்லாம் அவளுடைய கண்கள் கவலு காண்பனபோல வானதைப் பார்த்திருக்கும்.

சின்னராசா தாயோடு மணியைவிட மிகச் செல்லமாகப் பழகுவான். அவனுக்கு என்னென்ன வாங்கித்தரவேண்டும் என்று அன்னலெட்சுமி அடிக்கடி கேட்பாள். மணியும் தனக்கு விருப்பமான பொருட்களைத் தம்பியிடம் சொல்வதுண்டு.

சின்னராசாவும் மணியும் ஒருநாளும் அண்டை அயல்வீட்டுக்குப்போயறியார்கள். தாயின் கட்டளை அது. எங்கே போவதானாலும் ஆச்சியைத் தான் கேட்டுக்கொண்டுபோகவேண்டுமென்று தாய் சொல்லிவைத்திருக்கின்றாள். ஆச்சியிடம் கேட்டால் ஒன்றுக்குப் பத்துமுறை யோசித்துவிட்டு அவள் முணுமுணுப்பாள்: "அண்டையல்ச்சனமெண்டு உங்களைப் புழங்க டீடால் அதுகள் நாக்கிலே நரம்பில் லாமல் நூறு கதை சொல்லுங்கள். ஒண்டைப் பத்தாக்கிச் சொல்லுந்துக்கு எங்கடை அயல்க் கேட்டுத்தான். நான் என்ன செய்ய? கொம்மா வின்றை காதிலே நான் சொல்லிறது தான் ஏறுமா?"

அப்புகைத்தடியினால் நிலத்தைத் தட்டிவிட்டு, 'சரி உன்னை கதையை அவளவத்தோடே ஈப்பாட்டு இனி நாங்க என்ன சொல்லியும் ஒரு மண்ணும் நடக்கப் போறதில்லை' என்ற பார் வெகுகாரமாக.

இவர்கள் என்னவோ கேட்டால் எதையோ சொல்லுகிறார்கள்? ஆச்சிக்கு நாங்கள் சொல்லுவது ஒன்றுமே விளங்குவதில்லை. அப்பவும் அப்படித்தான். ஆச்சியின் புறப்புறப்பை இடையிலே நிறுத்துவதற்குத்தான் அவர் இருக்கிறார். அல்லது ஓடியாடி வேலைசெய்வார். திருவாசக, தேவாரங்கள் பாடுவார். அவ்வளவுதான் அவர். நாங்கள் விளங்காமல் ஏதாவது கேட்டால் இவர்கள் ஒன்றில் அம்மாவைத் தீட்டுகிறார்கள் அல்லது தங்களுக்குள் கசமுச என்று சண்டைபோட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். ஐயா செத்துப்போனதைற் குப் பிறகு, அதுவும் கடந்த ஒன்றரை வருஷங்களாகப் பள்ளிக்கூடமும், வீடும் தவிர மணிக்கும் சின்னராசாவுக்கும் வேறொன்றுமே தெரியாது. பள்ளிக்கூடம் முடியும் மணி அடித்தால் நேரே வீடு, வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டால் நேரே பள்ளிக்கூடம். வழியில் ஒற்றைப்புளியடியில், சிவிர்த்திருக்கும்

புளியமரத்தின் கீழே போய்க் கணத்தில் குருவியைப்போல புளியம்படித்தை எடுக்கும்போதுகூட அவசரந்தான்: ஆனந்தத்திற்கு அனுமதியாத கட்டுப்பாடு. சில வேளைகளில் மணி குமனம் முற்றுகச் சுவத்துப்போய்விடுகிறது. "ஆச்சி, மற்றப்பிள்ளையனைப்போல, எங்களை வெளியிலே போய் விளையாட ஏன் நீ விடுகிறாயில்லை?"

மணி துடுக்காகவே கேட்டான்.

ஆச்சி முகம் நிறையச் சுருக்கம்விழி, கண்களை மூடிக்கொண்டு யோசித்தாள்.

பிறகு மூக்கைச் சொறிந்துகொண்டாள்.

"கொம்மா வந்த உடனே இதைக் கேளணை நசா."

நாஸர் காருக்கு தேவைப்பு!

எகிப்திய ஜனாதிபதியாக வீருத்த, காலஞ் சென்ற நாசருக்கு, 2½ லட்சம் ரூபாய் பெறுமதியான கார் ஒன்று இருந்தது. இக்கார் குண்டுகள் துளைக்க முடியாத காராகும்.

எகிப்தின் புதிய ஜனாதிபதிக்கும் நாசர் குடும்பத்துக்குமிடையே இந்தக் காரினால் தகராறு எழுந்தது.

இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட நாசரின் மகன் காலீது, அந்த காரை மண்ணை ஊற்றிக் கொளுத்திவிட்டார்.

✱

அவ் பேண்ணுகிய ஆதிசயம்

வாரணாசிலுள்ள மார்வாரி ஆஸ் பத்திரியில், டாக்டர் உமேஷ சந்திர குப்தா, 45 வயதான அலிக்கு சத்திர சிகிச்சை செய்து, பெண்ணாக மாற்றி விட்ட சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

1972-ல் உலக யுத்தம்?

மூன்றாவது உலக யுத்தம் மூன்றாம் அபாயம். 1972 மார்ச் சில் ஏறட்டுமெனக் கைரேகை நிபுணர் தங்கவேலுப்பிள்ளை கணித்திருக்கின்றார்.

இந்தக் கணிப்பின்படி, யுத்தம் மத்திய கிழக்கில் தான் மூன்றுமென்றும், அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீன ஆகிய நாடுகள் பேரடியாகவே ஈடுபடுமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்த யுத்தத்தினால் உலகின் பெரும் பாகம் சீர்குலைந்து, பல்லாயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்படுவார்களென்றும் கூறப்படுகிறது.

இந்த யுத்தத்தினால் உலகின் பெரும்பாகம் சீர்குலைந்து பல்லாயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்படுவார்களென்றும் கூறப்படுகிறது.

இந்த யுத்தத்தில் பங்கு கொள்ளும் நாடுகள் வீழ்ச்சியடையலாம். அத்தோடு, பல சிறிய நாடுகளும் இந்த யுத்தத்தில் சேர்த்துகொள்ளப்படலாம்.

எந்த நாடு வெற்றி பெறும் என்பதைச் சொல்லமுடியாமெனவும் ஆனால் நிலைமை சரியாகவில்லையெனவும் நிபுணர் தெரிவிக்கின்றார்.

1972ல் சனிக்கிரகம் உச்சநிலையில் இருக்கும். இந்த உச்சநிலை, உலகத்தில் பெரிய மாற்றங்களை விளைவித்து விடும்.

இரண்டாவது உலக யுத்தமும் இதனால் ஏற்பட்ட ஒரு அற்றமே!

இந்த நிபுணரின் கூற்றை நாம் அலட்சிபம் செய்வதற்கில்லை. காரணம், ஏற்கனவே அமெரிக்க சந்திரக் கலவ

லூனார் தரையில் இறங்குவதையும், உலகக் குத்துச் சண்டை வீரர் ஜோ பிரேஷியரின் வெற்றியையும், இந்தியத் தேர்தலில் இந்திரா காந்தியே வெற்றிபெறுவாரென்பதையும் இவர் சரியாகக் கூறியதையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

இன்னொரு சோதிட நிபுணர் பேராசிரியர் கார்தி இக் கூற்றை மறுக்கிறார். இஸ்ரேல், எகிப்து ஆகிய நாடுகளில் கிளர்ச்சிகள் தான் நடைபெறுமென்றும் உலக யுத்தம் உண்டாவதற்கு எதுவிதக் காரணமுமில்லையென்றும் உறுதி கூறுகிறார்.

பேராசிரியர் கூறும் ஆருடங்கள் பின்வருமாறு.

“எதிர்காலத்தில் சீனமேலும் வலுவான நாடாகத்திகழும். 1972ல் சீனவை, ஐக்கிய நாடுகள் சபை சேர்த்துக் கொள்ளும். அத்துடன் சீன சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் புத்தங்கள் திடீரென நின்று விடும்.

அமெரிக்க ஜனாபதி நிக்ஸன், அடுத்த முறை ஜனாதிபதியாக இருக்கவே மாட்டார்.

இப்படியாக இருவேறுபட்ட கருத்துக்களைச் சோதிட நிபுணர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். யார் கூற்று சரியென்பதைக் காலமே உணர்த்த வல்லது.

‘அஞ்சலி’க்கு

எமது

நல்வாழ்த்துகள்

K. சுப்பையா அன் கோ.,

8, மயூர் ஒழுங்கை,

கொழும்பு 11.

With

Best

Complements

From

RAHUMAN PRODUCE STORES

22-26, OLD MOOR STREET,

COLOMBO 12.

786

WITH COMPLIMENTS FROM :

A. M. S. SHEENI MOHAMMAD THAMBY & BROS.

Hardware, Brassware Merchants & Manufacturer's
Representatives, Government and Estate Suppliers
Direct Importers, Wholesale & Retail Merchants

Brass Fittings for House Buildings A SPECIALITY

122, THIRD CROSS STREET,
COLOMBO 11.

Telephone: 23751.

Telegrams: "FATHIMA"
Colombo.

எல்லாவித அச்சு வேலைகளும்

- ★ சிறந்த முறையில்
- ★ குறித்த நேரத்தில்
- ★ குறைந்த விலையில்

செய்து தரப்படும்.

நெஷனல் பிரிண்டர்ஸ்

241, கொழும்பு வீதி, கண்டி.

நீர்கொழும்பில்

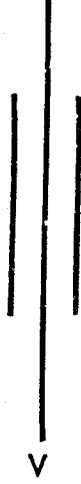
உங்களுக்குத் தேவையான

கேக் ஆட்களுக்கும்

சுத்தமான

சாப்பாடு, தேநீர், சிற்றுண்டி

வகைகளுக்கும் சிறந்த இடம்

டயஸ் பேக்கரி

எல்லா விருந்து வைபவங்களுக்கும்,
சிறந்த முறையில் உணவு தயாரிப்பவர்கள்

191, மேயின் வீதி
நீர்கொழும்பு.

ஆடவர், மகளிர் குழந்தைகளுக்கேற்ற நவரகமான பிடவைகள், ரெடிமேட் உடுப்புகள் குடைகள் ஆயிரக்கணக்கான தினுசுகளில் கிடைக்கும் இடம்....

★ ★ ★

நாலைலான் பிடவைகள் மணிபுரி சாரிகள், தினசரி பாவனைக்குகந்த உயர்ந்த ரக சாரிகள் கிடைக்கும் இடம்....

★ ★ ★

தரத்திற்கும் சேவைக்கும்

புகழ்பெற்ற இடம் ...

விஜயா கார்ப்பரேஷன்

243, மேயின் வீதி,
கொழும்பு-11.

போன்: 27359

A. 303 1971

ரவி

3.90

3.00

1.65

8.55

3.45

12.00

பிரஷ் உற்பத்தியில்

முதல் நிற்கும் ஸ்தரபனம்

எவ்வித பிரஷ் தேவையானும், அதைப் பூர்த்தி செய்து
"ரவி" உண்டு.

பார்த்துத் தேர்ந்தெடுக்கள்

'ரவி' காட்சி நிலையத்தில்

ரவி இண்டஸ்ட்ரிஸ் லிமிட்டெட்

"பிரஷ் உற்பத்தியாளர்கள்"

40, கேய்சர் வீதி,

கொழும்பு.

தொலைபேசி இல: 20052 கொழும்பு.